

म. प्र. सं. ठाणं

विषय

सं. नं

राधेय-कर्णचरित्र.

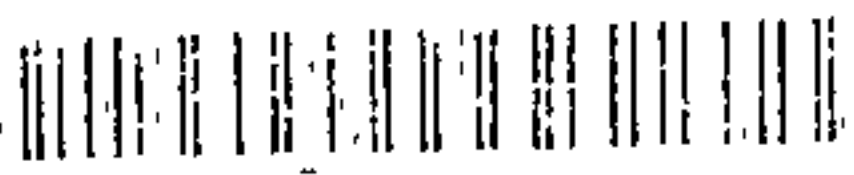
सोल एजंट :-

क्षीरसागर आणि मंडळी,

बुकसेलर्स आणि पब्लिशर्स,

हेन्स रोड, भायखळा,

मुंबई. नं. ११.

REFBK-0001914

किंमत १ रुपया.

राधेय-कर्ण-चरित्र.

लेखक

विनायक सदाशिव वाकसकर.

REFBK-0001914

अनंत आत्माराम मारमकर

श्रीलक्ष्मीनारायण प्रेस,

४०२, ठाकुरद्वार, मुंबई नं० २.

मुंबई

१९२१

किंमत १ रुपया.

अनुक्रमणिका.

१ बालपर्व	४
२ स्वयंवरपर्व	१२
३ प्रतिज्ञापर्व	२४
४ सन्धिपर्व	३३
५ पराक्रमपर्व	४६
६ स्तुतिपर्व	६९
७ कर्ण-शल्य-संवादपर्व	७९
८ वधपर्व	१०४
९ शोकपर्व	१
१० उपसंहारपर्व	११५

प्रस्तावना

१ महाभारतामध्ये कर्ण ही व्यक्ति प्रामुख्येकरून वाणिलेली आहे. परंतु या कर्णाचे संबंद चरित्र असें एके ठिकाणी मुळींच लिहिलेले नाही. भीष्म, दुर्योधन, द्रौपदी, कर्ण व कृष्ण इतक्यांचीं चरित्रे जर निराळीं स्वतंत्र रीतीनें लिहिलीं गेलीं, तर त्यांपासून मराठी वाचकांचे मनोरंजन होऊन संबंद महाभारताचे वाचन झाल्याचेही श्रेय त्यांस अल्पायासांत मिळेल.

२ या कर्णचरित्रांत विशेषतः कर्णाचे महाभारतांत जसें चरित्र आहे तसेंच वर्णिलेले आहे. महाभारताचा काल कोणता, त्यांत मूळचा भाग किती, मागाहून प्रक्षिप्त असा किती, व तो केव्हां प्राक्षेपिला गेला असेल इत्यादि वादग्रस्त विषयांचा यत्किंचित्ही उह केलेला नाही. कर्णासंबंधी जेवढी माहिती मिळाली व कर्णाच्या चरित्रसूत्राला जी उपयुक्त आहे असें वाटले तेवढी सरळ गोष्टीच्या व संवादाच्या रूपाने या पुस्तकांत घेतलेली आहे. भारतीययुद्ध हे आर्य व अनार्य यांचे शेवटचे युद्ध होते या महत्वाच्या मुद्द्यालासुद्धां या चरित्रांत मुद्दामच पुढे आणिले नाही.

३ कर्ण व द्रोण, कर्ण व पांडव, कर्ण व शल्य यांचे निरनिराळ्या वेळीं झालेले संवाद फारच उत्तेजक, मनोरंजक व परस्परांस उपहासक असे आहेत. ते मोरोपंतांनी मूळापेक्षांही अधिक कुशलतेनें सजविलेले आहेत; म्हणून असले प्रसंग लिहितांना मोरोपंतांच्या आर्याभारताचा विशेष उपयोग केला आहे.

४ कर्ण स्वतः अत्यंत हीन स्थितीतून अत्यंत उच्च स्थितीस स्वतःच्या कर्तबगारीनें चढला होता. तो रंकाचा राव झाला होता. व शेवटपर्यंत तो दैववाद तुच्छ मानून कर्मवादाचीच तरफदारी करित असे, हे त्याचे दुर्योधनाशीं वेळोवेळीं झालेल्या संवादावरून व त्याच्या स्वतःच्या वर्तनावरून फार उत्तम रीतीनें दृग्गोचर होते. कर्णाचे मित्र-

प्रम, त्याची स्वकर्तव्यदक्षता, त्याचा स्वार्थत्याग, त्याची राजनिष्ठा, त्याचा आत्मविश्वास, त्याचा दीर्घोद्योग, हे सद्गुण नितांत अनुकरणीय आहेत. व ते यथाशक्ति या पुस्तकांत प्रसंगविशेषीं वर्णिलेले आहेत.

५ महाभारतामध्ये कोणाच्याही आयुर्मानाचा निश्चित असा उल्लेख सांपडत नाही. किंबहुना त्यांतील वर्ष व वर्षवाचक अपरपर्याय शब्द फारच भ्रामक अर्थी उपयोजिलेले आहेत. तथापि शक्य तो प्रयत्न करून या पुस्तकांत कर्णाच्या वयाची मर्यादा ठरविण्याचा प्रयत्न करून भारतीययुद्धकालीं कर्णाचे वय सत्तर वर्षांचे होते असें यांत ठरविले आहे. भारतांतील एका व्यक्तीचे वय निश्चितपणे ठरवितां आल्यास बाकींच्या व्यक्तींचीं वयें सहज ठरवितां येतील.

६ पुराणग्रंथ हे इतिहासग्रंथांहून भिन्न असणारच. परंतु आपला प्राचीन इतिहास पुराणांशिवाय इतरत्र सांपडणेंही शक्य नाही. म्हणून पुराणांतील कविकल्पना वजा करून इतिहासमिळविण्याचा जर प्रयत्न केला तर तो अगदींच वाया जात नाही, हें प्रस्तुत कर्णचरित्रावरून वाचकांच्या लक्ष्यांत येईलच. या चरित्रांत मुख्यतः मानवी शक्तीस शक्य अशाच गोष्टी किंवा हकीकती सुसंबद्ध रीतीने दिलेल्या आहेत. किंबहुना कर्ण ही ऐतिहासिक व्यक्ति आहे, काल्पनिक व्यक्ति नव्हे, अशा नात्यानेच हें चरित्र लिहिलेले आहे.

७ असें हें चरित्र वाचकांस प्रिय होवो इतकीच त्या जगन्नियंत्याकडेस मागणी आहे. ती प्रार्थनापूर्वक मागून ही अल्प प्रस्तावना संपवितों.

८ हें पुस्तक चार पांच वर्षांपूर्वीच लिहिलें असून आजपर्यंत पडून राहिलें होतें, तें रा. अनंतराव आ. मोरमकर यांनीं प्रसिद्ध केलें याबद्दल त्यांचे आभार प्रदर्शित केल्याशिवाय प्रस्तावनेची पूर्ति होणार नाही हें उघड आहे, म्हणून त्यांचे आभार मानितां.

नागपंचमी, शके १८४३.

वि. स. वाकसकर.

१५२१

राधेयकर्णचरित्र.

दा. क्र. १९७४

सं. व. शाखा

बालपर्व.

१. कर्ण ही व्यक्ति महाभारतांत प्रामुख्येकरून वर्णिलेली आहे. नासिकेवांचून रूप, आरोग्याशिवाय उपोद्घात. संपत्ति, प्रेमव्यतिरिक्त स्वागत, जिज्ञासेवांचून ज्ञानदान, किंवा सूर्याचे अभावी अर्घ्यप्रदान, हीं जशीं व्यर्थ होत, तसेंच कर्णहीन कौरवसेना, किंबहुना, अखिल महाभारतही व्यर्थ होय. ब्रह्मण्यता, दातृत्व, शौर्य, वीर्य, धैर्य, राजनिष्ठा, प्रतिज्ञापालन आणि आत्मविश्वास हे सद्गुण कर्णाच्या ठायीं मूर्तिमंत वसत होते. ही व्यक्ति एवढी प्रसिद्ध होती म्हणूनच कीं काय कोण जाणें, “ कर्ण हा सूर्यपुत्र होय ” असें महाभारतांत ठिकठिकाणीं म्हटलेलें आहे; कारण खरोखरीच हा सूर्यासारखा तेजस्वी, निर्भय, पराक्रमी, व प्रख्यात होता. महाभारताच्या अठरा पर्वांपैकी— सौप्तिक, ऐषिक, अनुशासन, अश्वमेध, मौसल आणि महाप्रास्थानिक, अशा—सहा पर्वांत कर्णाचें वर्णन आलेलें नाहीं; व या पर्वांतोळ मजकुराचा विचार करतां तें येण्याचें कारणही नाहीं. बाकीचीं बारा, म्हणजे दोन-तृतीयांश पर्वे कर्णाचें वर्णन—बरें अगर वाईट कमी अधिक प्रमाणानें कां होईना पण—करीत आहेत. हे कर्णाचें चरित्र बारा पर्वांत

राधेयकर्णचरित्र.

जें इतस्ततः फांकलेलें आहे, तें एकत्र करून वाचकांस सादर करण्याचें योजिलें आहे.

२. कर्णाची जन्मदात्री माता कुंती होय. ही कुंती पांडूची प्रथम भार्या असून पांडूवांची मातुश्री होती. ही वसुदेवाची सखी भगिनी म्हणजे श्रीकृष्णाची आत होय. श्रीकृष्णाचा पितामह म्हणजे वसुदेव आणि कुंती यांचा पिता जो आनकदुंदुभी ऊर्फ शूर, त्यानें आपला आतेभाऊ जो कुंतिभोज राजा यास, त्याला संतति नसल्यानें ह्या आपल्या कन्येस म्हणजे कुंतीस अर्पण केले होते. कुंतीचें जन्मदात्या पित्याच्या घरचें नांव पृथा असें असून ती कुंतिभोज राजाकडेस आल्यावर तिला कुंती हें नांव प्राप्त झालें. ही कुंती लहान असतांना एकदां हिच्या बापाच्या घरीं दूर्वास नांवाचा अत्यंत कोपी परंतु सदाचारसंपन्न ब्राह्मण अतिथि प्राप्त झाला. तो ब्राह्मण फार उंच असून त्याचें तेज फार प्रखर होतें. त्यानें दाढी व जटा राखिल्या असून हातांमध्ये दंडही धारण केलेला होता. त्याचा वर्ण पिंगट असून वाणी मधुर होती. तपश्चर्या व वेदाध्ययन हीं च त्याचीं भूषणें होती. तो कुंतिभोज राजाला म्हणाला, “तुझ्या घरीं कांहीं दिवस राहण्याची माझी इच्छा आहे. मी मनसोक्त वागत जाईन, तत्रापि तूं अगर तुझे अनुयायी यांपैकीं कोणीही माझे मन दुखवितां कामा नये.” कुंती-भोज राजानें ब्राह्मणाचें हें मागणें कबूल करून त्याच्या तैनाती-मध्ये आपली सुशील, सदाचरणी, साध्वी, मनोनिग्रही, सद्गुणी व यशस्विनी पृथा-नामक कन्या दिली. पृथेनें दूर्वांनाची व्यवस्था अनेक संकटें सोसून इतकी उत्कृष्ट ठेविली कीं, सरते शेवटीं तो

ब्राह्मण मनामध्ये संतुष्ट झाला आणि त्याने आपण होऊनच कुंतीला पुत्रोत्पादनक्षम असा मंत्र दिला. पुढे कांहीं दिवसांनी कुंती ऋतुस्नात झाल्यावर एके दिवशीं प्रातःकाळीं प्रासाद-तलावर उभी राहून पूर्वदिशेकडेस उदयोन्मुख सूर्यमंडळ अवलोकन करित असतां त्या मंडळामध्ये तिला दिव्य मुद्रा व कवच धारण करून कुंडलांनीं विभूषित झालेली मूर्ती दिसली. याप्रमाणें सूर्य देवाला अवलोकन करितांच ती पंचबाणानें पीडित झाली, व पूर्वीं ब्राह्मणानें दिलेल्या मंत्राचें सामर्थ्य पाहण्याविषयीं तिला उत्सुकताही उत्पन्न झाली. तत्काल तिनें मंत्रजप करून त्या तेजोगोलस्थ पुरुषाचें आव्हान केलें. तोंच पिंगट वर्ण, आजानुबाहु, शंखासारखा तीन रेषांनीं युक्त असलेला कंठ, बाहुभूषणें आणि मस्तकीं बांधिलेला मुकुट यांनीं युक्त असलेला तो सूर्य तिजजवळ प्राप्त झाला. आणि समागमाविषयीं तिची प्रार्थना करूं लागला. तिनें आपण कन्या असल्याचें सांगून सूर्याचे म्हणण्यास परोपरीनें अमान्यता दर्शविली. तेव्हां सूर्यानें नानाप्रकारें गोडीगुलावीनें, धाकानें व प्रेमानें तिला समजून सांगितलें. तो म्हणाला, “मजपासून तुला महापराक्रमी व दिव्य कवचकुंडलें धारण केलेला असा पुत्र होईल, आणि कवच व कुंडलें हीं दोन्हीही त्याचीं अमृतमय असतील, आणि शिवाय तुलाही दोष लागणार नाही.” सूर्याच्या या आग्रहपूर्वक विनंतीस कुंतीस आपली संमति दर्शविणें भाग पडलें. कुंतीचा गर्भ दिवसेंदिवस वाढत चालला व तिनेंही तो शेवटपर्यंत गुप्त ठेविला. कुंती गर्भिणी आहे हें एका दाईचांचून् इतर कोणासही ठाऊक नव्हतें. योग्य प्रसंगीं तिला महाशस्त्रधर, शूर, भव्य, देवगर्भाप्रमाणें तेजस्वी, सुवर्गाच्या उज्ज्वल कुंडलांनीं

राधेयकर्णचरित्र.

युक्त असा पुत्र झाला. त्याचे नेत्र सिंहासारखे असून स्कंध वृषभासारखे होते व तो हूबेहूब पित्याप्रमाणेच होता. तो वज्र, छत्र, अंकुश, ध्वज, कूर्म, अंबुज इत्यादि राजलक्षणांनी युक्त होता. तो गर्भ उपजल्याबरोबर कुंतीने दाईच्या विचारें अत्यंत कष्टानें एका पेटीत ठेविला. त्या पेटीला सर्व बाजूंनी वस्त्र लाविलेलें होतें. तिच्यामध्ये मऊपणा येण्यासाठीं सर्वत्र मेण पसरलेलें होतें. अशा प्रकारच्या त्या सुखावह पेटीमध्ये तो गर्भ ठेवून, तिचें झांकण घट्ट बसविलें, व ती पेटी अश्वनदींत मध्यरात्री सोडून दिली. जलप्रवाहामध्ये पेटी सोडतांना कुंतीला अत्यंत दुःख झालें. अश्वनदीमध्ये सोडिलेली ती पेटी चर्मणवतीमध्ये गेली, चर्मण्वतीतून यमुनेमध्ये प्रविष्ट झाली, व यमुनेतून गंगेमध्ये वाहात वाहात आली. अशा रीतीने ती पेटी गंगेच्या कांठच्या अंगदेशांतील चंपा नगरीला जाऊन पोचली. ईश्वरी कृपेनें पेटीतील गर्भ अद्यापि जीवंत होता. ती पेटी अधिरथ नांवाच्या सूताच्या राधा नामक पत्नीला सांपडली. अधिरथही याच वेळीं आपली पत्नी जी राधा तिच्यासह गंगेवर स्नानाला आला होता. राधेला मुळींच अपत्य नव्हतें. म्हणून पेटीतील बालकाचें तिनें प्रेमपूर्वक लालन पालन केलें. कारण, हें बालक पाहिल्यापासून तिला अत्यंत आनंद झालेला होता व या बालकाच्या पायगुणानें तिलाही पुढें औरस पुत्र झाले. पेटीत सांपडलेलें बालक हाच आपला चरित्र-नायक कर्ण होय. कर्णाच्या मनांत आपली पोषणकर्ती माता जी राधा तिच्याबद्दल इतकें उत्कट प्रेम बसत होतें कीं, तो पुढें मोठा झाल्यावर आपण ज्या पांडवांशीं स्पर्धा करीत आहोंत, ते आपले सखे कनिष्ठ बंधु आहेत, असें जरी त्यास खात्रीपूर्वक कळलें, तरीही, स्वतःस

कौंतेय म्हणवून घेण्यापेक्षां राधेय म्हणवून घेण्यांतच अधिक भूषण वाटत असे. ही साद्यंत हक्किकत पुढें येणारच आहे.

३. धार्तराष्ट्र आणि पांडव हे प्रथम कृपाचार्याजवळ धनुर्विद्येचा अभ्यास करित होते. पुढें द्रोणाचार्यांच्या राजद्वारीं प्रवेश. आगमनानंतर भीष्मांनीं या राजपुत्रांस द्रोणाचार्यांच्या स्वाधीन केलें. या कुमारांत अनेक देशांचे राजपुत्र होते व कर्णही होता. परंतु या राजकुमारविद्यालयासारख्या संस्थेंत कर्णासारख्या सूतजातीय विद्यार्थ्यांचा प्रवेश कसा व कोणत्या कारणानें झाला, याचा उल्लेख महाभारतांत आढळत नाही. तथापि एवढा तर्क करण्यास हरकत नाही कीं, कर्णाचा पिता जो अधिरथ तो धृतराष्ट्राचा सखा व सारथी असून श्रीमान् होता, व त्याचें राजदरबारीं वळणही होतें. कर्णासारख्या तेजस्वी व चपल मुलास एवढीच संधि राजदरबारीं आपला प्रवेश करून घेण्यास पुरेशी होती. लक्षांत ठेवण्यासारखी गोष्ट ही कीं, तत्कालीन राजपुत्रांनीं आणि त्यांच्या मालकांनींही कर्णाचा प्रवेश या मंडळींत होण्यास प्रतिबंध केला नाही. अशा रीतीनें कर्णाचा प्रवेश या राजपुत्रमंडळांत झाला असेल, असें वाटतें.

४. द्रोणाचार्यांनीं आपले सर्व विद्यार्थी धनुर्विद्येत निष्णात केल्यावर भीष्म, धृतराष्ट्र इत्यादि मंडळींच्या विद्यार्थ्यांची परीक्षा. अनुमतानें या विद्यार्थ्यांची परीक्षा घेण्याचें ठरविलें. परीक्षेचें ठिकाण पांडवांचा चुलता जो विदुर त्याच्या मतानें द्रोणाचार्यांनीं नक्की केलें. हें स्थल मोठें अफाट व वृक्षरहित असें मैदान असून

राधयकर्णचरित्र.

उत्तरेकडेस किंचित् उतरतें असें होतें. कारण धनुर्विद्येच्या परीक्षेस अशाच स्थळाची आवश्यकता असते. या भूमीचें द्रोणाचार्यांनीं उत्तम मुहूर्तावर पूजन केलें, व परीक्षेची वेळ सर्व लोकांस जाहीर करून येथें येण्यास निमंत्रण दिलें. या रंगभूमीवर कारागिरांनीं स्त्रियांना बसण्यासाठीं एक पृथक् ठिकाण तयार केलें होतें. त्या ठिकाणीं उंच उंच असे मोठे मंचक व मोठ्या शिबिकाही ठेविल्या होत्या. हें दिव्य प्रेक्षागार सुवर्णमय असून वैडूर्य मण्यांनीं सुशोभित केलेलें होतें. त्याच्या भोंवतीं मोत्यांचें जाळें लाविलेलें होतें. ठरलेल्या दिवशीं सर्व नागरिक येथें खेळ पाहण्यास जमा झाले. भीष्म-धृतराष्ट्र-कृपाचार्य इत्यादि मंडळीही तेथें आली होती. स्त्रियांमध्ये गांधारी, कुंती ह्याही आपापल्या मंचकारूढ झाल्या होत्या. याप्रमाणें प्रेक्षकमंडळ जमल्यावर योग्य वेळीं परीक्षेस सुरुवात झाली. सर्व कुमारांनीं प्रथम तेथें कत्राईत करून दाखविली. त्यावेळीं त्यांची चलाखी, चातुर्य ? शोभा, निर्भयपणा, दृढमुष्टित्व इत्यादि सद्गुण पाहून प्रेक्षक आश्चर्यचकित झाले. प्रत्येक कुमारानें पृथक्पणें आपली विद्या दाखविली. त्यावेळीं अर्जुनाची कृतास्त्रता व शस्त्रनैपुण्य हीं पाहून भीष्मासह सर्व जाणते प्रेक्षक थक्क होऊन गेले; प्रत्येकाच्या तोंडांतून धन्योद्गार निघूं लागले. इतक्यांत मोठेपणा व बळ यांचा सूचक असा विजांच्या गडगडाटासारखा दंड ठोकण्याचा आवाज रंगभूमीच्या द्वारप्रदेशाकडून ऐकूं येऊं लागला. तेव्हां सर्वांना असें वाटलें कीं, आतां पर्यंताचा चुराडा होत आहे ? किंवा भूमी विदीर्ण होत आहे?—अगर धारापूरित मेघांनीं आकाश व्याप्त होत आहे?—होत आहे तरी काय?—अशा विचारांनीं

सर्वांचे नेत्र द्वारप्रवेशाकडेस सहजीच वळले. तोंच त्यांना आंगचें कवच धारण करणारा, कुंडलांच्या योगानें मुखावर शोभा आलेला आणि धनुष्य व खड्ग धारण केलेला पादचारी पर्वतच कीं काय, असा तेजस्वी कर्ण विस्तीर्ण रंगभूमीत प्रविष्ट झालेला दिसला. तो सिंहासारखा बलाढ्य, वृषभाप्रमाणें वीर्यवान्, गर्जेंद्रतुल्य पराक्रमी, सूर्यवत् देदीप्यमान, चंद्राप्रमाणें कांतिमान्, अग्नीसारखा तेजस्वी, सुवर्णाच्या ताडाप्रमाणें उंच व असंख्य गुणांनीं युक्त असा होता. कर्णानें रंगभूमीवर येतांच चोहोंकडे एकवार पाहून द्रोणाचार्यांस व कृपाचार्यांस वंदन केलें व निर्भयतेनें अर्जुनास म्हटलें, “ हे अर्जुना ! तुला निष्कारण गर्व होऊं देऊं नकोस. तुझ्यापेक्षां अधिक पराक्रम तुझ्यासुद्धां या लोकांसमक्ष मी आतांच करून दाखवितों. ” हें बोलणें ऐकतांच दुर्योधन आनंदित झाला व अर्जुन क्रुद्ध झाला.

५. कर्णानें रंगभूमीवर येऊन द्रोणाचार्यांच्या अनुज्ञेनें अर्जुनानें जें केलें होतें, तें सर्व करून दाखविलें. कर्णाचा पराक्रम किंबहुना अर्जुनापेक्षांही कांकणभर अधिक व त्यास अंगराज्य-केलें. सर्व सभासद फारच आश्चर्यचकित प्राप्ति. झाले. दुर्योधनास तर जणूं प्रेमाचा पान्हाच फुटला. तो म्हणाला, “ हे कर्णा ! हें माझें सर्व राज्य तुझें आहे असें समजून आजपासून अकृत्रिम स्नेहाच्या नात्यानें तूं वागत जा, व आम्हीही तसेच वागूं.” कर्ण म्हणाला, “ तें सर्व ठीक आहे. परंतु माझा एकच हेतु आहे. तो हा कीं, अर्जुनाशीं एकदां माझें द्वंद्वयुद्ध व्हावें. अर्जुनास तें सहन न होऊन तो म्हणाला, “ हे कर्णा ! हा तुझा सभ्यपणा तुला

राधेयकर्णचरित्र.

जरी योग्य वाटला, तरी तो अत्यंत नीच आहे हे तू खात्रीने समज. अज्ञून सावध हो, नाहीतर एका क्षणांत प्राणांस मुकशील.” झाले. या भाषणावरून दोघेही शस्त्रास्त्रे घेऊन सरसावले. पांडव एका बाजूस व शंभर कौरवांसह कर्ण दुसऱ्या बाजूस, असा सामना उभा राहिला. हा रंग पाहण्यास स्त्रियाही पडद्यांत बसल्या होत्या. आपल्या पुत्रांचा हा कलह पाहून कुंतीस फारच वाईट वाटले. यावरून असें दिसतें की, कुंतीनें जरी कर्णाचा तो उपजतांच त्याग केला होता, तरी तो कुठें आहे ? काय स्थितीत आहे ? व कसा आहे ? याचा ती बारकाईनें बरोबर तपास ठेवीत असे, व म्हणूनच ती यावेळीं कर्णास ओळखती झाली. असो. कर्ण हा पराक्रमानें अर्जुनापेक्षां अधिक आहे, असें कृपाचार्यांनीं जाणून हे द्वंद्वयुद्ध निराळ्याच युक्तीनें थांबविलें. ते म्हणाले, “ कर्णा ! द्वंद्वयुद्धकर्ते वीर कुलशीलादिकांनीं समान असावयास पाहिजेत, असा या युद्धाचा नियम आहे. अर्जुन ज्या कुरुकुळांत उत्पन्न झालेला आहे, तें तर कीर्तीनें, पराक्रमानें व शुद्धपणानें जगद्विख्यात आहे. आतां तू स्वतः कोगत्या कुळाचें भूषण आहेस हे एकदां आम्हांस कळू दे. म्हणजे पुढील युद्धास तुम्हांस परवानगी देण्यास बरें पडेल. भलत्याशींच राजपुत्रानें द्वंद्व करूं नये, म्हणून तुला हे विचारितों.” हे शब्द ऐकतांच कर्णाचें तोंड खरकन उतरलें; पर्जन्यानें भिजून जाऊन खालीं गळलेल्या कमलाप्रमाणें तें दिसूं लागलें, व तो खालीं पाहूं लागला. हे पाहून दुर्योधनास फार वाईट वाटलें, तो म्हणाला, “आचार्य ! शास्त्रार्थ पाहूं गेलें तर असें दिसतें की, राजांना योग्यता येण्यास सत्कुलीनत्व, शूरत्व, व सेनानायकत्व, अशीं तीन कारणे

आहेत. राजा नसलेल्या पुरुषांशीं जर हा अर्जुन, युद्ध करीत नसेल तर या कर्णाला मी अंगदेशाच्या गादीवर आतांच बसवितों.' असें म्हणून त्यानें खरोखरीच महारथी कर्णाला तत्काळ सुवर्णासनावर बसवून मंत्रवेत्त्यांकडून सुवर्णकुंभांनीं अभिषेक करविला. अभिषेक होतांच कर्णावर छत्रचामरादि वैभवे ठळू लागली. तेव्हां कर्ण दुर्योधनास म्हणाला, " राजा ! या राज्याचा मोबदला मी तुला काय द्यावे ? " हें ऐकतांच दुर्योधनानें मागितलें कीं, "यावज्जीव तुझे अत्यंत सख्य असावे." कर्णानें 'तथास्तु' म्हटलें व कर्णदुर्योधन एकमेकांस प्रेमानें भेटले.

६. वर सांगितलेला प्रकार होत आहे तोंच घाईघाईनें अधिरथ-सूत कर्णाचा शोध करीत रंगभूमीवर प्राप्त झाला. त्याला पाहतांक्षणींच अभिसिंचित भीमकृत कर्णों- जलानें मस्तक आर्द्र झालेल्या कर्णाचे पहास. मनांत पूज्य बुद्धि उत्पन्न होऊन त्यानें त्यास मस्तकानें वंदन केलें. अधिरथानेंही पुत्राच्या वैभवानें व वात्सल्यानें प्रेमविह्वळ होऊन त्याला एकदम कवटाळिलें. अधिरथ हा सूत असून कर्ण हा त्याचा मुलगा आहे हें तेथें प्रत्यक्ष पाहतांच भीमाच्या जिभलीस वाचा फुटली, व तो हंसत हंसत कर्णाला म्हणाला, "युद्धांत क्षत्रियांनाच मरण योग्य आहे. हे सूतपुत्रा कर्णा ! प्रतोदधारण हें तुझे कर्म असल्यानें अर्जुनाचे हातून संग्रामांत मरण्यास तूं योग्य नाहीस. चापग्रहण तुला श्लाघ्य नाही, म्हणून चाप फेंकून देऊन हातांत चाबूक धर. हे नराधमा ! यज्ञामध्यें अग्नि जवळील यज्ञांतील पुरोडाशाला योग्य नसलेल्या श्वानाप्रमाणें राज्योपभोग तुला मुळींच योग्य नाहीत. " हें ऐकून कर्णाचा अधरोष्ठ फुरफुरू.

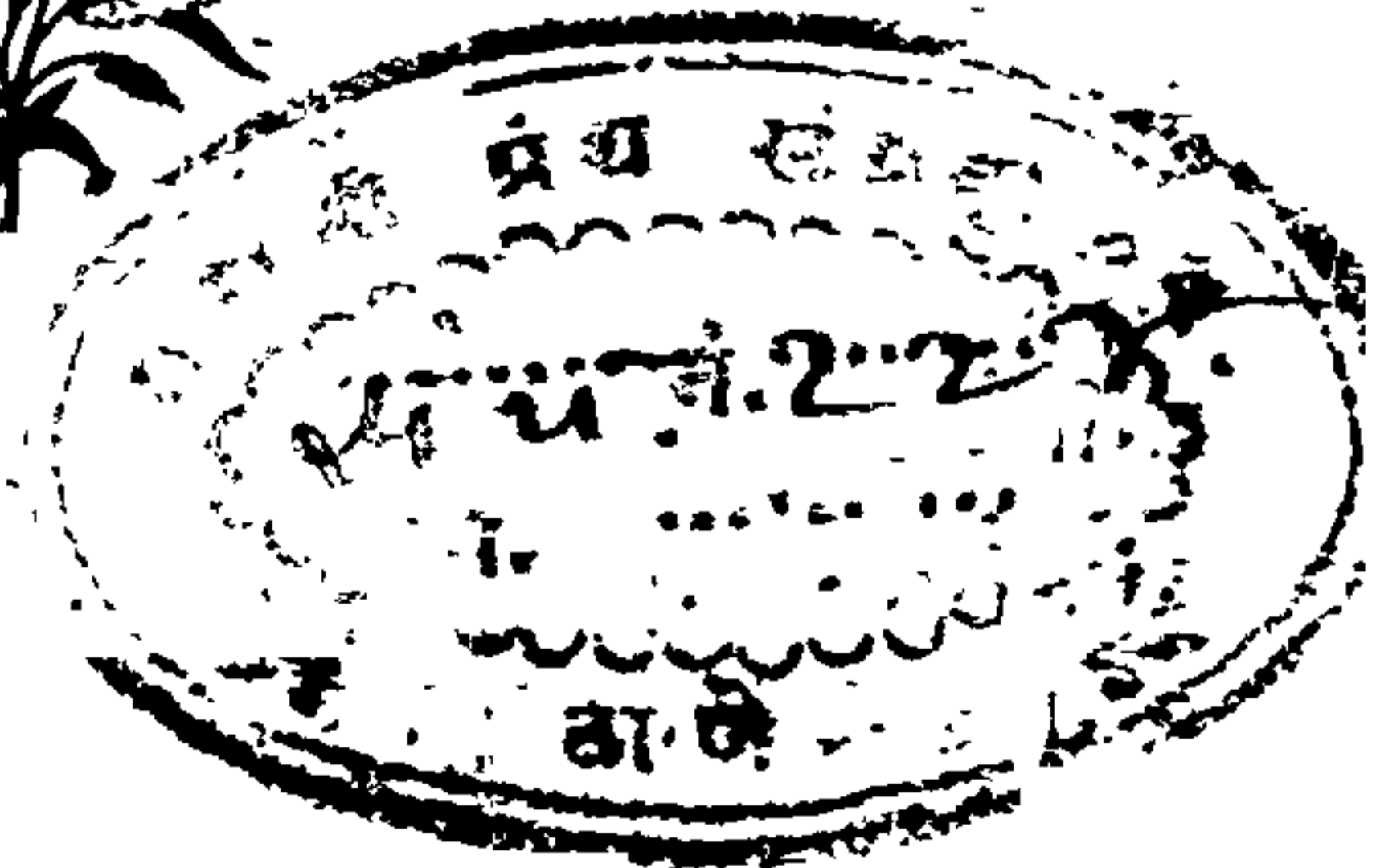
राधेयकर्णचरित्र.

लागला व लांब सुस्कारा टाकून तो मुकाट्याने आकाशस्थ सूर्याकडे पाहू लागला. तेव्हा बलाढ्य दुर्योधन धृतराष्ट्ररूप कमलवनांतून मत्तहत्तीप्रमाणे पुढे सरसावला व भीमाला म्हणाला, “ हे भीमा ! अशा रीतीने एका वीरास मर्मभेदक भाषण बोलणे तुझ्या बलाच्या गर्वाचे द्योतक आहे. महात्मे अथवा वीर आणि नद्या ह्यांचे उत्पत्ति-स्थान अतर्क्य असल्याने सुज्ञलोक तिकडेस लक्ष देत नाहीत. वीरांचे अनुकरणीय चरित्र व नद्यांचे पवित्रत्व एवढेच फक्त बहुजनसमाज ध्यानांत घेत असतो. पाण्यापासून अग्नि उत्पन्न झाला असून त्याने आपल्या तेजाने हे चराचर व्यापिले आहे. भगवान् स्कंद (षण्मुख) हा अग्नि, कृत्तिका, रुद्र अथवा गंगा यांपैकी कोणाचा पुत्र हेच नक्की नाही. म्हणजे यांचे सर्वच गुह्य आहे. तथापि त्याच्या पराक्रमांत तेवढ्याने काय उणेपण आले आहे ? क्षत्रियापासून उत्पन्न झालेले विश्वामित्रप्रभृति विप्र म्हणून प्रसिद्ध असून त्यांना अक्षय्य ब्रह्मत्व प्राप्त झाले आहे. महाशस्त्रधर द्रोणाचार्यांचे द्रोणकलशापासून जनन झाले असून, शर-स्तंभापासून कृपाचार्य झाले आहेत; मृगीपासून ऋष्यशृंगि नांवाचा महात्मा जन्मलेला आहे. परंतु यांत स्वयोनिदोषाने कोण बरे मळला आहे ? अरे ! दधीच ऋषींच्या अस्थीपासून वज्र उत्पन्न झाले आहे तरी त्या वज्रास काय कमीपणा आला आहे. हे तू सांगू शकशील काय ? पण इतरांची गोष्ट कशाला पाहिजे ? तुम्हां पांडवांची उत्पत्तिही मला कळली आहे. तुम्ही कां नाकाने कांदे सोलिताने हे कळत नाही. कर्णासारखा तेजस्वी, सर्वलक्षणसंपन्न व सहजकवचकुंडलधर पुत्र जर राधेसारख्या सामान्य स्त्रीस होऊं लागेल तर मृगीसुद्धा व्याघ्रास जन्म देईल. प्राकृत योषा,

याची जननी असणें शक्यच नाही. स्वाती नक्षत्राचें पाणी पुष्कळ शिंपा पोटांत घेतात, पण मोत्यांस मात्र त्या सर्वच प्रसवूं शकत नाहीत, हें तुला ठाऊक नाही काय ? हा कर्ण नुसत्या अंगदेशाचाच नव्हे, परंतु सर्व पृथ्वीचा राजा होण्यासही योग्य आहे. ” हें दुर्योधनाचें सणसणीत भाषण ऐकिल्यावर पांडव मनांत वरमले, व सभा बरखास्त झाली. कर्णाच्या तोंडचा खालील श्लोक प्रसिद्ध आहे; तो वेणीसंहार नाटकांत अशाच एका प्रसंगी कवीनें घातला आहे.

॥ श्लोक ॥

सूतो वा सूतपुत्रो वा यो वा को वा भवाम्यहम् ।
द्वैवायत्तम् कुले जन्म मदायत्तं तु पौरुषम् ॥ १ ॥

स्वयंवरपर्व.

द्रोणाचार्यांच्या छात्रवर्गांत अर्जुन हा द्रोणाचार्यांस सर्वांहून अधिक प्रिय वाटत होता. म्हणून द्रोणानें ब्रह्मास्त्रप्राप्ति. त्यास ब्रह्मास्त्र शिकविलें. ही गोष्ट कर्णास समजल्यावर त्यानें आचार्यांची अत्यन्त नम्र-भावानें प्रार्थना करून ब्रह्मास्त्राची याचना केली आणि सांगितलें कीं, “ या अस्त्राच्या प्राप्तीनें अर्जुन मजहून श्रेष्ठ झाला आहे, तरी कृपा करून तें मला द्या ! म्हणजे मी अर्जुनापेक्षां श्रेष्ठ जरी नाहीं तरी त्याच्या बरोबरीचा होईन. ” कर्ण अर्जुनाच्या बरोबरीचा व्हावा ही गोष्ट द्रोणास मुळींच इष्ट नव्हती; कोणीही अर्जुनाची बरोबरी करूं नये, अशीच उलट त्यांची इच्छा होती, मग कर्णाची गोष्ट पाहिजे कशाला ? म्हणून ते कर्णाला म्हणाले, “ बा कर्णा ! हें अस्त्र ब्राह्मण किंवा क्षत्रिय यांनाच प्राप्त होत असतें, तिसऱ्याला तें प्राप्त होत नाहीं. तूं ब्राह्मणही नाहीस व क्षत्रियसुद्धां नाहीस ! याकरितां तुला या जन्मीं हें प्राप्त होणें शक्य नाहीं. ” हें द्रोणाचें भाषण ऐकून कर्णास फारच वाईट वाटलें, परंतु अस्त्र प्राप्त करून घेण्याची उत्कंठा मात्र कमी झाली नाही. द्रोणाचार्यांपासून आपणांस ब्रह्मास्त्र प्राप्त होत नाही, अशी कर्णाची खातरी झाल्यावर तो त्यास वन्दन करून त्यांची परवानगी घेऊन जो निघाला, तो महेन्द्र पर्वतावर परशुराम राहत होते तेथें गेला; गुरु व पिता यांचे अधिकार समान आहेत. द्रोण हे ब्राह्मण असून आपले गुरु आहेत; आणि ब्रह्मास्त्र ब्राह्मण

व क्षत्रिय यांशिवाय इतरांस दुष्प्राप्य आहे. इतक्या गोष्टी कर्णानें लक्षांत आणून, आपण ब्राह्मण आहोंत असें लटिकेंच परशुरामास सांगून त्यांचें शिष्यत्व पत्करून तो तेथें राहिला. मृगाची भय-चकितता, शुनकाची जागरूकता आणि कावळ्याची इंगितज्ञता, हे सद्गुण ग्रहण करून घेऊन कर्णानें भार्गवरामाची इतकी उत्कृष्ट सेवा केली, व शरसन्धानाचा इतका अत्यन्त निपुण अभ्यास केला, कीं परशुरामानें प्रसन्न होऊन शेवटीं कर्णास ब्रह्मास्त्र शिकविलें. परशुरामाश्रमांतील साद्यन्त हकीकत कर्णानें स्वतःच सांगितली आहे. ती पुढें शल्यकर्ण-संवादांत ओघानें येईल.

२. द्रौपदीस्वयंवराचें जसें विस्तृत वर्णन आदिपर्वांत आहे, तसें तें दुर्योधनाच्या पत्नीचें म्हणजे भानुम-भानुमतीस्वयंवर. तीच्या स्वयंवराचें संबंध महाभारतांत कोठेंच नाही. किंबहुना भानुमती हें नांवही महाभा-रतांत नाही. कवींनीं कल्पिलें आहे. फक्त या स्वयंवराचा भीष्म व शान्ति अशा दोन पर्वांत तुरळक उल्लेख झालेला आहे. त्यांतही गांवाच्या नांवांत फरक आहे. भीष्मपर्वांत, भीष्म हें स्वयंवर काशिपुरांत झाल्याचें सांगतात, व नारद, शान्तिपर्वांत, तें कलिंग देशातील राजपुरास झाल्याचें सांगतात. मग कलिंग देशची राज-धानी काशिपुर ऊर्फ राजपुर असल्यास न कळे ! भीष्मपर्वातील उल्लेख पुढें यथास्थळीं येईलच. तूर्त शान्तिपर्वातील हकीकत काय आहे ती आपण पाहूं. परशुरामापासून अस्त्रप्राप्ति होऊन कर्ण दुर्योधनांस येऊन भेटल्यानंतर थोडक्याच दिवसांनीं हें भानुम-तीचें स्वयंवर झालें आहे असें तेथें म्हटलें आहे; अर्थात् द्रौपदी-स्वयंवराचे पूर्वीं हें स्वयंवर झालें असावें असें वाटतें. या स्वयंवर.

राधेयकर्णचरित्र.

रास देखील रुक्मी, कपोतरोमा, नील, जरासन्ध, भोज, शिशु-पाल, क्रथ, अशोक, भीष्मक, शृगाल, इत्याद्यनेक राजे हजार होते. भानुमतीच्या पित्याचें नांव चित्राङ्गद असून तो कलिङ्ग देशचा राजा होता व त्यानेंच हें राजमंडल बोलाविलें होतें. साधारणतः स्वयंवरांत अशी चाल असे कीं, स्वयंवरार्ह वधूनें जमलेल्या राजसमुदायांत एका 'पुंवत्प्रगल्भा' व 'नृपाणां श्रुतवृत्तवंशा' अशा सखीसह येऊन तिजकडूनच त्या राजांची पृथक् पृथक् कीर्ति श्रवण करावी. जो अनुरूप आहे असें तिला वाटेल त्याच्या गळ्यांत माळ घालावी. प्रत्येक राजापुढें जाऊन त्या राजाचें सखीकृत वर्णन ऐकून तो नापसंत झाल्यास पुढें सरकावें. असा क्रम वराच्या पसंतीपर्यंत चाले, या क्रमानुसार भानुमती इतर राजांप्रमाणें दुर्योधनाचेंही उल्लुब्धन करूं लागली. परंतु मानी दुर्योधनास तें सहन झालें नाहीं. त्यानें एकदम उठून भानुमतीस उचलून आपल्या रथांत घातलें. वास्तविक हा तेथें जमलेल्या सर्व राजांचा त्यानें अपमान केला. हें पाहून, सर्व राजमण्डल खवळून एकदम युद्धार्थ सिद्ध झालें. परंतु काय ! दुर्योधनाच्या बाजूनें कर्ण पुढें सरसावला, व दुर्योधनानें भानुमतीचें जसें अकल्पित व सहसा हरण केलें, तसेंच कर्णानेंही त्या सर्व नृपाळांच्या कीर्तीचेंही हरण केलें. कर्णाच्या शरसन्धानापुढें एकही वीर टिकला नाहीं. पूर्वी काशिराजाच्या तीन कन्या हरण करतांना भीष्मांवर ज्या प्रकारचा प्रसंग होता, त्याच प्रकारचा हूबे-हूब प्रसंग कर्णावर या वेळीं होता. भीष्मांनीं स्वतःच्या भ्रात्यां-करितां कन्यांचें हरण, करून सर्व राजांशीं युद्ध केलें व त्यांस जिंकिलें. येथें कर्णानें मित्रासाठीं घनघोर रणसंग्राम केला व त्यांत

विजयश्री प्राप्त करून घेतली. तिकडेस भीष्मांशी सरतेशेवटीं शाल्व जसा लढाईस आला, तसाच इकडे कर्णाशीं जरासन्ध द्वन्द्वास आला. परन्तु कर्णानें त्याचीही रग जिरविली. बाहुयुद्धांत त्याच्या शरीराचा जरेनें सांधिलेला सान्धाही निखळून टाकिला. मग मात्र तो घाबरला व त्यानें कर्णाशीं सख्य करून त्याला चम्पा नगरी देणगी देऊन आजन्म सख्य मागितलें. कर्णाच्या या पराक्रमाची जाणीव भीष्मांसही होती, असें त्यांनीं, सरतेशेवटीं, कर्णाच्या या पराक्रमाबद्दल मोठ्या प्रेमानें जो गौरवपूर्वक उल्लेख कर्णाजवळ केला आहे त्यावरून स्पष्ट होतें.

३. ब्रह्मास्त्र प्राप्त करून घेतल्यावर कर्णानें दुर्योधनास भेटून आपण कृतकृत्य झाल्याचें त्यास सांगितलें. **द्रौपदीस्वयंवर.** हें ऐकून दुर्योधनासही आनन्द झाला. मध्य-न्तरीं भानुमतीचें स्वयंवर होऊन कित्येक दिवस गेल्यावर द्रुपदाकडून स्वयंवराचें आमंत्रण आलें. यावेळीं पाण्डव लाक्षागृहांत दग्ध झाल्याचें प्रसिद्ध झालें होतें. द्रुपदराजानें स्वयंवराविषयीं प्रसिद्धी केली होती. ती ऐकून सर्व राजे व ऋषी स्वयंवराचा समारम्भ पाहण्यासाठीं दक्षिण पांचाल देशांत एकत्र जुळले. कर्णासहवर्तमान सर्व कौरवही तेथें गेले होते. स्वयंवर पाहण्यासाठीं देशोदेशींचे राजे मंचकावर अगदीं खेटून बसले होते. पौरजनांची आनन्दाची गर्जना समुद्राच्या गंभीर गर्जनेप्रमाणें होत असतां तारापुंजात्मक जें शिशुमार-संज्ञक विष्णुस्वरूप त्याच्या शिरोभागीं म्हणजे नगरोच्या समीप ईशान्येस सपाट आणि शुद्ध अशा जमिनीवरही कांहीं राजे येऊन बसले. लोकसमुदायासाठीं तयार केलेलें पटांगण सर्व बाजूनी चरांच्या योगें वेष्टित असल्यामुळे चांगलें शोभत होतें. तें पटांगण

राधेयकर्णचरित्र.

प्राकार व खंदक यांनी युक्त असून कमानी व तोरणे यांनी भूष-
विले होते. त्याचप्रमाणे रंगीबेरंगी चांदव्यांनी ते सुशोभित
केलेले होते. वाजंत्र्यांचे शेंकडो ताफे त्यांत होते. उत्कृष्ट प्रकारच्या
अगरूने ते सुवासित केले होते. चंदनोदकांनी तेथे सडे घातले
होते आणि पुष्पमालांनी त्या स्थानास शोभा आणिली होती. ते
पटांगण बरेच उंच असल्याने, कैलासपर्वताच्या शिखराप्रमाणे
गगनचुम्बित असलेल्या शुभ्र राजवाड्यांनी ते व्याप्त झाले होते.
ते राजवाडेही सुवर्णाच्या जाळ्यांनी व्याप्त झाले होते. रत्नखचित
फरसबंद्यांनी ते विभूषित होते व त्यांतील जिने चढण्याउतरण्यास
सुलभ असे होते. मोठमोठे रुजामे व चादरी आंत पसरलेल्या
होत्या. त्या राजवाड्यांना द्वारेही अनेक होती. शय्या व बैठकी
यांच्या योगाने त्यांना शोभा आणिली होती. व पुष्कळ प्रकारचे
धातु त्यांच्या निरनिराळ्या भागांतून बसविलेले असल्यामुळे, ते
हिमालयपर्वताप्रमाणे चकाकत होते. तेथे जमलेले सर्व राजे एक-
मेकांशी स्पर्धा करणारे महाबलाढ्य व पराक्रमी असून त्यांनी
आपल्या शरीरांना कृष्णागरूंची उटी लाविली होती. याप्रमाणे
जमलेल्या त्या राजसभेत मेघाप्रमाणे अथवा दुंदुभीप्रमाणे गंभीर
अशा स्वराने धृष्टद्युम्न म्हणाला, “येथे हे धनुष्य व बाण आहेत;
अन्तरिक्षामध्ये परिभ्रमण करीत असलेल्या यन्त्राच्या या छिद्रांतून
तुम्ही तीक्ष्ण अशा या पांच गगनसंचारी बाणांनी निशाण मारा!
कारण कुलीन, रूपवान् व बलवान् असा जो पुरुष हे महत्कर्म
करील, त्याची भार्या, ही माझी भगिनी कृष्णा आज होईल.”
धृष्ट द्युम्नाने याप्रमाणे समस्त राजवृन्दास सांगून मग तो
आपल्या भगिनीस म्हणाला, “हे कृष्णे ! हे सर्व राजपुत्र
तुझ्याकरितां येथे जमले आहेत. हे पराक्रमी क्षत्रिय तुझ्या-

साठी या अनुपम लक्ष्याचा भेद करण्यास प्रवृत्त होतील. तरी जो या लक्ष्याचा भेद करील त्याला तू आज माळ घाल !” नन्तर तेथे बसलेल्या नृपगणांना क्रमाक्रमाने आपला पराक्रम प्रगट केला. कलिङ्ग, वङ्ग, पाण्डव, पौण्ड्र, विदेह व यवन या देशांचे अधिपति शौर्य धैर्य, वीर्य व पराक्रम यांनी युक्त होते; तथापि अतिशय कठीण असलेल्या त्या धनुष्याला प्रयंचा चढविण्याचे मनांत आणण्यासही ते समर्थ नव्हते. यामुळे ती चढविण्याचा प्रयत्न करित असतांच त्या धनुष्याच्या टोंकाचा हिसका बसून ते भूमीवर धडाधड पडले. याप्रमाणे ते क्षत्रिय परावृत्त झाले असता दिसण्यांत यमासारखा असून धैर्य, बल व वीर्य यांनी युक्त असलेला चेदिदेशाधिपति दमघोषपुत्र शिशुपाल उठला. परन्तु धनुष्यास हात लावितांच त्याचीही खाली गुडघे टेंकण्याचीच पाळी आली. तदनन्तर महाबलाढ्य व वीर्यवान् जरासन्ध राजा पुढे सरसावला. परन्तु धनुष्य उचलून तो नमवू लागला असता, त्याला अत्यन्त पीडा झाली व तोहि एकदम गुडघ्यावरच आपटला. पुढे मद्रदेशाधिपति शल्य राजाचीहि तीच अवस्था झाली. याप्रमाणे हताश झालेल्या त्या राजमण्डळाला अवलोकन करून व झालेली हकीकत सर्व राजमण्डळाला अत्यन्त लाजिरवाणी होय असे जाणून ज्याच्या पुढे ‘परचापश्रुतिकुशलतेचा’ लेशही टिकत नव्हता, त्या कर्णाने तत्काल उठून धनुष्यास प्रयंचा चढविली. व त्याला तो बाणही लावू लागला. हे पाहतांच तेथे गुप्त रूपाने असलेले पाण्डव घाबरले. कारण त्यांची खातरी होती की, कर्ण लक्ष्यभेद करू शकेल. परन्तु इतक्यांत कर्णाचे सूतजातित्व तेथे कर्णास आडवे आले. द्रौपदी एकदम म्हणाली, जरी याने लक्ष्यभेद केला तरीही मी सूतजातीय वराला वरणार नाही. हे ऐकून कर्णाने त्रोधपूर्वक हास्याने सूर्याकडेस अवलोकन करून ते

राधेयकर्णचरित्र.

धनुष्य तेथें टाकून दिलें व तो आपल्या जागेवर जाऊन बसला. पुढें या चल लक्ष्याचा भेद अर्जुनानें केला, परन्तु त्यावेळीं त्यास कोणीही ओळखिलें नाहीं, म्हणून तेथें त्यास ब्राह्मण समजून इतर राजांनीं त्याशीं संग्राम केला. त्यांत कर्णार्जुनांच्या युद्ध-प्रसङ्गीं अर्जुनाचा पराक्रम पाहून कर्ण अर्जुनास म्हणाला, “ हे विप्रा ! युद्धामध्ये तुझे बळ पाहून व यत्किचित्ही न भीतां शस्त्रास्त्रांमध्ये तूं दाखविलेले प्रवीण्य अवलोकन करून मी फार सन्तुष्ट झालों आहे. मला वाटतें, स्वस्वरूप गुप्त ठेविण्या साठीं विप्ररूपानें तूं प्रत्यक्ष धनुर्वेदी, परशुराम, अच्युत अथवा इन्द्रच प्राप्त झाला आहेस ?” यावर अर्जुनानें उत्तर केलें, “ तूं म्हणतोस त्यांपैकी मी कोणीही नाहीं. ब्राह्म व पौरकर या अस्त्रांमध्ये निपुण असलेला एक ब्राह्मण आहे.” हें ऐकून ब्राह्मणाचा वध करणें पाप होय व ब्रह्मतेज साधारणतः असह्यही असतें, हें जाणून कर्ण या वेळीं रणांतून परत फिरला.

५. पुढें सभापर्वांत कौरवपाण्डवांचें द्यूत झाल्याचें साग्र वर्णन आहे. त्यांत पाण्डव सर्वस्व हारले. कर्णकृत द्रौपद्युपहास. शेवटीं त्यांनीं आपली पत्नी द्रौपदी हिला पणास लाविलें, व तोही पण ते हारले. एकाम्बरा द्रौपदीला दुःशासनानें सभेंत ओढून आणिलें. तिनें, आपण ‘जिता कीं, अजिता ?’ असा प्रश्न सर्व सभासदांस वारंवार विचारिला. निश्चयात्मक असें कोणीच कांहीं बोलेंना. शेवटीं कौरवांपैकीं एक विकर्ण पुढें सरसावून सर्व मुखस्तंभ सभ्यांची निन्दा करून म्हणाला, “ हे भूपाल हो ! तुम्ही द्रौपदीच्या प्रश्नाचें उत्तर द्या, अगर नका देऊं. मला जें या प्रसङ्गीं योग्य वाटत आहे तें मी सांगतो; मृगया, मद्यपान, द्यूत आणि अति-रिक्त स्त्रीसङ्ग हीं चार राजव्यसनें म्हणून प्रसिद्ध आहेत. या

व्यसनांमध्ये मनुष्य आसक्त झाला असतां तो अधर्माने
 वागतो, आणि म्हणूनच अशा व्यसनाधीन पुरुषांचे कृत्य
 कोणीही खरे समजत नाही. युधिष्ठिराची येथे अशीच स्थिति
 झालेली आहे. स्वतःला हारवून घेतल्यानंतर याने शकुनीच्या
 सांगण्यावरून द्रौपदीला पणाला लाविले. या सर्व गोष्टींचा विचार
 करितां द्रौपदी अजिता आहे असें मी समजतो !” हे विकर्णाचे
 भाषण ऐकून कर्ण अतिशय रागावला आणि म्हणाला, “विकर्णा !
 अग्नि अरणीपासून उत्पन्न होऊन तिच्याच नाशास प्रवृत्त होत
 असतो, त्याप्रमाणे तूही या धृतराष्ट्रापासून उत्पन्न होऊन याच्याच
 नाशाला कारणीभूत होत आहेस ! अरे ! ही धर्माने जिंकिली
 गेली असल्यामुळे भीष्मद्रोण देखील तिला कांहीं एक उत्तर देत
 नाहीत. अशा स्थितीत तू तिला अजिता असें म्हणतोस, याला
 काय म्हणावे ? विकर्णा ! अत्यंत मूढ असा तू जिता द्रौपदीला
 अजिता म्हणत आहेस त्या अर्थी तुला धर्माचे यथार्थ ज्ञान नाही.
 युधिष्ठिराने जर सर्वस्व पणास लाविले आहे, तर, द्रौपदी जिंकिली
 गेली नाही, असें तू कसे मानीत आहेस ? द्रौपदीचा अन्तर्भाव
 युधिष्ठिराच्या सर्वस्वामध्ये होतो. विदुरासारखीच तुझी बुद्धिही
 भ्रष्ट झाली आहे काय ? अरे वाचाळा ! इतके सभासद येथे बसले
 आहेत, त्या सर्वांत तूच एकटा शहाणा आहेस काय ? किंवा हे
 सर्व जण काय मुके आहेत ? वक्तृत्व, धर्मज्ञत्व हे गुण काय
 भीष्मापेक्षां तुझ्या ठिकाणी अधिक आहेत ? द्रौपदी वारंवार प्रश्न
 विचारीत असतांही ज्या अर्थी हे सभ्य, पाण्डव व वृद्ध आस कांहींच
 बोलत नाहीत, त्या अर्थी ही जिता असेंच स्पष्ट होत आहे. सतीला
 सभेत आणू नये, असें तू कदाचित् म्हणशील. परन्तु यावर मी असें
 विचारितो की, द्रौपदी सती कसली ? सतीस एकच पति असतो,

राधेयकर्णचरित्र.

परन्तु हिला तर पांच पति आहेत. म्हणून तिचा सभाप्रवेश, हिचे एकांबरत्व किंबहुना नग्नत्वही मुळीच विचित्र नाही. पाण्डवांस स्त्री व धन यांसुद्धां शकुनीने जिंकिले आहे. म्हणून दुःशासना ! या मूर्ख पोराच्या बडबडीकडेस लक्ष न देतां, पाण्डवांचीं वस्त्रें काढून घे, व या दासी द्रौपदीचेंही वस्त्र हिसकून घे." या नन्तर कर्ण द्रौपदीस म्हणतो, " हे द्रौपदी ! दास, स्त्री आणि पुत्र हे वस्तुतः निर्धन होत. म्हणजे यांच्या शरीरावर व द्रव्यावर अनुक्रमें धनी, पति व पिता यांची मालकी असते. तेव्हां दास झाल्यामुळे जो निर्धन झाला त्याची पत्नी व इतरही सर्व प्रकारचें द्रव्य हीं स्वामिरहित होऊन दासाच्या धन्याकडेस जावयाचीं असतात. पांचही पाण्डव दुर्योधनाचे दास आहेत, व तूं त्या दासांचें धन आहेस. म्हणून कुन्तीपुत्र तुझे स्वामी नसून, धृतराष्ट्रपुत्र हे तुझे प्रभु आहेत. सब्रव, दुर्योधनाच्या पत्नीचीं चरणसंवाहन केशप्रसाधनादि कृत्यें करण्यास तूं तयार हो ! किंवा स्वतःच्या पतीच्या जितत्वानें आपण जिंकिले गेलों नाहींत असें जर तुला वाटत असेल, तर तूं पतिहीन तरुणी आहेस. वाटेल त्याशीं पुनः लग्न कर ! किंवा नवऱ्याचा कांच तरी तुझ्यामार्गे कशाला हवा ? इतर संभोगेच्छु स्त्रियांप्रमाणें खुशाल स्वैरिणी हो ! व कामचार मांड ! हे पाण्डव षण्ढतिलासारखे निरुपयोगी आहेत." याप्रमाणें कर्णानें भीष्मद्रोणासारखे अतुल तेजस्वी पाण्डवपक्षैकपाती महात्मे सभेंत असतांना आणि भीमार्जुनासारखे बलसागर व श्रेष्ठ धनुर्धर म्हणून गाजलेले वीर ऐकत असतांना द्रौपदीस उद्देशून अगदीं निर्भयतेनें, निर्ममतेनें, निःशङ्कतेनें, निर्दयतेनें आणि निपट औद्धत्यानें भर सभेंत भाषण केले.

प्रतिज्ञापर्व.

सभापर्वानन्तर कर्णाचा सम्बन्ध वनपर्वान्त येतो. दातृत्वांत बळीची बरोबरी करणारा, बळीपासून कर्णा-
घोषयात्रा. पर्यन्त ज्या अनेक पिढ्या होऊन गेल्या त्यांत एकही झाला नाही. दहा हजारांत वक्ता एकादा तरी निवतो; परन्तु दाता हा क्वचित्च जन्मास येतो. कर्णानें मात्र दातृत्वाची इतकी कमाल केली कीं, त्यामुळें बळीचें चालत असलेलें नांव लोपून कर्ण स्वतःच उपमान झाला. कर्णाच्या दातृत्वाची उदाहरणें महाभारतांत कांहीं फारशीं नाहींत; परन्तु जीं कांहीं थोडीं हाताच्या बोटावर मोजण्या इतकीं आहेत तीं पाहिळीं म्हणजे, मन थक्क होऊन जातें. अशाच पैकीं एक उदाहरण वनपर्वान्त आहे. तें देण्यापूर्वी कर्णानें दातृत्वाचें व्रत स्वीकरण्यास काय कारण झालें हें सांगतो. पांडवांचा वनवास संपण्याच्या सुमारास ते द्वैतवन नामक सरोवराजवळ वसतीस येऊन राहिले होते. तेथेंच क्रोडा करण्यासाठीं, शिकारी-साठीं, तत्कालीन रीतीप्रमाणें स्मरण (म्हणजे गाई बैलांची नोंद) करण्यासाठीं व मुख्यतः स्वतःच्या राजैश्वर्यानें सत्त्विक पांडवांस दिपवून टाकून हिणविण्यासाठीं, दुर्योधन राजा सरदार, सानुज, सशकुनि सांगेश आणि सकटक असा त्या द्वैतवन नामक सरोवराप्रत प्राप्त झाला. तेथीं स्मरणाचें काम झाल्या नंतर ही मंडळी शिकार करित पुढें चालूं लागली. या प्रमाणें रम्य वनें आणि उपवनें हिंडत हिंडत दुर्योधन राजा प्रत्यक्ष द्वैतवन सरोवराजवळ गेला. तें सरोवर भ्रमरांनीं आच्छादित

राधेयकर्णचरित्र.

असून मयूरपक्ष्यांच्या ध्वनीनें गजबजून गेलें होतें. त्या सरो-
वरोच्या कांठीं सांतवण, उंडणी, आणि बकुल या वृक्षांची दाट
झाडी होती. याच सरोवरासन्निध एका निवासस्थानांत द्रौपदी-
सह पांडव राहत होते. दुर्योधन राजा जलकेलि करण्यासाठीं
सैन्यासह या सरोवरांत उतरला. याच वेळीं चित्ररथ नांवाचा
गंधर्व अप्सरागणासमवेत आपल्या अनुयायांसह जलक्रीडा
करण्यासाठीं दुर्योधनापूर्वीच येऊन दाखल झाला होता.
त्यामुळे इतर गंधर्वांनीं दुर्योधनाच्या सैन्यास पाण्यांत उतर-
ण्याची बंदी केली, आणि म्हणून तेथें या दोन सैन्याचें युद्ध
झालें. त्यांत दुर्योधनाचे वीर हरले. कारण गंधर्वांच्या मायावी
युद्धामुळे दुर्योधनाच्या एकेका योद्ध्याशीं दहा दहा गंधर्व युद्ध
करीत आहेत असें कौरवसेनेला वाटलें. त्यामुळे ते वीर भय-
भीत होऊन रणांतून पळत सुटले. याप्रमाणें दुर्योधनाच्या सेनेची
दाणादाण उडून गेली. तरीही आपला चरित्रनायक कर्ण
मात्र रणांमध्ये निश्चल उभा राहिला होता. कर्णाचा वध करण्या-
साठीं हजारों गंधर्व त्यावर धावून गेले. आणि त्यावर खड्ग,
पट्टे, शूल, आणि गदा ह्यांची सर्व बाजूंनीं सारखी वृष्टी केली.
काहींनीं त्याच्या रथाचें जूं मोडून टाकिलें, काहींनीं ध्वज
पाडिला, काहींनीं दांडी तोडली, काहींनीं अश्व मारिले, कित्येकांनीं
सारथ्याला परलोक दाखविला, काहीं जणांनीं छत्र नाहीसें
केलें, काहींनीं रथाचें कवच फोडून टाकिलें व काहींनीं
रथाचें बंधन तोडिलें. या प्रमाणें कर्णाचा रथ सर्वतोपरी भग्न
झाल्यानें त्यानें त्या रणांतून पलायन केलें. पुढें गंधर्वांनीं दुर्योध-
नादि शंभर भ्रात्यांस कैद केलें. हें वर्तमान धर्मराजास समजतांच
त्यानें भीमार्जुनास पाठवून गंधर्वांचा पराभव करविला. व दुर्योध-

नाची मुक्तता केली. गंधर्वांनी दुर्योधनासमक्ष त्याच्या आगमनाचें नीच कारण पांडवांस कळविलें. परंतु दयासागर धर्मराजानें तिकडेस मुळीच लक्ष दिलें नाहीं. या अपमानाबद्दल दुर्योधनास फारच वाईट वाटलें. व भीष्मद्रोणादींनीं कर्णाचा फारच उपहास केला. तो ऐकून कर्ण दुर्योधनाला म्हणाला, “ भीष्म आपला द्वेष करितात व पांडवांची प्रशंसा करितात, हें मला मुळीच सहन होत नाहीं. या सार्थीं तूं मला सैन्यासह जाण्याची अनुज्ञा दे. म्हणजे चौघा पांडुपुत्रांनीं मिळून जी पृथ्वी दीर्घ प्रयत्नांनीं जिंकिली ती सर्व पृथ्वी मी एकटाच पर्वत, वनें, अरण्ये यांसह सहज जिंकीन. सन्माननीयांची निंदा आणि निंदांचा सन्मान करणाऱ्या या वृद्ध भीष्माला हा माझा पराक्रम पाहून स्वतःचा धिक्कार करण्याची पाळी येऊं दे ! ” हें कर्णाचें भाषण ऐकून दुर्योधनाला पराक्राष्टेचा आनंद झाला, व त्यानें कर्णाच्या स्वारीची सत्वर तयारी करविली.

२.

याप्रमाणें दुर्योधनानें तयारी केल्यावर प्रचंड सैन्य बरोबर घेऊन कर्णानें पहिल्या प्रथम द्रुपदाच्या कर्णाचा दिग्विजय. रम्य नगरीला वेढा दिला. व तें काबीज केलें. द्रुपदापासून पुष्कळशी खंडणी घेऊन त्यानें उत्तर दिशेकडील राजांना जिंकलें. भगदत्ताला शरण आणून कर्ण हिमालय पर्वताकडे गेला. तिकडील राजांनाही त्यानें जिंकिलें. त्यांच्यापासून पुष्कळशी खंडणी घेऊन कर्णानें नेपाळावर स्वारी केली. तदनंतर तो पूर्वदिशेकडे वळला, व त्यानें अंग, वंग, कलिंग, शुंडिक, मिथिल, मागध, कर्कखंड, आवशिर, योध्य, आणि अहिच्छत्रा हे प्रदेश जिंकले. याप्रमाणें पूर्व दिशा

राधेयकर्णचरित्र.

जिकिल्यावर त्याने आपला मोर्चा वत्सभूमीकडे वळविला. व वत्सभूमी जिंकून, मोहनगर, त्रिपुरी व कोसला या राजांपासूनही त्याने कर घेतला. नंतर कर्णाने दक्षिणेवर स्वारी करून मोठ-मोठी राज्ये पादाक्रांत केलीं. त्याने रुक्मीला शरण आणिले व पांड्य, श्रीशैल, केरळ, नील, वेणुदारिसुत, इत्यादि श्रेष्ठ श्रेष्ठ राजांनाही दातीं तृण धरावयास लाविले. कर्णाने शिशुपालाचा पराभव केला व अवंत्यदेशही जिंकिला. नंतर वृष्णींना भेटून तो पश्चिम दिशेकडे निघाला व पश्चिमेकडील यवन, बर्बर, वगैरे राजांकडूनही खंडणी घेतली. पूर्व, पश्चिम व दक्षिण या तीन दिशांकडील सर्व पृथ्वी त्याने जिंकून म्लेंच्छ, अरण्यवासी, आणि पर्वतनिवासी, लोकही त्याने जिंकिले. कर्णाने भद्र रोहितक, आग्नेय मालव, आणि नग्नजित हे गणही युद्धांत पराभूत केले. याप्रमाणे सर्वत्र विजय संपादून कर्ण हस्तिनापुराला परत आला. तेव्हां कर्णाची फारच शोभी झाली. त्याने वसूल केलेली अमित खंडणी व वस्तुसंपत्ती पाहून धृतराष्ट्रालाही फार आनंद झाला. ती अगणित संपत्ति पाहून दुर्योधन राजा मनामध्ये राजसूय यज्ञ करण्याचा विचार करू लागला, व कर्णासह आपल्या भ्रात्यांना म्हणाला, “सर्व पांडवांचा वध करून राजसूयनामक यज्ञ माझ्या हातून केव्हां बरे होईल ?” हे ऐकून कर्णाने उत्तर दिले, “राजा माझी प्रतिज्ञा ऐक. अर्जुनाचा वध माझ्या हातून होई पावेतो मी दुसऱ्याच्या हातून आपले पाय धुवून घेणार नाहीं. मांसभक्षण करणार नाहीं, मद्यपानही वर्ज करीन, आणि कोणीही कांहीं याचना केली तर मी त्याला नकार सांगणार नाहीं.” याप्रमाणे अर्जुनवधाची कर्णाची प्रतिज्ञा ऐकून कौरव हर्षनिर्भर झाले. व पांडवांना ही प्रतिज्ञा कळल्यावर कर्णाचे अभेद्य कवच व त्याचा

अद्भुत पराक्रम ही त्यांच्या मनांत घोळू लागली. व ते उद्विग्न होऊन चिंताग्रस्त झाले.

३. कर्णाने दातृत्वाची प्रतिज्ञा किन्निमित्त केली, हे वर विस्तारें-
करून सांगितले आहे. आतां कर्णाच्या दातृ-
कर्णाचें दातृत्व. त्वाचें एक ठळक उदाहरण सांगतो. कर्णाच्या
अंगावर जोपर्यंत अभेद्य कवच आहे तोपर्यंत
अर्जुनाच्या हातून देखील कर्णास मृत्यु येणार नाही; हे अर्जुनाचा
पिता जो इंद्र यानें जाणून पांडवांच्या वनवासाचें बारावें वर्ष
संपून तेरावें वर्ष लागण्याच्या सुमारास कर्णाकडे कवचकुंडलांची
याचना करण्याचा विचार केला. हा इंद्राचा अभिप्राय कर्णपिता
जो सूर्य त्याला समजला. तेव्हां त्यानें ब्राह्मणरूपानें रात्री
ब्राह्मण-भक्त, सत्यवादी व वीर अशा कर्णाच्या स्वप्नामध्ये येऊन
त्याला सांगितलें कीं, “तूं दाता आहेस हे मला संकलित आहे.
तूं कोणालाही नाही म्हणत नाहीस. हे जाणून स्वतः इंद्र
कवचकुंडलें मागण्याकरितां उदईक तुजजवळ येणार आहे.
त्याला तूं आपली कवचकुंडलें देऊं नकोस. कारण हे
कर्णा ! जर तुला आपलें जीवित प्रिय असेल तर ह्या रत्नमय
व अमृतोद्भव कवच कुंडलांचें रक्षण कर. जोपर्यंत तूं कवच-
कुंडलासह आहेस तोपर्यंत तूं संग्रामामध्ये अवध्य आहेस.
देहासहवर्तमान प्राप्त झालेलीं हीं कवचकुंडलें जर तूं देऊन
टाकशील तर तूं मृत्यूच्या तावडींत तेव्हांच सांपडशील. हे माझे
वचन तूं अमान्य करूं नकोस.” यावर कर्ण म्हणाला, “परा-
काष्टेचें प्रेम दर्शविणारे व ब्राह्मणवेष धारण केलेले आपण
कोण आहांत ? ” ब्राम्हण ह्मणतो, “बा कर्णा ! मी सूर्य असून

राधेयकर्णचरित्र.

प्रेमामुळें तुला दर्शन दिलें आहे. ” कर्ण म्हणतो, “ हे भगवन् ! माझे प्रिय व्हावें अशी जर आपली इच्छा असेल तर मला आपण माझ्या व्रतापासून निवृत्त करूं नये. ब्राह्मणांना मी आपले प्राण देखील अर्पण करीन. पांडवांच्या हितासाठी ब्राह्मणवेषानें जर इंद्र कवचकुंडलांच्या याचनेसाठी आला, तर मी ती त्याला निःसंशय देईन. अपकीर्ति होऊन प्राणरक्षण करण्यापेक्षा कीर्तियुक्त मरण प्राप्त होणें हें माझ्या सारख्याला अधिक उचित आहे. पांडवांच्या हितार्थ इंद्रानें केलेली कवचकुंडालची याचना पांडवांना अपकीर्तिप्रद होऊन माझी कीर्ति त्रैलोक्यामध्ये वृद्धिंगत होण्याला कारणीभूत होईल. जगतामध्ये पुरुषाला कीर्ति जिवंत ठेवित असून अपकीर्ति त्याचा नाश करित असते. म्हणून शरीरासहवर्तमान उत्पन्न झालेली ही कवचकुंडले देऊन मी अक्षय कीर्ति संपादन करीन. ब्राह्मणांना यथाविधि दान देईन, संग्रामयज्ञांमार्फत, शरीराचे यथाविधि हस्तगत करीन; अत्यंत दुर्बल पुरुषांमार्फत करीन, जीवितेच्छु पुरुषांना युद्धामध्ये अभय देईन, बाल, वृद्ध व द्विज यांना मोठ्या संकटांतून सोडवीन व स्वर्गप्रापक अशी अनुपम कीर्ति संपादन करीन. अर्जुनाचा बाप इंद्र या सारखा याचक ज्या अर्थी उदरक मला प्राप्त होणार आहे, त्या अर्थी मी असली अमूल्य संधि कां दवडावी ? अनंत काळ पर्यंत वांचून तरी काय करावयाचें आहे ? करितां हे प्रभो ! आपण मला प्रतिज्ञाभ्रष्ट करण्याचा उपदेश करूं नये. व मीही तो ऐकणार नाही. ” हें ऐकून सूर्याने उत्तर केलें, “ हे कर्णा ! तूं आपल्या हृदयानें सुहृद, पुत्र, भार्या, माता, पिता, आणि स्वतः यांचें अकल्याण करून घेऊं नकोस. शरीराला न दुखवितां इहलोकीं यशःप्राप्ति व परलोकीं स्थिर कीर्ति प्राण्यांना हवी असते. प्राण वेंचून जर कीर्तीची

अपेक्षा तू करीत असशील. तर दोहींचाही निःसंशय नाश होईल. मरणा नंतर भस्मीभूत झालेल्या प्राण्याला कीर्तीचा काय उपयोग आहे ? तू माझा भक्त असल्यामुळेच मीही तुला कळकळीने सांगत आहे. कारण भक्तांचे रक्षण करणे हे माझे कर्तव्य आहे, व यांत कांहीं देवगुह्यही आहे तें तुला पुढें योग्य समर्थी कळेल. आणि म्हणून तू हरप्रयत्नानें कवचकुंडलांचें रक्षण कर. इतकेंही करून जर तू कवचकुंडलें देणारच असशील तर इंद्रापासून कवच कुंडलांच्या मोबदला म्हणून शत्रुघातक वासवी शक्ति तरी मागून घे." यापैकी वासवी शक्ति फक्त मागून घेण्याचें कर्णानें कबूल केलें.

४. दररोज दोनप्रहर दिवस येईपर्यन्त कर्ण उदकामध्ये

उभा राहून सूर्याचा जप करीत असे.

कर्णनामप्राप्ति. त्यावेळीं त्याला ब्राह्मणांना आदेय असें कांहीं

नसे. त्यामुळे त्या वेळेस पुष्कळ ब्राह्मण

दक्षिणेच्या इच्छेनें कर्णाजवळ येत असत; पूर्व संकल्पाप्रमाणें इंद्रही एके दिवशीं ब्राह्मणवेषानें याचनार्थ तेथें प्राप्त झाला. व त्यानें कर्णाजवळ कवचकुंडलांची याचना केली. कवचकुंडलांशिवाय इतर कोणतीही वस्तु मागून घेण्यास कर्णानें त्या ब्राह्मणास परोपरीनें विनविलें, परंतु तें सर्व व्यर्थ गेलें. कवचकुंडलांशिवाय तो दुसरें कांहींच पसंत करीना. शेवटीं निरुपाय होऊन कर्णानें सूर्यास कबूल केल्याप्रमाणें वासवी शक्तीच्या विनिमयानें त्या ब्राह्मणरूपी इंद्राला आपल्या आंगावरील कवच कुंडलें कर्णानें देऊन टाकिलीं. कर्णाच्या ह्या दातृत्वानें इंद्र प्रसन्न होऊन, त्यानें त्याच्या आंगावरील कवच छेदून टाकिल्यामुळे त्याला जी विरूपता प्राप्त झाली होती ती सर्व नाहीशी करून त्याचा वर्ण व त्याचें तेज त्याला पूर्वीप्रमाणें प्राप्त करून दिलें.

राधेयकर्णचरित्र.

अक्षय अमृतस्रवी कुंडलें, कान कापून दिल्यामुळें, त्या सूत-पुत्राला कर्ण हें नांव प्राप्त झालें. याप्रमाणें कर्ण, कवचकुंडलांना सुकल्यानें पांडवांना आनंद झाला व कौरव दुखाःकुल झाले.

५. पाण्डवांचा वनवास संपल्यावर उत्तरगोग्रहणप्रसङ्गी अर्जुन जेव्हां प्रगट झाला, तेव्हां 'पाण्डव,' कर्णाचा शस्त्रसंन्यास. प्रतिज्ञेप्रमाणें पूर्ण तेरा वर्षांनंतर प्रकट न होतां आधींच झाले, अशी तक्रार कर्णदुर्योधनांपुढें आणिली. पाण्डवही पुढें उपप्लव्य मुक्कामी राहून राज्यभाग घेण्याचा विचार करूं लागले. व त्यांनीं कांहीं सैन्यही जमविलें. नंतर द्रुपदपरोहिताला सामर्थ्य धृतराष्ट्राकडेस पाठविलें. त्यानें तेथें जाऊन पाण्डवांचा भाग पाण्डवांस देण्यास धृतराष्ट्रास समेत विनन्ती केली. ही विनन्ती ऐकिल्यावर कर्ण त्या द्रुपद-पुरोहितास म्हणतो, "शकुनीनें युधिष्ठिराला घृतांत जिंकिलें, यांत अधर्म काय? हें आम्हांस कळत नाही. आम्ह्या मते आम्हीं कांहींच अधर्म केला नाही. वनवासाच्या कराराप्रमाणें धर्म मात्र वागत नाही. कारण तेरा वर्षे भरण्याच्या पूर्वीच तो उघडकीस आला. म्हणून त्याचा करारच पूर्ण झाला नाही, व मत्स्य आणि पांचाल यांच्या बळावर आम्हांला भिवडवून राज्याची वाटणी मागत आहे. परन्तु अशा रीतीनें आम्ही मुळींच भिणार नाही. धर्मार्थ म्हणून दुर्योधन राजा! सर्व राज्यही देऊन टाकील. परन्तु पाण्डवांना मिळून सूच्यर्ग भूमीही तो त्यांना देणार नाही. पाण्डवांना जर भाग हवा असेल तर त्यांनीं पूर्व कराराप्रमाणें वनवासाचीं तेरा वर्षे पूर्ण करावीत व आपला भाग हक्कानें मागून घ्यावा. एरव्हीं मूर्खपणानें व अधर्मानें राज्याचा अभिलाष त्यांनीं धरूं नये.

इतकेंही करून जर ते ऐकत नसले तर युद्धार्थ आमची सिद्धता आहे.' याप्रमाणें दुर्योधनपक्षीयांचा दृढ निश्चय पाहून द्रुपदपुरोहित परत गेला. तेव्हां धर्मार्थ संजयस संधीसाठी पाठविलें. संजयानें पाण्डवांच्या दैवी व मानुषी शक्तीचें यथास्थित वर्णन केल्यानें धृतराष्ट्र जयाविषयी थोडासा साशंक झाला. तेव्हां कर्ण म्हणाला. " राजा ! घाबऱ्याचें कांहीं एक कारण नाही. पूर्वी मां परशुरामाजवळ, ' ब्राह्मण आहे ' असें सांगून ब्रह्मास्त्र संपादन केलें. पुढें माझे कपट त्यांना कळल्यावर त्यांनीं फक्त, ' अन्तकाळीं हे तुला स्फुरणार नाही ' असा मला शाप दिला. याचा अर्थ असा की, ' अन्तकालापर्यन्त स्वाभ्यस्तास्त्राची स्मृति मला सोडणार नाही व त्याचा प्रभाव मी गाजवीन. म्हणजे तें जोपर्यंत मला स्फुरत आहे तोपर्यंत मला अन्तकालच नाही. म्हणून अर्जुनाचा वध मी केव्हांच करून टाकीन. परशुरामाच्या कृपेनें पांचाल, करुषक, मस्त्य व पुत्रपौत्रांसह पार्थ यांचा मी क्षणांतच लय करून टाकीन. भीष्मद्रोणादिकांना तुजजवळच असू दे." हें भाषण ऐकून भीष्म म्हणाले, " राजा धृतराष्ट्रापूर्वीचे जे नर-नारायण ऋषी होऊन गेले, तेच हे अर्जुन व वासुदेव यांच्या रूपानें हल्लीं अवतरले आहेत. एक रथि व एक सारथि होऊन जेव्हां ही जोडी रणांगणावर उभी राहिल, तेव्हां एकही वीर हिच्यापुढें उभा राहू शकणार नाही. पांडवांना राज्य न देणें आणि पूर्व विरुद्धाशीं साम्य न करणें हे कर्णाचें मत व हा त्याचा आग्रह खरोखरी चांगला नव्हे. हा सूतपुत्र ह्या योगानें सर्वांना लयाला पांचवील. याचा गुरुशापाच्या योगें सर्वस्वी नाश झालेला आहे. एकेका पांडवानें जें कर्म केलेलें आहे, तेंही याला दुष्कर आहे. अशा स्थितींत हा सर्व पांडवांचा पराजय तो काय करणार ? उत्तर-

राधेयकर्णचरित्र.

गोग्रहणप्रसंगीं हा कां पळून गेला ? याचें वस्त्र पांडवांपकीं एका पार्थानें हरण केलें, तेव्हां याचा पराक्रम कोठें लपला होता ? घोषयात्रेंतील भीमार्जुनांचा पराक्रम हा कसा विसरला ? गंधर्वांकडून दुर्योधनाची मुक्तता कोणी केली ? या पळपुट्याच्या जीवावर का दुर्योधन पांडवांचा पराभव करणार ? राजा धृतराष्ट्रा ! हा कर्ण कौरवांना बुडविण्याला बसला आहे. ज्यानें खांडव वन अग्नीस अर्पण केलें, ज्यानें श्रीशंकराशीं युद्ध केलें, ज्यानें निवात-कवचांना नाहीसें करून टाकिलें, त्या अर्जुनाचा पराभव हा पामर काय करणार ? शिवाय याच्याहून अनंतपट अधिक पराक्रमी वीरांचा नाश करण्यास समर्थ असणारे प्रभु श्रीकृष्ण त्या अर्जुनाचें संरक्षण करीत आहेत, हें याला कां दिसत नाही ?”

“कर्णा ! ज्या सर्पमुख बाणाची भात्यामध्ये तूं रोज पूजा करीत आहेस, तो अर्जुनाच्या बाणवृष्टीनें तेषांच चूर्ण होऊनजाईल.”

हें भीष्माचें भाषण ऐकून कर्ण अतिशय संतापून म्हणाला,

“अर्जुनाचें शौर्य व कृष्णाची भक्तवत्सलता या गोष्टी मला चांगल्या प्रकारांनीं विदित आहेत. भीष्माच्या मनांतून मात्र आमचा वारंवार उपहास करावा हीच आवड आहे. परंतु वारंवार असें टोंचणें बरें नव्हे. उत्तम व कर्णमधुर ध्वनि निघण्यासाठीं तंबो-ज्याची तार खेंचणें अवश्य असतें, परंतु ती वाजवीपेक्षां अधिक खेंचली तर तुटून जाते, ही साधी प्रचारांतील गोष्ट आहे. हा जो वारंवार माझा मानभंग होतो त्याचें फळ मी आतांच सांगतो, कीं, हा वृद्ध भीष्म जोपर्यंत जीवन्त आहे, तोपर्यंत मी शस्त्र धारण करणार नाही. हा मरेपर्यंत मी शस्त्रसंन्यास केला आहे. होच माझी प्रतिज्ञा. या असल्या मानभङ्गाच्या जागी बसण्यांत तरी काय अर्थ आहे ? मी या सभेचाही त्याग करून उठून जातो, व

पुनः स्पष्ट सांगतों कीं, हे भीष्मा ! जेव्हां तूं रणांत पतन पाव-
शील तेव्हांच मी शस्त्र धारण करून माझा पराक्रम जनास दाख-
वीन. ” इतकें बोलून मानी व तेजस्वी कर्ण सभेंतून उठून गेला.
पुढें भीष्म शरपञ्जरीं पडेपर्यंत खरोखरीच त्यानें शस्त्र धारण केलें
नाहीं. हा प्रकार सज्जयानेंच अवलोकन करून द्रुपदपुरोहिता-
प्रमाणें तोही निरुपाय होऊन परत गेला.

६. दुर्योधनाच्या आश्रयानें व दैवी सङ्कल्पानें पाण्डवांचा गाढ
द्वेष केला हें कांहीं खोटें नाहीं. भीष्मद्रोणा-
धर्मास शल्याक-
डून वरप्रदान.
पेक्षां कर्णच पाण्डवांस अधिक भयप्रद
वाटत होता. पाण्डवांना वनवासामध्यें
कर्णाच्या धाकानें रात्रंदिवस झोंप येत नसे. वनवासाचे तेरा
महिने पूर्ण झाल्यावर, एके दिवशीं इतर चौघांनीं धर्मराजास प्रगट
होण्याबद्दल सल्ला दिली; परंतु त्यावेळीं त्यानें कौरवपक्षीय इतर
योध्यांपेक्षां कर्णाची धास्ती आपणांस किती आहे याचें सोपपत्तिक
विवेचन केलें. व कर्णाच्या प्रतिकारार्थ व्यासांच्या उपदेशावरून
अर्जुनास हिमालयावर पाठविलें. ही साद्यन्त हकीकत पुढें उपसं-
हारांत येणारच आहे. अर्जुनानें हिमालय पर्वतावर पांच वर्षे
राहून निरनिराळ्या देवांकडून अपार व प्रतिभाशाली अस्त्रसम्पत्ति
प्राप्त करून घेतली. यावरून हें उघड होतें कीं, “ भीष्म-
द्रोणांचें वात्सल्यप्रेम अवर्णनीय असल्यानें त्याचा पराजय
करण्यास आपणांस मुळींच अडचण पडणार नाहीं. परंतु
पराक्रमानें तत्तुल्य असणारा कर्ण कसा पराजित होईल ? ”
याची पाण्डवांस अहर्निश काळजी लागून राहिली होती.
किम्बहुना ही काळजी खुद्द भीष्मद्रोणांसही होतीच. म्हणू-

राधेयकर्णचरित्र.

नच ते जेव्हां तेव्हां कर्णाचा मानभङ्ग करून तेजोवध करीत असत. शल्य हा माद्रीचा बंधु असल्याने नकुळसहदेवांचा सखा मामा होता. भारतीय युद्धासाठी या भरतभूर्मीतील कौरव-पाण्डवांचे हितकर्ते राजे त्यांना सहाय्य करण्यास निघाले होते. त्यांत अर्थातच शल्य हा आपल्या भाच्यांना म्हणजे पाण्डवांना मदत करण्यास निघाला होता. परंतु दुर्योधनकृत मानसन्मानाने तो इतका मोहून गेला की, त्याने दुर्योधनाचाच पक्ष स्वीकारला. सकृदर्शनी हा मोठाच लाभ झाला असे जरी दुर्योधनास वाटले असले, तरीही परिणामी शल्यच फार घातक झाला. कारण दुर्योधनाचा पक्ष स्वीकारल्या नंतर धर्मराजा शल्यास भेटला. तेव्हां त्याने शल्याजवळून असे वरप्रदान मागून घेतले की, “दुर्योधनाच्या सेनेचा सेनापति जेव्हां कर्ण होईल, तेव्हां तो तुम्हांला कृष्णाप्रमाणे मान देत असल्याने कर्णाचे सारथ्य करावयास विनवील; त्यावेळी तुम्ही फक्त कर्णाचा वारंवार अपमान करून त्याला निरुत्साहित करा. एवढेच आमच तुमच्यापार्शी मागणे आहे.” शल्याने हे मागणे कबूल केले व आपले वचन अक्षरशः पाळिले. न्याय्य दृष्टीने शल्याची ही कृति विभीषणापेक्षाही अत्यंत नीच होय. कारण हितशत्रु हा जेव्हांही फारच भयङ्कर होय.

सन्धिपर्व.

१. दुर्योधनाने आपणांस आपल्या राज्याचा भाग द्यावा म्हणून धर्मराजाने एकंदर तीन दूत दुर्योधनाक-
कृष्णकर्ण-संवाद. डेस सन्धीसाठी पाठविले. त्यांपैकी द्रुपद-
पुरोहित आणि सञ्जय यांची हकीकत मागील भागांत सांगितली. आतां तिसरा व महत्वाचा दूत म्हणजे भगवान् श्रीकृष्ण, याची हकीकत सांगतो. ही कृष्णशिष्टाई उद्योगपर्वांत आहे. कृष्ण, कौरवसभेंत गेल्यावर हस्तिनापुरांतच त्याला कैद करून टाकावे म्हणजे पाण्डव आपोआपच निर्बल होतील, ही साहसाची पण शूरपणाची युक्ति कर्णाच्याच सुपीक डोक्यांतून प्रथमतः निघाली. परन्तु पुढें विश्वरूपदर्शनाने हा वेत जागच्या जागीच राहिला. श्रीकृष्ण कौरवसभेंतून, परत जाण्यास, सर्वांचा निरोप घेऊन, निघाल्यावर त्यांनीं कर्णास आपल्याबरोबर रथावर घेतलें. ह्या प्रसङ्गीं कृष्णकर्णांचें फार महत्वाचें भाषण झालें. कर्णाच्या आयुष्यांत अत्यन्त महत्वाच्या गोष्टी ज्या कांहीं घडल्या त्यांत हा प्रसङ्ग अग्रस्थानीं शोभण्यासारखा आहे.

कृष्णः—कर्णा! तूं वेदवेदार्थवेत्ता आहेस. धर्माचें ज्ञान तुला पूर्णपणें आहे. लग्नापूर्वीं म्हणजे कौमारावस्थेंत जी सन्तति होते, तिला कानीन असें म्हणतात. व त्या कुमारीचा पाणिग्रहणकर्ता जो पति तोच या कानीन मुलाचा पिता होय. हे धर्मशास्त्राचे सिद्धान्त तुला ठाऊक आहेतच. कर्णा! तूं सूर्यापासून कुन्तीला तिच्या कुमारावस्थेंत झालेला तिचा कानीन पुत्र असल्यानें तूं क्षत्रिय-

राधेयकर्णचरित्र.

पुङ्गव, चन्द्रवंशीय, भरतकुलोत्पन्न कौन्तेय आहेस.तूं कांहीं राधेय नाहीस. पाण्डु हाच तुझा पिता आहे. धर्मादि पंच भ्राते हे तुझे धाकटे बंधु असून त्यांचा त्वां सांभाळ करावा हेंच उचित आहे. पित्याच्या बाजूनें पाण्डव तुझे बन्धु असून मातेच्या बाजूनें आम्ही वाष्ण्य, तुझे भ्राते आहोंत. तूं मजबरोबर चल. म्हणजे युद्धिष्ठिरास हें तुझें नातें कळवितों. तूं त्याचा ज्येष्ठ भ्राता असल्यानें पांच पाण्डव, पांच द्रापदेय, वीर अभिमन्यु, अन्धक-वृष्णिवंशज-वीर-यादव हे तुझे सर्व अक्लित होतील. तुला राज्याभिषेक होईल. व त्रिभुवनसुन्दरी जी द्रौपदी तिचाही तुला वर्षांतून दोन महिने उपभोग मिळेल. तूं राजा झालास म्हणजे, धर्मराजा तुला वारा घालील, भीमसेन तुजवर छत्र धरील, अर्जुन तुझा सारथी होईल, अभिमन्यूसारखा वीर तुझ्या आज्ञेंत राहील, नकुल, सहदेव, पांच द्रौपदीपुत्र, पाञ्चाल व अन्धक तुझे अनुचर होतील. कुन्तलासह द्रविड, आन्ध्र, तालचर, चूचुप व वेणुप हे तुझ्या पुढें चालतील. सूत व मागध तुझा विजयघोष करितील. याप्रमाणें ऐश्वर्यसम्पन्न व मूर्धाभिषिक्त असा तूं राजा होऊन कुतीस आनन्द दे ! आणि दुर्योधनाच्या पक्षाचा त्याग कर.

कर्णः—कृष्णा ! तूं मला जें हें प्रेमानें सांगितलें आहेस तें माझ्या कल्याणाचें आहे. धर्मशास्त्राप्रमाणें मी पाण्डूचा पुत्र आहे ही गोष्ट मला कबूल आहे. मी कौन्तेय आहे हें सुद्धां मला ठाऊक आहे, परन्तु कुन्तीच्या अन्तःकरणांत मजविषयीं जें पुत्रप्रेम असावयास पाहिजे तें मात्र मुळींच नाही. मी उपजतांच कचऱ्याप्रमाणें तिनें माझा त्याग केला, व म्हणूनच चार लोकांत कुलाबद्दलचा उल्लेख निघाला कीं, मला खालीं पाहणें भाग पडतें. यापेक्षां तिनें बाळपणींच जर मला मारून टाकिलें असतें, तर फार उत्तम झालें

असते. शिवाय कृष्णा ! जी अप्रसूत असूनही मला पाहतांच
जिला प्रेमोद्रेकाने पाह्या फुटला, व ते स्तन्य मी बाळपणी
प्राशन केले; जिने मला करतळस्थ फोडाप्रमाणे वागविले,
जिने माझे मलमूत्रही काढिले, व स्वतःच्या प्राणापेक्षांही
मजवर अधिक प्रेम करून जिने मला नांवारूपास आणिले
त्या राधेचा मी धर्मवेत्याने कसा बरे त्याग करावा ? कृष्णा !
तू जसा यशोदेचा त्याग केलास तसा मी राधेचा त्याग
करणार नाही. अधिरथाचेही प्रेम मजवर राधेप्रमाणेच अढळ
आहे. पुत्रप्रेमाने त्याने माझे जातकर्मादि सर्व संस्कार शास्त्रोक्त
रीतीने केलेले आहेत. त्याच्याच कृपेने गुणवती व रूपवती अशा
अनेक स्त्रियाही मी वरिल्या आहेत. तात्पर्य, अधिरथाचाही त्याग
माझ्याने करवणार नाही. आतां धर्मराजाचा पक्ष स्वीकारण्या-
बद्दल जे तुझे सांगणे आहे, तेही अव्यवहार्य आहे. भीष्म, द्रोण
हे मनांतून आपला द्वेष करितात, हे दुर्योधन जाणून आहे. तो
फक्त माझ्या जिवावर या इतक्या उड्या मारीत आहे. आज तो
फक्त नांवाचा राजा आहे. खरे खरे राजैश्वर्य सतत तेरा वर्षेपर्यंत
मीच भोगिलेले आहे. आजपर्यंत त्याचे अन्न खाल्ले, त्याचे
ऐश्वर्य भोगिले, हे एवढे युद्ध चेतविले आणि आतां घेन-
समयी मी त्याला सोडून द्यावे, म्हणजे कृतघ्नतारूपी नरकांत
जीवन्तपणीच पचत राहावे, असा उपदेश तू मला कसा
करीत आहेस ? मी एवढेच निक्षून सांगतो की, मला कोणी
त्रिभुवन देऊं केले, किंवा प्राणघाताची भीति घांतली तरीही
मी दुर्योधनाशी बेइमान होणार नाही. व विश्वस्त मित्राचा

राधेयकर्णचरित्र.

विश्वासघात करणार नाहीं. जो जें मागेल तें त्यास घावें, हें माझे व्रत आहे. दुर्योधनानें अत्रुटित व आमरण मैत्री मजजवळ मागितली, आणि मी त्यास ती दिली. आतां तें माझे वचन मिथ्या होणें शक्य नाहीं. दुर्योधनाचा पक्ष मी सोडिला कीं, हें भारतीय युद्ध संपलेंच म्हणून समज. दुसरें, अर्जुनवधाचा मी पण केलेला आहे. आणि आतां त्यासच जाऊन मिळल्यावर लोक मला उघड उघड असें म्हणतील कीं, “ हा अर्जुनाच्या प्रभावाला म्याला; व म्हणूनच यानें दुर्योधनाचा पक्ष सोडून दिला. असें झालें म्हणजे मज कृतधनाकडून दान घेण्याचेंही विप्र नाकारतील. याकरितां दुर्योधनाचा पक्ष सोडणें मला शक्य नाहीं. कृष्णा ! तूं मला हिताची गोष्ट सांगतोस, हें मला कबूल आहे. राजा युधिष्ठिर मोठा धर्मात्मा आहे. त्याला जर तूं हें आमचें नातें कळविलेंस, तर तो स्वतः राज्य स्वीकारणार नाहीं. आणि मलाच सर्व राज्य अर्पण करून टाकील. म्हणून तूं कृपा करून आमचें हें नातें धर्मराजास कळवूं नकोस. व इतकेंही करून जर तूं कळविलेंस आणि धर्मराजानें मला आपली राज्यश्री अर्पण केली, तर मी ती दुर्योधनास देऊन टाकीन. दुर्योधनाकरितां द्रव्य, पुत्र, दारा आणि हा देह हे सर्वस्वी म्यां सोडिले आहेत. परन्तु माझ्या मतें आम्हां सर्वांपेक्षां युधिष्ठिरच राज्याला अधिक पात्र आहे. हे कृष्णा ! आतां थोडक्या दिवसांत दुर्योधनाचा शस्त्रयज्ञ सुरू होणार असून त्यांतील अध्वर्यु तूं होशील, व अर्जुन हा होता होईल. धृष्टद्युम्न व शिखण्डी हे अनुक्रमें द्रोण व भीष्म यांचा नाश करतील तेव्हां यज्ञावसान होईल, आणि भीमसेन जेव्हां दुर्योधनाला मारील तेव्हां हा शस्त्रयज्ञ समाप्त होईल. कृष्णा ! तूं आतां कांहीं केलेंस तरी हें युद्ध थांबत नाहीं. आमचें तुजजवळ एवढेंच

मागणें आहे कीं, जे जे क्षत्रिय या रणांत मरण पावतील त्या त्या सर्वांना तूं सद्गति दे ! केशवा ! मी कुन्तीचा ज्येष्ठ पुत्र आहे ही गोष्ट सर्वथा गुप्त ठेवून कसेंही करून अर्जुनाला मजकडेस घेऊन ये, एवढेंच तुजपार्शीं माझे पदर पसरून मागणें आहे. आतां कोणीही हें कौरवपांडवांचें घनघोर युद्ध थांबविण्यास समर्थ नाही. कारण या पृथ्वीचा सर्वस्वी नाश होण्याची वेळ तुझ्या इच्छेनेंच येऊन पोचली आहे. आणि शकुनि, दुःशासन व राजा दुर्योधन हे केवळ निमित्तमात्र आहेत. या युद्धांत सर्वांचा नाश होणार आहे. हे कृष्णा ! मीं असें एक स्वप्न पाहिलें कीं, तूं, पांच पाण्डव, सात्यकि, कृतवर्मा, कृपाचार्य आणि अश्वत्थामा एवढ्या व्यक्तींशिवाय बाकींच्या सर्वांनीं तांबडीं पागोटीं घालून उंटावर किंवा उंटाच्या वाहनांत बसून दक्षिण दिशेकडेस प्रयाण केलें. पांचही पाण्डवांनीं शुभ्र पोषाख केलेले असून युधिष्ठिर सहस्रस्तम्भयुक्त प्रासादाच्या शिखरावर चढून तेथें क्षीरपान करीत आहे. भीमसेन अस्थींच्या डोंगरावर चढलेला, तुजसह अर्जुन श्वेत गजावर आरूढ झालेला व नकुल सहदेव नरवाहनांत अधिष्ठित झालेले, असें मीं अवलोकन केलें. त्याच-प्रमाणें ही सर्व पृथ्वी रक्तानें व आंतड्यानें आच्छादून गेलेली अशी मला दिसली. यावरून जिकडेस योगीश्वर कृष्ण व धनुर्धर पार्थ हे आहेत, तिकडेसच जय प्राप्त होणार ही माझी खातरी झालेली आहे.

कृष्णः—कर्णा ! ज्या पक्षीं माझे भाषण तुला रुचत नाही, त्यापक्षीं तुमचा सर्वांचा संहारकाल जवळ आला हेंच खरें. विनाशकाल जवळ आला म्हणजे विपरीत बुद्धि प्राप्त होऊन अन्यायच न्यायासारखा भासूं लागतो.

राधेयकर्णचरित्र.

कर्णः—कृष्णा ! युद्धापासून आमचीं मतें परावृत्त होत नाहींत, हें खरें आहे. माझ्या भाषणाचा तूं विषाद मानूं नकोस. परन्तु क्षत्रियाला योग्य तेंच मी सांगितलें आहे. पुढें युद्धांत प्रेम राहणार नाही. म्हणून एकवार आपण कडकडून भेटूं या ! यानंतर तुझी आमची प्रेमपूर्वक भेट स्वर्गांतच होईल. कारण या समर-सागरांतून आम्ही सुखरूप पार पडत नाहीं.

असें भाषण झाल्यावर कर्ण कृष्णाला कडकडून भेटला आणि कृष्णाच्या अनुज्ञेनें त्याच्या रथांतून उतरून आपल्या रथांत येऊन बसला व खिन्न मनानें हस्तिनापुराकडेस परत फिरला.

२. श्रीकृष्णांची शिष्टाई व्यर्थ गेली, व ते, सन्धि न होतांच परत गेल्यावर भीष्मद्रोणादिकांस फार वाईट कर्णकुन्तीसंवाद. वाटलें. विदुर तर फारच कष्टी झाला, व त्यानें घरीं येऊन इत्थम्भूत हकीकत कुन्तीस निवेदन केली. तो म्हणाला, “ हे कौरव फार दुष्ट आहेत. त्यांत धृतराष्ट्र आणि कर्ण या दोन व्यक्ति तर फारच दुरात्म्या आहेत, किम्बहुना या सर्व अनर्थांला कारण एकटा कर्णच आहे. म्हणून तो नाहींसा झाल्याशिवाय हें युद्ध कांहीं थांबत नाहीं. ” हें ऐकून कुन्ती शोकाकुल झाली, व म्हणाली, “ या युद्धांत माझ्या मुलांना जय प्राप्त होण्याविषयी फारच आयास करावे लागतील. भीष्म, द्रोणाचार्य व कर्ण या तिघांनीं दुर्योधनाचा पक्ष स्वीकारिला आहे, हें ऐकून, जयाविषयी मला शड्का उत्पन्न झालेली आहे. कदाचित् भीष्म आपल्या नातवंडांवर (म्हणजे पाण्डवांवर) प्राणघातक बाण सोडणार नाहींत व द्रोण आपल्या शिष्यांशीं निर्घृणतेनें लढणार नाहींत.

परन्तु या कर्णाची मला फार धास्ती वाटते. हा महाबलाढ्य असून असामान्य वीर आहे. भावोजी ! कर्णसिम्बन्धानें एक गुप्त गोष्ट आहे ती तुम्हांला सांगत्यें. ती अशी की, वस्तुतः कर्ण हा राधेचा मुलगा नसून माझाच पुत्र आहे. व तो माझ्या दुष्कृत्यानें राधेला अनायासेच मिळाला. ” इतकें सांगून कर्णजन्माची सम्पूर्ण हकीगत तिनें विदुरास निवेदन केली; व शेवटीं ती म्हणाली. “ ही हकीगत जर कर्णाला समजली तर पाण्डव हे आपले सखे भाऊ आहेत, हें कळल्यावर तो त्यांच्या कल्याणाची गोष्ट अवश्य करील, म्हणजे दुर्योधनाचा तो निःसंशय त्याग करील. तुमची जर सम्मति असेल तर हें माझें नातें त्याला कळवून पाण्डवांकडे वळवितें. ” विदुरानें या गोष्टीला सहज सम्मति दिली, व कुन्ती तत्काल भागीरथीवर गेली; ती तिला आपला दयाळू व सत्यप्रतिज्ञ पुत्र प्रखरसूर्यतापामध्यें पूर्वाभिमुख उभा राहून मोठ्यानें वेदघोष करित असल्याचें दिसलें. सूर्यताप कुन्तीला सहन न झाल्यानें ती कर्णाच्या जपावसानाची वाट पाहत त्याच्याच उत्तरीय वस्त्राच्या छायेंत मुकाट्यानें उभी राहिली. जप संपल्यावर कर्णाची दृष्टि कुन्तीकडेस गेली व त्यानें तिला वन्दन करून म्हटलें, “ हे कुन्ती ! मी, सूत अधिरथ व राधा यांचा पुत्र कर्ण तुला वन्दन करित आहे. तूं मजकडेस काय हेतु धरून आली आहेस ? तुला काय पाहिजे तें मजजवळून मागून घे ! ” कुन्ती म्हणाली, “ बा कर्णा ! तूं राधेय कर्ण नसून कौन्तेय कर्ण आहेस, अधिरथ हा तुझा बाप नव्हे व सूतकुलांत तूं जन्मलेलाही नव्हेस. तुझ्या जन्माचा प्रकार फारच भिन्न आहे. ” इतकें सांगून, कुन्तीनें कर्णाला त्याच्या जन्माची हकीगत कळविली, व म्हटलें, “ कर्णा ! आतां तुझ्या लक्षांत आलेंच असेल कीं, तूं सूतपुत्र

राधेयकर्णचरित्र.

नसून कुन्तीपुत्र आहेस व पाण्डवांचा सखा ज्येष्ठ भ्राता आहेस. परन्तु तूं अज्ञानानें त्यांचा अपमान करून दुर्योधनाचा पक्ष स्वीकारला आहेस. तुजसारख्या धर्मज्ञाला हें शोभत नाही. कारण, यत्रानें मातेचा संतोष करणें, हाच त्याचा परमधर्म आहे, असा धर्मशास्त्राचा सिद्धांत असल्यानें मला सन्तुष्ट करण्यासाठीं अर्जुनवधाची प्रतिज्ञा सोडून दे ! व हें राज्य दुर्योधनापासून घेऊन पाण्डवांच्या हवालीं कर. बाबारे ! बलरामकृष्णासारखी तुमची कर्णार्जुनांची जोडी शोभूं दे ! कर्णा ! माझे हें सर्व भाषण नीट लक्षांत घे व इतिउत्तर स्वतः राधेय म्हणवून न घेतां कौन्तेय म्हणवून घे. ” कुन्तीचें हें भाषण संपतांच नभोमण्डलांतून कर्णाला उद्देशून अशी वाणी निघाली कीं, “ हे कर्णा ! कुन्तीचें म्हणणें सर्वथा खरें आहे. व कुन्तीच तुझी माता आहे. म्हणून तिच्या आज्ञेंत तूं राहा ! म्हणजे तुझें कल्याण होईल. ” याप्रमाणें मातेनें व प्रत्यक्ष पित्यानें सांगितलें. तरीही त्या सत्यनिष्ठ कर्णाची मति निश्चयापासून यत्किंचितही ढळली नाही. तो कुन्तीला म्हणाला, “ तूं माझ्या कल्याणाचा म्हणून जो मार्ग मला सांगितला आहेस, तो मला मुळींच मान्य नाही. तूं मला जन्म दिला असशील. परन्तु मी जन्मतांच तूं माझा त्याग केल्यानें मातृत्वाचा कोणताही हक्क तुजकडेस शिल्लक राहिलेला नाही, व कीर्ति आणि यश हे मिळविण्याचा माझाही हक्क नष्ट झालेला आहे. मी क्षत्रियकुलांत जन्मून सूतत्व पावलों असल्यानें क्षत्रियांच्या संस्कारालाही मी कायमचा मुकलों आहे. तूं माझे जेवढें नुकसान केलें आहेस, तेवढें कोणीही करूं शकला नसता. जर उपजतांच तूं मला मारून टाकिलें असतेंस तर आज दहांत ‘सूतपुत्र’ म्हणून माझा अपमान तरी न होता.

माझा सर्वस्वीं घात तुला पुरवला. परंतु पाण्डवांचा यत्किंचितही तोटा तुला सहन होत नाही. आतां तुझ्या म्हणण्याप्रमाणें पांडवांना येऊन जर मिळालों तर हे जमलेले क्षत्रिय मला भ्याड समजतील व माझ्या तोंडावर असेंहि म्हणतील कीं, ' यानें कृष्णार्जुनांना एकत्र जुळलेले अवलोकून करून बंधुत्वाचें नातें आज शोधून काढून ऐन प्रसंगीं दुर्योधनास दगा दिला. हा मूळचाच भ्याड.' असें म्हणून माझी हेटाळणी करितील. शिवाय धृतराष्ट्रपुत्रांबरोबर मीं आजपर्यंत नानाविध ऐषराम उपभोगिले, ते मीं कसे विसरूं ? माझ्या जीवावरच कौरव, हा दुस्तर सेनासागर तरून जाण्याची इच्छा धरीत आहेत. दुर्योधनाच्या उपकाराची फेड करण्याचा सांप्रत प्रसंग प्राप्त झाला आहे; तो आम्हीं—त्याच्या आज्ञांकितांनीं—कसा गमवावा बरें ? कारण जो सेवक धन्याचे उपकार ऐन प्रसंगीं विसरून जाऊन त्याच्या उपकाराची फेड अपकारांनीं करितो त्यास इहलोकीं अपकीर्ति व परलोकीं नरकप्राप्ति हीं ठरलेलींच आहेत. आतां पांडवांना मिळण्याचा तुझा सल्ला ऐकून मीं हीं प्राप्त करून घ्यावीत असें तुझें म्हणणें आहे काय ? मीं जी अर्जुनवधाची प्रतिज्ञा केली आहे ती कशी बरें सोडावी ? म्हणून हे सुक्षित्रिये ! माझ्या कृतज्ञतेला, शौर्याला, वीर्याला, मित्रप्रेमाला, कीर्तीला, शीलाला व राजनिष्ठेला शोभेल अशाच रीतीनें पाण्डवपक्षाशीं मीं वागून माझ्या अगर त्यांच्या अंतकाळपर्यंत त्यांच्याशीं युद्ध करीन. आतां तूं ज्या अर्थीं माझी जन्मदात्री असून येथपर्यंत येण्याचे श्रम घेतले आहेस, त्या अर्थीं तुझा मान ठेवण्यासाठीं म्हणून मी तुला असें वचन देतो कीं, पांच पाण्डवांपैकीं मी फक्त अर्जुनाचाच वध करीन. धर्म, भीम, नकुळ आणि सहदेव हे

राधेयकर्णचरित्र.

जरी मला वध्य आहेत व यांना जरी मी सहज जिंकून ठार मारण्यासही समर्थ आहे, तरीही मी त्यांना मारणार नाही. मी आपल्या प्रतिज्ञेप्रमाणे फक्त अर्जुनाचा युद्धांत वध करीन. अर्जुन माझ्या हातून वध पावला तर मी कृतार्थ होईन. व मी जर अर्जुनाच्या हस्ते मारिला गेलों तरीही माझी कीर्तिच होईल. आम्हां दोघांपैकी कोणीही एक मेल्याने तुझ्या पांच पुत्रांत कांहींच कमी होणार नाही." कर्णाचा हा दृढ निश्चय पाहून कुन्तीला फारच दुःख झाले; ती म्हणाली, " एकूण, तुझ्या हृदयाने सर्व कौरवांचा क्षय होणार तो कांहीं टळत नाही. बरे, ऐन युद्धांत अर्जुनाशिवाय चार पाण्डवांचे रक्षण करण्याची प्रतिज्ञा मात्र विसरूं नकोस. " असे म्हणून तिने कर्णाला कवटाळून आशीर्वाद दिला व कर्णानेही आपली प्रतिज्ञा विसरणार नाही असे तिला आश्वासन दिले. या प्रमाणे उभयतांचे भाषण होऊन दोघेही आपआपल्या ठिकाणी निघून गेले.

३ साम करण्यासाठी धर्मराजाने तीन वेळां प्रयत्न केला, व द्रुपदपुरोहित, सञ्जय आणि भगवान् श्रीकृष्ण भीष्मकृत रथा- असे तीन दूत शिष्टाईस पाठविले. परन्तु तिरथकथन. यांचा कांहीं एक उपयोग झाला नाही. त्यामुळे दोनही पक्षांनी लढाईची सिद्धता केली. कौरवांनी भीष्मांना सेनापत्याचा अभिषेक केला व पाण्डवांनी धृष्टद्युम्नास सेनापतित्व दिले. या प्रमाणे उभयपक्षांकडील सिद्धता झाल्यावर एके दिवशी दुर्योधनाने 'दोनही पक्षांकडील रथी महारथी योद्धे कोण कोण आहेत ? ' असा भीष्म पितामहांस प्रश्न केला. तेव्हां ते म्हणाले, ' दुर्योधना ! तू आपल्या सर्व

बन्धूसह रथी योद्धा आहेस; माझी माहिती तुम्हांस आहेच, तेव्हां ती सांगण्यांत कांहीं अर्थ नाही. कृपाचार्य, कृतवर्मा, बाल्हीक आणि शाम्य हे अतिरथ होत. जयद्रथ हा द्विरथ योद्धा असून, शकुनि रथी आहे. अश्वत्थामा हा कारच पराक्रमी आहे, परन्तु यास मरणाची भीति वाटत असल्यामुळे तो महारथी व रथी यांपैकीं एकही नसून अर्धरथी आहे. द्रोण हा रथयूथपयूथपांचा यूथपति आहे. याच्या एवढा पराक्रमी दुसरा वीर क्वचितच सांपडेल; परन्तु अर्जुन याचा प्रिय शिष्य असल्याने त्यावर मात्र प्रहार करण्यास हा कचरेल ! याप्रमाणें मुख्य मुख्य योद्ध्यांचें वर्णन करून शेवटीं कर्णाबद्दल भीष्म म्हणतात, “ तुझा मित्र, मन्त्री अगर उपदेष्टा असून जो आत्मश्लाघी व मानी वैकर्तन कर्ण हा कसा योद्धा आहे हें, राजा दुर्योधना ! ऐक. जो परमक्रोधी असून ज्याच्या सामर्थ्यावर तूं पाण्डवांशीं विरोध केलास तो कर्ण सहजकवचकुण्डलहीन असून गुरु परशुराम व एक ब्राह्मण अशा दोघांच्या शापानें दग्ध झालेला असल्याने अतिरथ, महारथ अगर रथ यांपैकीं मी याला एकही समजत नसून हा केवळ अर्धरथ आहे, असेंच मी समजतो. हा समरांत अर्जुनाच्या हातून मृत्यु पावेल !” भीष्मांच्या या भाषणाला द्रोणांनींही आपली सम्मति दर्शविली. याप्रमाणें उभयतांचें अपमानास्पद असें भाषण ऐकतांच कर्ण सन्तापानें अगदीं लाल होऊन गेला, व म्हणाला, “ वडील माणसानें स्वतःची अब्रू स्वतःच संभाळिली पाहिजे. हे पितामह ! तुम्ही माझा वारंवार अपमान करीत आहां, तो मी फक्त दुर्योधनासाठींच सहन करितों. तुम्ही मला मूर्ख व भितरा समजत असून आज माझी गणना

राधेयकर्णचरित्र.

अर्धरथांत केली आहे. तुमच्या स्पष्टवक्तेपणाचा डंका सर्वत्र वाजत असल्याने हें तुमचें बोलणें जगाला सर्वथा खरेंच भासेल. तुम्ही कौरवांचे हितशत्रु असून मजविषयीं दुर्योधन राजाच्या मनांत अप्रीति उत्पन्न करण्याचा प्रयत्न करित असतां. तुल्यपराक्रमी राजे एकत्र जुळले असतांना अशा वेळीं ज्या अर्थीं तुम्हीं माझा पाणउतारा केलात, त्या अर्थीं आमच्या सैन्यांत कलह उत्पन्न करण्याचा तुमचा विचार स्पष्ट दिसत आहे. हे वृद्ध कौरवा ! रथातिरथांची परीक्षा करण्याचें ज्ञान, केवळ वार्धक्यानें, श्रीमन्तीनें किंवा कुटुम्बाच्या मोठेपणानें प्राप्त होत नसतें. क्षत्रियांत बलाधिक्यावरून श्रेष्ठत्व ठरवितात. परन्तु तुम्ही रथातिरथांच्या पदव्या मनसोक्त वांटीत सुटलां आहांत, हें तुमचें धाडस आहे. राजा दुर्योधना ! भीष्मांची ही कृति, फौजेंत फूट पाडिल्यावांचून राहणार नाहीं; व एकदां फौजेंत फूट पडली म्हणजे पुनः सैनिकांचीं मनें शुद्ध होणें फार कठीण जाईल. भीष्मांना आपल्या बळाचा गर्व झालेला आहे. यांना स्वतःशिवाय कोणी पुरुषच दिसत नाहीं ! यांच्या बोलण्यावर तूं मुळींच विश्वास ठेवूं नकोस. वृद्धांचें वचन एकाचें अशी शास्त्राज्ञा आहे; परन्तु वृद्धांचें म्हणजे भीष्मासारख्या जरठाचें नव्हे. कारण अतिवृद्ध हे पुनरपि बालच होत, असें शास्त्र आहे. वारंवार पाणउतारा केल्यानें प्रबळ पुरुषाचाही तेजोवध होतो. भीष्मा ! तुम्ही फार धोर आहांत ! परंतु परोत्कर्षासहिष्णुतेच्या दुर्गुणानें स्वतःची किंमत तुम्ही कमी करून घेतली आहे. जेव्हां तेव्हां असा हा माझा तेजोवध तुम्ही कां करितां ? दुर्योधनासाठींच मी हें सहन करितों. एरव्हीं केव्हांच तुमचें पारिपत्य केलें असतें. राजा दुर्योधना ! भर सभेंत

भीष्म मला अर्धरथी म्हणात, हें बरें नव्हे. पांडवसेनेचा पराजय करण्याला भीष्मापेक्षां मीच अधिक योग्य आहे. माझ्या समोर पांडवसेना, व्यालापुढें वेल पळतात तशीच पळत सुटेल. अर्जुनालाही मी सहज मारीन. परन्तु हें सर्व भीष्माच्या पश्चात् होईल. कारण भीष्माच्या सैनापत्याखाळीं हा माझा पराक्रम भीष्मांनाच वशःप्रद होईल. म्हणून माझ्या पूर्वींच्या प्रतिज्ञेप्रमाणें मी सर्वांना पुनः निक्षून सांगतो कीं, भीष्म जीवन्त असेपर्यन्त मी हातांत शस्त्र धरणार नाहीं.” कर्णाच्या या निष्ठुर भाषणावर भीष्मांनींही पुनः उत्तर दिलें, परन्तु दुर्योधनानें भीष्मकर्णांचें हें वाग्युद्ध भाष्मांचे पाय धरून मोठ्या मिनतवारीनें थांबविलें. कर्णही रागारागानें सभेंतून निघून गेला.

पराक्रमपर्व.

१. कौरवपांडवांचें युद्ध एकंदर अठरा दिवस झालें. त्यांपैकीं प्रथम दहा दिवस भीष्मांनीं सैनापत्य स्वीकारिल्लें होतें. या दहा दिवसांत कर्णानें पूर्व-शरपंजरस्थ भीष्मांचें कर्णाशीं प्रतिज्ञेनुसार शस्त्र धारण केलें नाहीं. नवव्या दिवशीं रात्रीं मात्र त्यानें दुर्योधनास सांगितलें कीं, “ भीष्म कांहीं मन देऊन लढत नाहींत. म्हणून तूं त्यांच्याकडून शस्त्रसंन्यास करीव, म्हणजे मी मग तुला सहज जय मिळवून देतो. ” दुर्योधन काय ? जयाविषयीं उल्लूच बनला होता त्यानें भीष्मास ही हकीकत सांगितली, व भीष्मांनीं दहाव्या दिवशीं भीष्म अगर पांडव यांपैकीं कोणी तरी एक राहिल असें आश्वासन दिलें. दहाव्या दिवशीं कौरवपांडवांचा घनघोर रणसंग्राम झाला. त्यांत शेवटीं भीष्म शरपंजरीं पडले. भीष्म शरपंजरीं पडल्यानंतर सर्वजण त्यांस भेटून गेले. सगळ्यांच्या मागून त्यांस कर्ण भेटावयास आला, व भीष्मांला त्याच स्थितींत अवलोकन करून म्हणाला, “ हे महाबाहो ! कुरुश्रेष्ठा ! देवव्रता । भीष्मा ! जो रात्रंदिवस तुमच्या डोळ्यांत कणाप्रमाणें खुपत होता, व ज्याला आपण क्षणोक्षणीं तुच्छ मानित होतां, तो राधापुत्र कर्ण आपल्यास वंदन करीत आहे. ” हे शब्द ऐकून भीष्मांनीं आपले क्षीण नेत्र उघडून कर्णाकडे पाहिल्लें, व जवळपासच्या खवालदारांसह सर्व लोकांस दूर जाण्यास सांगितलें. आणि कर्णविर पुत्राप्रमाणें प्रेम करून त्याला जवळ बोलावून एक हात त्याच्या गळ्यांत घातला व त्याचें तोंड

न्याहाळून ते म्हणाले, “ मजबरोबर आमरण स्पर्धा करणाऱ्या शूर कर्णा ! मला भेटावयास आलास हे फार चांगले केलेस. जर न येतास तर मात्र तू आपल्या कल्याणाला आंचवला असतास. बाबारे ! तू राधापुत्र नसून कुंतीतनय आहेस. म्हणून अधिरथ सूत तुझा पिता नसून प्रत्यक्ष सूर्यच तुझा बाप आहे. हे महाबाहो ! ही गोष्ट नारद व व्यास यांनी मला पूर्वी सांगितली असल्याने तिच्या खरेपणाविषयी मला यत्किंचितही शंका नाही. व तू सूर्याप्रमाणे तेजस्वी आहेस, हे मी प्रत्यक्ष पाहतही आहे. मी तुला जे निष्ठुर बोलत असे ते तुझ्या ठिकाणी माझा द्वेष होता म्हणून नव्हे, तर तू पांडवांचा विनाकारण तिरस्कार करित असस, हे मला सहन न होऊन तुझा तेजोवध करण्याचे निमित्ताने मी तुला तसे बोलत असे. संस्कार-धर्मलोपाने (म्हणजे क्षत्रियकन्या कुंती इच्या उदरीं अवतरून सूतजातीय राधेजवळ वाढिल्याने क्षत्रियाप्रमाणे तुझे संस्कार न होतां सूतास योग्य असे संस्कार तुझे झाल्याने,) दुर्योधनादि दुष्टजनसमागमाने व नीचाश्रयाने तुझी बुद्धि भ्रष्ट होऊन गुणिजनांचाही द्वेष करू लागली. ही तुझी बुद्धि कौरवांच्या नाशाला किंबहुना जगत्प्रलयाला कारणीभूत होईल. तसे न व्हावे व तुझी मति सुधरावी, एवढ्यासाठीच मी तुला वारंवार टाकून बोलत असें; एरव्ही या पृथ्वीवर तुझ्यासारखा दुसरा कोणीही धनुर्धर नाही, हे मी जाणून आहे. ब्राह्मणप्रतिपालकत्वामुळे कृष्णही तुला मानितो. व तुझे शौर्य अर्जुनासही घाबरविते. मग इतरांची कथा काय ? बाबा कर्णा ! तुझी दानप्रियता अद्वितीय आहे. आजपर्यंत पुष्कळ दाते होऊन गेले, व पुढेही होतील, परंतु तुझी बराबरी एकासही होणार नाही. शरयोजना, अस्त्र-

राधेयकर्णचरित्र.

संधान, हस्तचापत्य, व अस्त्रबल यांमध्ये तूं प्रत्यक्ष शंकराप्रमाणें आहेस. काशिराजाच्या नगराला तूं एकट्यानें तेथें जमलेल्या सरासंधादि सर्व राजांना पराजित करून भानुमती दुर्योधनास प्राप्त करून दिलीस, हा खरोखर अपूर्व पराक्रम आहे. दिग्विजयाचा पण करून तूं निघालास व त्याप्रमाणें दिग्विजयही करून आलास. खरोखरी तूं अफाट युद्ध करणारा असून युद्धांत तूं बलानें व तेजानें देवपुत्रासारखा पराक्रमी आहेस. मीं तुझ्यावरील राग सोडून दिला आहे व तूंही मजवरचा सोडून दे. कारण दैववळापुढें पुरुषवळ हें अल्प आहे, असें माझ्या प्रत्ययाला आतां पूर्णपणें आलें आहे. माझे जर कांहीं प्रिय कर्तव्य असेल तर पांडवांचा द्वेष सोडून देऊन (ते तुझे बंधु असल्यानें), त्यांच्याशीं संधि कर, माझ्या मृत्यूबरोबर या कलहाचाही अंत आतां होऊं दे, व तुम्ही आतां पुढें सर्वजण मिळून प्रेमानें वागा ! नाही तर लक्षावधि वीरांच्या स्त्रिया या युद्धानें आपल्या पतींच्या पश्चात् हाय हाय करून प्राण सोडतील. जर तूं एकटा मनावर घेशील तर हें अवाढव्य सैन्य मृत्युमुखांतून खात्रीनें परतेल.”—हें भीष्मांचें हृदय-द्रावक भाषण ऐकून कर्ण म्हणाला, “ महाराज ! आपलें भाषण अक्षरशः खरें आहे. आपल्यासारख्या ज्ञान-सूर्यापुढें मीं खद्योतानें आपलें तेज काय पाडावें ? मी राधेय नसून कौन्तेय आहे, हें मलाही ठाऊक आहे. परंतु कुंतीच्या अंतःकरणा-मध्ये मजविषयीं मुळीच प्रेम नाही. कुंतीनें माझा त्याग केला, व राधेनें माझे परिपालन केलें, यामुळें राधेचा त्याग करणें मला उचित नाही; दुर्योधनाचें सर्व ऐश्वर्य आजपर्यंत भोगून ऐन-समयीं मी कृतघ्न कसा होऊं ? अर्जुनाचा सखा जसा

श्रीकृष्ण आहे, तसाच मीही दुर्योधनाचा सखा आहे. श्रीकृष्णाप्रमाणेंच मीही दुर्योधनाला साहाय्य करण्याचा दृढ संकल्प केला आहे, आणि म्हणूनच दुर्योधनासाठीं दारा, पुत्र, वित्त, शरीर, यश यांवर, किंबहुना सर्वस्वावर, मीं पाणी सोडलेले आहे; अशा रीतीनें जर आम्हीं आनृण्य न जोडावें तर मग जगून तरी काय फायदा ? विछान्यावर खितपत पडून मरून जाणें हें वीराला सर्वथैव अनुचित होय. त्याला रणामध्येच मरण आलें पाहिजे. असा पोक्त विचार करूनच मीं दुर्योधनाच्या आश्रयानें हें युद्ध चेतविलें आहे. पुरुषबलापेक्षां दैवबल अधिक असतें हें आपण जाणतच आहां. असें असतां आपणास हा माझा विचार कां नापसंत पडावा हें समजत नाहीं. सर्व क्षत्रियांतसूचक असे फार उत्पात सध्यां होत आहेत, असें आपणच सभेंत सांगितलें होतें. म्हणून माझी तुम्हांला अशी विनंती आहे कीं, तुम्ही मला रणांतच मरूं द्या. श्रीकृष्ण आणि पांडव हे सगळ्यांनाच अजिंक्य आहेत, म्हणजे यांचा पराभव करण्यास कोणीही समर्थ नाही, हें सुद्धां मला कळतें आहे. परंतु समरक्रीडोत्सुक चित्त कांहीं मला आवरत नाही. चार पांडवांना मी सहज जिंकीन. परंतु पांचव्या (अर्जुना) चें रक्षण प्रत्यक्ष जगदाश्वर करीत असल्यानें तो मात्र मला दुर्जय आहे. तथापि त्यासही मी लढाईत जिंकीन असा निर्धार करून चुकलों आहे. इतक्या भीषण स्वरूपाला पोहोचलेले हें आमचें वैर आतां कमी होणें शक्य नाही, म्हणून स्वधर्माप्रमाणें धनंजयाबरोबर मी युद्धच करीन. कारण युद्धाचा माझा निश्चय अढळ आहे. हें जाणून मला युद्धार्थ आपण अनुज्ञा द्यावी.

राधेयकर्णचरित्र.

महाराज ! आजपर्यंत मी आपणांस फारच मर्मभेदक व कटु असे बोललो आहे. त्यावेळीं आपण मजवर दया करून मला क्षमा केली नसती, तर हा नीच देह आजला अस्तित्वांतही राहिला नसता. आपण कृपा करून माझ्या सर्व अपराधांची थोर मनानें मला क्षमा करा. व ज्या कार्याला आपण अनुसरलो आहोंत, त्याला अनुमोदन द्या ! म्हणजे माझा उत्साह वाढेल. माझे कटु भाषण तुमच्या अंतःकरणांत राहिलें नाहींच, पण मी तें न राहण्याबद्दल आपली आणखी प्रार्थना करतो.” एवढें बोलून कर्ण गप्प बसला व ढळढळा रडूं लागला. कर्णाचें भाषण ऐकून भीष्म म्हणाले, “ कर्णा ! येथवर पेटलेलें हें दारुण वैर आतां सोडतां येणें शक्य नाहीं, असाच जर तुझा आग्रह असेल तर मीही तुला युद्धार्थ अनुज्ञा देतो. कर्णा, ही तुझी सद्बुद्धि तुला उत्तम फळ प्राप्त करून देईल. तूं स्वर्गप्राप्तीच्या इच्छेनें युद्ध कर. क्रोध, अहंकार, व खूनशीपणा यांचा त्याग कर. व सत्त्व न सोडितां राजकार्यार्थ रणांत पराक्रम कर. म्हणजे तुला शेवटीं उत्तम गति प्राप्त होईल. कारण, धर्मार्थ युद्ध करणें याहून क्षत्रियाला अधिक कल्याणप्रद अशी दुसरी कोणतीही गोष्ट नाहीं. कौरवपांडवांमध्ये सख्य व्हावें म्हणून मी फार प्रयत्न केला, परंतु यश आलें नाहीं. असो. आतां आपण सर्वांनीं मिळून जें कार्य करण्यास प्रारंभ केला, त्याला माझे अनुमोदन कसें असणार नाहीं ? कर्णा ! आतां एक वेळ मला कडकडून भेट व मग तूं जा.” कर्णानें थाप्रमाणें भेटून भीष्म प्रभूस वंदन केले व तो निघून गेला.

१९७

२. भीष्म रणांत पडल्यावर कर्णाच्या संमतीने दुर्योधनाने

द्रोणाचायांस सेनापतित्वाचा अभिषेक केला. द्रोणाचार्यांनी एकंदर

कर्णकृत

भीमोपहास.

पांच दिवस युद्ध केले. या पांच दिवसांत

कर्णही युद्धांत सामील झाला होता. या मुद-

तीत कर्णाने दोन चार वेळां प्रशंसनीय व

अतुल पराक्रम केला. अभिमन्यूशी लढतांना

द्रोणादि अतिरथीही जेव्हां विमुख आले, तेव्हां कर्णानेच पुढें सर-

सावून अभिमन्यूचें धनुष्य तोडून टाकिले. अभिमन्यूला मारण्यांत

कर्णही (द्रोण, अश्वत्थामा, बृहद्बळ, कृतवर्मा, व कृप या) पांच

जणांना सामील झालेला होता. भीमाने द्रोणपर्वांत कर्णाचा तीन

चार वेळां पराजय केल्याचें नमूद आहे. व कर्णाने एकदां

भीमास जिकिलें असेही वर्णन द्रोणपर्वांत आहे. कर्णाने भीमाचा

पराजय करून त्याला कोदंडाने डिवचले व म्हटले, “अरे षंढा !

युद्ध हें शूराचें काम आहे. मूर्खा ! स्वयंपाकघर सोडून येथें

कशाला आलास ? खादाडा ! बहुविध भक्ष्य, भोज्य व पेय

पदार्थ असतील तेथेंच तूं योग्य आहेस. भित्त्या ! अस्त्रांचें

कांहींच ज्ञान संपादन न करतां रणभूमीवर युद्धार्थ सिद्ध झालास

त्या तुज आचाऱ्याला, आचारी आणि योद्धे हे सारख्याच योग्यतेचे

वाटतात काय ? घरांतील आचारी व पाणके यांच्या अंगावर

ओरडून भोजनासाठीं रागाने तूं त्यांसच मारावेंस. तूं युद्धकलेत

निपुण नाहीस. युद्धविशारदही नाहीस. म्हणून तूं शस्त्र चालवि-

ण्यासही योग्य नाहीस. वास्तविक पाहतां तुझे काम आचाऱ्यावर

देखरेख ठेवण्याचें आहे. तें टाकून येथें कशाला आलास ? येथें

काय जेवणाची पंगत बसली होती ? किंवा वाढण्यावर देखरेख

ठेविण्याची होती काय ? बरें; आलास तर आलास; पण मजसा-
रख्याशीं युद्धप्रसंग तरी कशाला केलास ? आपल्या बरोबरीचा
योद्धा पाहून त्याशींच तूं यापुढें युद्ध करित जा. आतां येथून जा,
व अर्जुनाच्या मार्गे जाऊन लपून बैस, किंवा, हे कुंतीपुत्रा !
युद्धाचें कठीण काम सोडून देऊन घरीं जाऊन स्वस्थ बैस.
अथवा फलमूलांवर उपजीविका करून कायमचा वनवासी हो.”
या भाषणानंतर भीम तेथून निघून गेला. भीमानें ज्याप्रमाणें
तीनचार वेळां कर्णाचा पराभव केला होता, त्याचप्रमाणें सात्य-
कीनेंही एकदां कर्णाचा पराभव केल्याचें द्रोणपर्वांत लिहिलेलें
आहे.

३. अभिमन्युवधामुळें अर्जुनास फार संताप येऊन त्यानें जय-
द्रथवधाची प्रतिज्ञा केली व ती दुसरे दिवशीं
कर्णकृत दुर्योधन- त्यानें पूर्णही केली. हें पाहून दुर्योधन फार
सांत्वन. खिन्न झाला व कर्णास म्हणाला, “ कर्णा !
द्रोणाचार्यांनीं जयद्रथास अभय देऊन दुर्भेद्य
व्यूहरचना केली, परन्तु अर्जुनानें श्रीकृष्णाच्या साहाय्यानें हजारों
मूर्धाभिषिक्त राजांचा नाश करून तुम्हां सर्व योद्ध्यांच्या समक्ष
जयद्रथाला ठार मारिलें. इंद्रासही दुर्भेद्य असा व्यूह अर्जुनानें
कसा फोडिला ? हें मला समजत नाही. अर्जुन हा द्रोणाचार्यांचा
प्रिय शिष्य असल्यानें, मला वाटतें, आचार्यांनीं त्याला व्यूहांत
प्रवेश करण्यास मार्ग दिला. जीविताच्या आशेनें जयद्रथ राजा
आपल्या नगरास निघून जात असतां त्याला द्रोणाचार्यांनीं अभय
देऊन ठेवून घेतलें. याप्रमाणें सिंधुराजाच्या रक्षणाची एकीकडून
तजवीज करून, दुसरीकडून, त्याच रक्षणस्थानांत द्रोणाचार्यांनीं

अर्जुनास प्रवेश करुं दिला. या अशा निष्काळजीपणानें जय-
 द्रथाच्या नाशास द्रोणाचार्यच कारणीभूत झाले, असें मी सम-
 जतो. ” दुर्योधनाचें याप्रमाणें कठोर भाषण श्रवण करून
 कर्णानें उत्तर दिलें, “ राजा ! गुरूला तूं निष्कारण दोष देत
 आहेस. ते यथाशक्ति (ते आपली शिकस्त करून) शत्रूशीं युद्ध
 करीत आहेत. अर्जुन तरुण आहे, शूर आहे, अस्त्रसंपन्न आहे,
 व चपलही आहे; भगवान् श्रीकृष्ण हा त्याचा सारथी आहे. त्याचे
 भातेही अक्षय्य आहेत, त्याचा वानरध्वजांकित रथ दिव्य आहे,
 त्याचें गांडीव धनुष्य कधींही जीर्ण न होणारें असें आहे, व
 त्याचें कवच अभेद्य आहे; या मानानें पाहिलें म्हणजे द्रोणाचार्य
 फारच क्षीण दिसतात. सांप्रत ते वृद्ध झालेले आहेत; तरुणपणची
 शक्ति, उत्साह, चापल्य व स्मृति यांची या वयांत आपण गुरूंच्या
 ठिकाणीं अपेक्षा करणें, हा आपला मूर्खपणा आहे. राजा !
 आचार्य हे वृद्ध असल्यानें त्वरित गमन करण्यास व भराभर
 शस्त्रास्त्रें सोडण्यास असमर्थ आहेत. द्रोण जरी अस्त्रज्ञ आहेत
 तरी अर्जुन त्यांस अजिंक्यच आहे आणि म्हणूनच त्यानें त्यांची
 अतिक्रमणा करून व्यूहांत प्रवेश केला. जयापजय हे पराक्रमा-
 पेक्षां दैवावर अधिक अवलंबून असतात. या युद्धांत कोणीही
 अंग चोरून लढत नाही. यथाशक्ति आम्ही सर्वजण समरांत तुला
 जय प्राप्त करून देण्यासाठीं प्रयत्न करीत असूनही जर तुला
 तो प्राप्त होत नाही, तर आम्हीं त्याला काय करावें ? आपण
 समरांगणांत पराकाष्ठेचा प्रयत्न करीत असूनही आपल्या
 पौरुषाचा विघात करून दैव आपणांस मार्गें सारीत आहे.
 तथापि, उद्योगी पुरुषानें आपलें कर्तव्य निःशंकपणें सदोदित

राधेयकर्णचरित्र.

करीत असावें. कोणत्याही कामांत सिद्धि प्राप्त होणें अगर न होणें, ही गोष्ट दैवाधीन आहे. दुर्योधना ! पांडवांस आपण कपटानें नागविलें, त्यांस विष दिलें, लाक्षागृहांत जाळिलें, घृतांत जिकिलें, व अरण्यांतही पाठविलें. परंतु आपले हे सर्व प्रयत्न दैवानें हाणून पाडिले, तरी पण राजा ! तूं दैवावर विसंबून न बसतां प्रयत्नाचाच अवलंबन करून युद्ध कर. तुम्हां दोघांच्या प्रयत्नांत ज्याचा प्रयत्न अधिक होईल, त्यास जयश्री माल घालील. तुझा पराभव व्हावा असें कांहीं भयंकर पातक तूं केलें आहेस, किंवा पांडवांचा जय व्हावा म्हणून पांडवांनीं कांहीं विशेष पुण्यकर्म केलें आहे, असें मला मुळींच वाटत नाही. सुकृत किंवा दुष्कृत हें सर्व दैवच ठरवितें. परंतु आजपर्यंतच्या युद्धावरून आपणांस दैव अनुकूल नाही, असें उघड दिसतें; तत्रापि धीर सोडण्याचें मुळींच कारण नाही. राजा ! आम्ही सर्वजण आपली शिकस्त करून तुला जय प्राप्त करून देऊं.”

४. जयद्रथाचा वध द्रोणाचार्य सेनापति झाल्यापासून चवथ्या दिवशीं सायंकाळीं झाला. त्या दिवशीं रात्रीही युद्ध झालें; म्हणजे ही गोष्ट एकंदर युद्धारंभापासून कर्ण व कृप चौदाव्या दिवशीं झाली. जयद्रथ-वधामुळे यांचें वाग्युद्ध. कौरवपक्ष खिन्न झाला होता व पांडव-पक्षाचीं मुखकमलें विजयोत्साहानें प्रफुल्ल पुष्कराप्रमाणें दिसत होती. अशा स्थितीत जें युद्ध होणार, तें कौरवांना हानिप्रद असेंच होणार. कौरवपक्षाकडील मोठ-मोठे वीरही युद्धांत कच खाऊं लागले. हें पाहून दुर्योधन फारच घाबरला व कर्णाजवळ येऊन म्हणाला, “ मित्रवत्सला कर्णा !

मित्राध्या खग्या परीक्षेची हीच वेळ आलेली आहे. हा समय मला फारच भयंकर व दुर्लभयशःप्रद असा वाटत आहे. पांचाल, मत्स्य, केकय व पांडवांकडील सर्व महारथी अतिशय कोपले असून त्यांनी आमचें सारें सैन्य अगदी वेढून टाकिलें आहे. यासाठी अशा वेळीं तूं कांहीं मनावर घेशील तरच, आपण या संकटांतून पार पडूं. ” दुर्योधनाचें हे निराशासूचक व उद्वेगजनक उद्गार ऐकून कर्ण म्हणाला, “ राजा ! तूं इतका कां घाबरतोस ? अर्जुनाचें रक्षण करण्यास आज येथें प्रत्यक्ष इंद्र जरी प्राप्त झाला, तरी मी त्याचाही पराभव करून अर्जुनास ठार मारीन, हें तूं खात्रीनें लक्षांत ठेव. तुझें प्रिय करण्यासाठीच माझें जीवित आहे. ‘ सर्व पंडुपुत्रांमध्ये अर्जुन अधिक बलवान् आहे, म्हणून वासवी-शक्तीनें मी त्याचा वध करून तुला जय प्राप्त करून देईन. महा-धनुर्धर अर्जुन मरण पावल्यावर त्याचे चौथे बंधु एक तर तुझ्या अंकित होतील, किंवा निरंतर वनवास तरी करतील. कौरवा ! हा कर्ण जिवंत असतां जयाविषयीं तूं इतका भीतमानस कां झालेला आहेस ? ” हें कर्णाचें समयोचित व स्फूर्तिदायक भाषण ऐकून कृपाचार्य म्हणतात, “ कर्णा ! धन्य आहे तुझी ! तुजसा-रखा पाठीराखा मिळाल्यानेंच हा दुर्योधन राजा सनाथ झालेला आहे. तुझा शब्दच तेवढा तेजस्वी आहे. परन्तु तुझ्या अंगाचा परा-क्रम मात्र श्रुत नाही. आजपर्यंत जेव्हां जेव्हां पांडवांबरोबर तुझा संग्राम झाला, तेव्हां तेव्हां, पांडवांनींच तुला जिंकिलेले आहे. गंधर्वांनीं जेव्हां दुर्योधनास धरिलें होतें, तेव्हां तूं आधींच पळाला होतास. वास्तविक ही गोष्ट तुला मरणप्राय वाटावयास पाहिजे. उत्तरगोग्रहणसमयीं तुझीं वस्त्रें हिसकून नेलीं, हें तूं कसें विसर-लास ? एकट्या अर्जुनापुढें रणांगणांत तुझा टिकाव लागत नाही,

राधेयकर्णचरित्र.

तो तूं , कृष्णासह सर्व पांडवांस जिंकण्याचा उत्साह धरितोस त्या अर्थी तुला काय म्हणावें ? हे सूतपुत्रा ! तूं शारदीय मेघाप्रमाणें निष्फल गर्जना मात्र करीत असतोस. परन्तु हें या दुर्योधनाला कळत नाही. क्षत्रिय हा भुजबलानें, ब्राह्मण हा शब्दबलानें, अर्जुन हा धनुष्यबलानें व कर्ण मात्र मनोरथांनीं शोभत असतो. कर्णा ! काडीमात्रही प्रताप तुझ्यांत नाहीत. अरे, ज्यानें प्रत्यक्ष चंद्रशेखरासही युद्धानें संतुष्ट केलें, त्या अर्जुनापेक्षां अधिक पराक्रमी असा कोण आहे ? त्याची आणि तुझी समरांगणांत गांठ पडली नाही, तोंपर्यंतच तुला कांहीं गर्जना करावयाची असेल ती करून घे. ” याप्रमाणें कृपाचार्यांनीं कर्णास कोपविलें. तेव्हां तो वीरश्रेष्ठ कर्ण कृपाचार्यांस म्हणाला , “ गर्जना करणें हा मेघाप्रमाणें शूरांचाही धर्म आहे. रणामध्ये शूर पुरुष प्रौढी मिरवितात. त्यांत त्यांचा कांहींही दोष नसतो. जेव्हां एखादें कृत्य करण्याविषयीं मनुष्य दृढ निश्चय करितो, तेव्हां दैवही त्याला अनुकूल होतें. दैवापेक्षां उद्योगावरच माझा अधिक विश्वास आहे, व म्हणून मी प्रयत्नैकरून कृष्णार्जुनांना जिंकण्याचा हुरूप धरीत आहे. पाण्डुपुत्रांचा वध करूनच मी गर्जना करीत आहे, असें मी समजतो. यांत तुमचें काय नुकसान झालें आहे ? हें मला कळत नाही. शूरांच्या गर्जनेचें रहस्य शूरच समजतात. इतरांस तें कळणें अशक्य आहे. पंडितांचे परिश्रम पंडितांसच कळतात. मूर्खाला त्याची काय कल्पना ? कृष्णार्जुनांना मी रणामध्ये निश्चित मारून ही सर्व पृथ्वी निष्कण्टक करून ती दुर्योधनाला अर्पण करीन असा उत्साह माझे मनांत आहे. व तो सफल केलेला तुम्हीच अवलोकन कराल. ” हें ऐकून कृपाचार्य म्हणाले,

“ तुझे हे मनोरथ व तुझ्या वल्गना, कर्णा ! मला ग्राह्य वाटत नाहीत. सत्यवादी धर्मपुत्र युधिष्ठिर, इन्द्रासारखा पराक्रमी अर्जुन, व भगवान् श्रीकृष्ण या व्यक्ति ज्याला प्राकृत वाटतात, तो मनुष्य कसला ? जिकडे योगेश्वर कृष्ण व धनुर्धर पार्थ ही जोडी आहे तिकडेसच जय ठेवलेला आहे. कर्णा ! अतुल सामर्थ्यावान् श्रीकृष्ण ज्यांचा पाठिरखा आहे, त्या पांडवांना तूं रणांत जिंकणार कसा ? आज चौदा दिवसांत आपल्या कडील लक्षावधि अतिरथी, महारथी मरून गेल्यानें, आमच्या अगणित सैन्याचा विलक्षण क्षय झालेला आहे; पांडव व त्यांचे साहाय्यकर्ते, हे ब्राह्मणांविषयीं कृपाळू, सत्यवादी, मनोनिग्रही, सर्वास्त्रवेत्ते, गुरुभक्त, धर्मनिष्ठ व मोठे शहाणे असे आहेत. म्हणून ते, देव, गंधर्व, यक्ष, मनुष्य, उरग व राक्षस या सर्वांना एकसमयावच्छेदेंकरूनही अजिंक्य आहेत. हे सूतपुत्रा कर्णा ! अशा पांडवांना जिंकण्याचा जो तूं उत्साह धरितोस, तीच तुझी सर्वांत मोठी व प्रथमपासूनची चुकी झालेली आहे. ”

कृपाचार्यांचें हें मर्मभेदक भाषण ऐकून कर्ण फारच संतापला व शारद्वत कृपाचार्यांस म्हणाला, “ ब्रह्मन्, तूं वर्णन केलेस त्यापेक्षांही अधिक सद्गुण पाण्डवांमध्ये आहेत. इंद्रासह सर्व लोकपालांना पांडव अजिंक्य असतील. परंतु मला मात्र ते अजिंक्य नाहीत. इद्रदत्त वासवी शक्तीनें मी अर्जुनाचा निःसंशय वध करीन. व अर्जुनमरणानंतर बाकीचे चार पाण्डव खात्रीनें प्राणत्याग करतील. गौतमा ! याप्रमाणें सर्व पाण्डव नष्ट झाले म्हणजे, ही समुद्रवल्यांकित पृथ्वी अनायासेंच कौरवेश्वराच्या ताब्यांत येईल. या सर्व गोष्टी मुत्सद्देगिरीनें व शौर्यानें साधणार आहेत, हें जाणू-

राधेयकर्णचरित्र.

नच मी गर्जना करीत आहे. कुखंचा उत्कर्ष तुला सहन होत नाही, हे तुझ्या शब्दांवरूनच कळते. आणि पाण्डवांचा तू स्नेही असल्याने पदापदी माझा अपमान करीत आहेस. दुष्टा ! आम्हांला भिवविण्यासाठी पाण्डवांची स्तुति करीत आहेस काय ? द्रोणाचार्यांसारखे अद्वितीय योद्धे आमच्या पक्षाकडेस असतांना आम्ही सुद्धा इंद्रादि लोकपालांस अजिंक्य आहोत. ह्याची जाणीव तू वृद्ध झाल्यामुळे तुला नाही, याला इतराने काय करावे ? आतां जयापजय प्राप्त होणे ही गोष्ट सर्वस्वीं प्राक्तनावर अवलंबून आहे हे मला माहीत आहे. कारण भीष्म, जयद्रथ, भूरिश्रवा, भगदत्त हे वीर देवांनाही अजिंक्य होते, व पाण्डवांपेक्षां अनेक पटींनी अधिक बलाढ्य होते. तथापि युद्धामध्ये ते पतन पावले. तेव्हां, हे नराधमा ! हा सर्व दैव-दुर्विलासाचा खेळ आहे, हे निःसंशय होय. शिवाय, हे विप्रा ! तू ज्या पाण्डवांची स्तुति करीत आहेस त्या पाण्डवांचेही लक्षावधि वीर या चौदा दिवसांत गतप्राण होऊन पडलेले तुला दिसत नाहीत, त्या तुझ्या आंधळेपणाला आम्ही काय करावे ? हे द्विजाधमा ! दुर्योधनाच्या कार्यासाठी मी पाण्डवांशी यथाशक्ति युद्ध करीन. परन्तु तू जर पुन्हां असें अप्रिय भाषण करशील तर, तू हितशत्रूच समजून तुझी जीभ कापून टाकीन हे लक्षांत ठेव." हे कर्णाचे उद्धत भाषण ऐकतांच कृपाचार्यांचा भाचा अश्वत्थामा तरवार उपसून कर्णावर धावला व म्हणाळा, " हे सूतपुत्रा कर्णा ! अर्जुनाच्या खऱ्या गुणांची प्रशंसा तुला द्वेषभावामुळे सहन होत नाही; तू निव्वळ गर्वामुळे सर्वलोकधनुर्धराची पर्वा करीत नाहीस. सर्वशस्त्रधराग्रणी व कधीही पराभव न पाव-

लेल्या लौकिकवीर अर्जुनाला तूं कोणत्या अस्त्रानें जिंकशील, हेंच कळत नाही. हे सूताधमा ! निव्वळ मनोरथांच्या जोरावर तूं त्याला जिंकण्याची इच्छा करीत आहेस. अर्जुनाच्या शतांशही युद्धशिक्षा तुला ठाऊक नसून, तूं काय गडबड चालविली आहेस ? हे निर्लज्जा ! हितकर्त्याची जीभ कापण्यास जो तूं निघालास त्या तुझीच मान मी अगोदर कापून टाकितों. " असें म्हणून तो खरोखरीच पुढें सरसावला. हें पाहून सर्व मंडळी घाबरून गेली. व दुर्योधन आणि कृपाचार्य यांनीं मोठ्या शिक-स्तीनें त्याला आंवरून धरिलें. तेव्हां कर्ण म्हणाला, " सोडा त्याला ! त्याची मस्ती आतांच जिरवून टाकितों. हा दुर्मति द्विजाधम किती शूर आहे, हें मला ठाऊक आहे. याला सोडा ! म्हणजे माझा पराक्रम काय आहे हें तरी सर्वांना कळेल. " हा तंटा पुढें विकोपास गेला असता, परंतु दुर्योधनानें मोठ्या खुबीनें मध्यस्ती करून तो मिटविला. पुढें या सर्वांनीं कर्णालाच पुढें करून पाण्डवसैन्यावर चाल केली. तेव्हां कर्णानें असा पराक्रम केला कीं, एकही योद्धा त्याच्या पुढें उभा राहीना. हें पाहून अर्जुन पुढें सरसावला. त्यालाही या बहादरानें मूर्च्छित करून परत फिरविलें. नंतर कांहीं वेळानें सहदेव कर्णाशीं युद्ध करण्यास आला. त्याला पहिल्याच तडाख्यांत विरथ केला व त्याची ढाल-तरवारही मोडून टाकिली. नंतर त्याला पकडून कर्ण म्हणाला, " अरे भित्र्या सहदेवा ! बरोबरीचा योद्धा पाहून युद्ध करीत जा ! निवडक योद्ध्यांबरोबर रणांत लढत जाऊं नकोस. तूं कुंतीचा केवळ प्राणच आहेस. म्हणून तिच्या व भावांच्या लाडानें तूं फारच उद्धत झालेला आहेस. पण हें बरें नव्हे. माझ्या बोल-

राधेयकर्णचरित्र.

प्याबदल तूं कांहीं संशय धरूं नकोस. कारण तेंच तुझ्या हिताचें आहे. म्हणून हे माद्रीपुत्रा ! तू आतां मजपुढें उभा न राहतां अर्जुनाकडे जा, किंवा घरीं कुन्तीकडे जा. ” इतकें बोलून त्यानें सहदेवास सोडून दिलें.

५. अर्जुन आणि सात्यकि यांनीं, कौरवसैन्याला जेव्हां बरेंच त्रासविलें, तेव्हां दुर्योधन कर्णाला थोडासा लावून बोलला. तें

ऐकून कर्ण रागावला व द्रोणाचार्यांसह पुढें

घटोत्कचवध. सरसावून पाण्डवसैन्याचा नाश करूं लागला.

धर्मराजास तर कर्णाचा पराक्रम पाहून धडकीच भरली. व तो अर्जुनास म्हणाला, “ हा महाधनुर्धर कर्ण, या रात्रीच्या दारुण प्रसंगीं धनुष्य हातांत घेऊन रणभूमीवर सूर्यासारखा तळपत आहे. अर्जुना ! कर्णाच्या बाणांनीं घायाळ होऊन आपले वीर सैन्यासुद्धां मार्गें पळत सुटले आहेत. कर्ण हा धनुष्यावर बाण ठेवितो केव्हां ? व सोडतो केव्हां ? हें मुळींच समजत नाही. मला वाटतें, आज तो आपणांस ठार केल्याशिवाय राहत नाही. धनंजया, तूं कर्णाचा कसेंही करून लवकर वध होईल अशी तजवीज कर. ” हें ऐकून अर्जुन श्रीकृष्णास म्हणाला, “ आज कर्णाच्या पराक्रमानें राजा युधिष्ठिर भिऊन गेलेला आहे. कर्णाचें सैन्य आमच्या सैन्यावर वारंवार हल्ले करून त्याला भंडावून सोडीत आहे. इकडे पळत असलेल्या आमच्या महारथ्यांना कर्ण तीक्ष्ण बाणांनीं निर्भयपणें वेध करीत आहे. हें मला पाहवत नाही. म्हणून हे मधुसूदना ! जिकडेस कर्ण आहे तिकडेस तूं आपला रथ घेऊन चल ! आणि कसेंही करून कर्णाची व माझी गांठ घालून दे. म्हणजे एक कर्ण तरी

आज मला मारील, किंवा मी तरी त्याचा प्राण घेईन. ” हें ऐकून श्रीकृष्ण म्हणाले, “ अर्जुना ! अमानुष पराक्रमी नरव्याघ्र कर्ण, देवराज इन्द्रासारखा या समरभूर्मीत संचरत आहे. धनंजया ! त्या सूतपुत्राशीं तुझा सामना होण्याची वेळ अद्याप आली नाही. कारण जोंपर्यंत मोठ्या उल्केसारखी दैदीप्यमान वासवी शक्ति त्याच्या जवळ तयार आहे, व तो ती तुजवर सोडण्यास उपयोगी पडावी म्हणून जोंपर्यंत जपून ठेवीत आहे, तोंपर्यंत तूं त्याचे समोर जाऊन युद्ध करण्याची गोष्ट काढूं नकोस. कर्णाजवळ ती अमोघ पराक्रमी शक्ति असेपर्यंत कर्ण तुला व मला ही फारच भीतिप्रद आहे. वारंवार तूं मला कर्णाजवळ रथ नेण्यास सांगत असूनही, मी तुझे म्हणणें ऐकत नाही, याचें मुख्य कारण ती एक शक्तीच होय. कर्णाचा पराभव करण्यास एक तूं किंवा एक घटोत्कच याशिवाय तिसरा कोणी समर्थ नाही. महाबलिष्ठ घटोत्कच देवासारखा पराक्रमी असून, त्याला दिव्य, आसुर व राक्षस या तीनही प्रकारचीं अस्त्रें अवगत आहेत आणि तो आपणांवर अनुरक्त असून आपलें प्रिय करण्यास सतत तत्पर असतो. म्हणून युद्धामध्ये तो कर्णाला सहज जिंकिल, असें मला वाटतें. याप्रमाणें कृष्णानें अर्जुनास सांगून घटोत्कचास हाक मारिली. तोंच तो राक्षस कवच, धनुष्यबाण, व खड्ग यांसह एकदम तेथें प्राप्त झाला. व कृष्णार्जुनांस वंदन करून म्हणाला, “ या दासाला काय आज्ञा आहे ? ” यावर भगवान् श्रीकृष्ण म्हणाले, “ बाळा घटोत्कचा ! सांप्रत तुझ्या पराक्रमाची वेळ प्राप्त झाली आहे. कारण या कर्णानें पांडवसेनेची दुर्दशा करून सोडली आहे. हा कर्ण मोठा धनुर्धर, बुद्धिमान् व दृढपराक्रमी असा आहे. याच्याशीं पांडवसैन्यांतील कोणीही

राधेयकर्णचरित्र.

वीर युद्ध करण्यास समर्थ नाही. याचा रणमद जिरविणारा तुजवांचून मला दुसरा कोणीही वीर येथें दिसत नाही. यास्तव तूं या रात्रीच्या वेळीं महाधनुर्धर कर्णाला ठार कर. " कृष्णाच्या या प्रोत्साहनकारक सूचनेस अर्जुनानेही संमति दर्शविली. तेव्हां घटोत्कचानें सांगितलें, " मी आज कर्णाला या जगांतून नाहीसा करितों. आजच्या लढाईत शूर, भित्रा, अगर नम्र यांपैकी मी कोणाचीही गय करणार नाही. राक्षसधर्माप्रमाणें मी सूतपुत्राशीं भयंकर युद्ध करून त्यासह सर्व सैन्याला यमसदनीं पाठवून देतो. कृष्णार्जुनहो ! तुम्ही स्वस्थ असा." इतकें सांगून तो महाबलाढ्य हिडिंबापुत्र रागारागानें मोठमोठ्या उड्या टाकीत व शत्रुसैन्यास भयभीत करित कर्णावर चालून गेला. हें पाहून दुर्योधनानें जटासुरपुत्र अलंबुष (राक्षस) यास घटोत्कचावर पाठवून दिलें. या उभयतां राक्षसांचें तुमुलयुद्ध झाल्यावर घटोत्कचानें अलंबुषाचा शिरच्छेद करून दुर्योधन राजास तें शिर नजराणा म्हणून अर्पण केलें. गोविन्दपन्त बुन्देल्यांचें शिर अहम्मदशहानें भाऊसाहेबांस पाठविलें होतें ती या गोष्टीचीच पुनरावृत्ति म्हणण्यास हरकत नाही. असो. यावेळीं घटोत्कच फारच भीषण दिसत होता. त्याचे नेत्र आरक्त होते, शरीर फारच मोठें म्हणजे पर्वतप्राय होतें, केश ताठ असून दाढी हिरव्या रंगानें रंगवलेली होती. त्याचें तोंड आकर्ण विदारिलेलें असून दाढा तीक्ष्ण होत्या. सर्व शरीर मेघवर्ण असून जिव्हा मात्र लाल रंगाची होती. तो फारच विद्रूप दिसत होता. त्यानें आपल्या अंगावर अनेक अलंकार घातले होते. त्याच्या अंगांत कांशाचें कवच होतें. त्याचा रथ चारशें हात लांबरुंद असून त्यांत हजारों घुंगरू वाजत होते.

च्या रथावर आस्वलांच्या कातड्यांचें आच्छादन होतें. त्या रथांत उत्तमोत्तम आयुधांचा सांठा होता. त्याला आठ चाकें असून तो चालूं लागला म्हणजे मेघगर्जनेप्रमाणें गंभीर ध्वनि होत असे. त्या रथाला मत्तमातंगासारखे रक्ताक्ष, भयंकर व अत्यंत वेगवान् असे शंभर बळकट घोडे जोडिले असून हे घोडे वारंवार खिकाळत होते. घटोत्कचाचा ध्वज अति प्रचंड असून आकाशाला जाऊन भिडलेला होता. त्या ध्वजावर गृध्र पक्ष्याची स्थापना केली होती. घटोत्कचाचें धनुष्यही असेंच प्रचंड होतें. अशा तयारीनिशी घटोत्कचानें कौरवसेनेवर व विशेषतः कर्णावर चाल करून शस्त्रास्त्रांचा मारा सुरू केला. त्यानें राक्षसी मायाही तेथें उत्पन्न केली. त्यामुळें कौरवसैन्यावर पाषाणवृष्टि होऊं लागली. व लोखंडी चक्रे, भृशुंडी, शक्ति, तोमर, शूल, शतघ्नी, पट्टे, यांचा कौरवसैन्यावर चोहोंकडून एकसारखा वर्षाव होऊं लागला. त्यायोगें व घटोत्कचाच्या सिहनादानें एकूनएक सैनिक गर्भगळीत होऊन गेला. इतरांची कथा काय ? प्रत्यक्ष भीमसेनही तो सिहनाद ऐकून मनांत दचकला. मात्र अस्त्रबलाचा गर्व वाहणारा मानी कर्ण काय तो एकटाच भ्याला नाही. इतकेंच नव्हे, तर त्यानें घटोत्कचाची माया बाणांनीं पार उडवून दिली व घटोत्कचाचें शरीर बाणांनीं घायाळ केलें. याप्रमाणें उभयतांचें युद्ध बऱ्याच रंगांत आलें व घटोत्कचानें कर्णापुढें आपलें कांहीं चालत नाही असें पाहून संतप्त होऊन शंकरानें निर्माण केलेली एक आठ चक्रांची महाघोर अशनी कर्णावर फेंकली. त्या अशनीवर सारखे शूल लाविले असून ती लोहमय होती. ती अशनी अत्यंत वेगानें आपल्यावर येत आहे असें पाहून कर्णानें रथाखालीं उडी

राधेयकर्णचरित्र.

मारून एकदम तिला धरिलें व तितक्यातच वेगानें परत ती घटोत्कचावर फेंकली. हें पाहून घटोत्कचानें रथांतून खाली उडी मारिली. त्या महातेजस्वी अशनीनें, घटोत्कचाचे अश्व. ध्वज, व सारथी यांसुद्धां त्या प्रचंड रथाचें भस्म करून भूमीमध्ये प्रवेश केला. इतक्यांत दुर्योधनानें हलायुध राक्षसाला भीमसेनावर पाठविलें. त्या राक्षसानें भीमसेनास जर्जर केलें. तेव्हां कृष्णानें घटोत्कचास कर्णाचा नाद सोडून देण्यास सांगून, हलायुधार्शी युद्ध करण्यास सांगितलें. घटोत्कचानें हलायुधाचाही थोडक्याच वेळांत प्राण घेतला. इकडे कर्णानेही पांडवसैन्याची दाणादाण उडवून दिली. हें पाहून घटोत्कच एकदम गुप्त झाला व त्यानें राक्षसी माया प्रगट केली. व कर्णावर चोहोंकडून मारा सुरू केला. कर्णानेही अत्यंत चापल्यानें स्वतःचें रक्षण केलें. परंतु इतर सैनिकांना तो मारा सहन होईना. घटोत्कचानें आपल्या मायेच्या योगें हजारों राक्षस उत्पन्न करून कौरवसैन्याची दुर्दशा केली. घटोत्कच कोणालाही जीवंत सोडीना. कर्णाशिवाय मी मी म्हणणाऱ्या सर्व योद्ध्यांचा मद अगदीं जिरून गेला. सर्व कौरववीर जिवाच्या आशेनें सारखे पळत सुटले. रणांगणावर त्या राक्षसी मायेशीं निर्धास्तपणें झगडणारा कर्णच कायतो एकटा उभा होता. कर्णाचीं सर्व दिव्य अस्त्रें त्या राक्षसी मायेनें विफल करून टाकिलीं. तथापि तो मुळींच भांबावला नाही. इतर सर्व वीरांना मात्र आपण आतां कांहीं प्रातःकालचा सूर्य पाहत नाही असेंच वाटलें. हा प्रकार अवलोकन करून दुर्योधन कर्णाला म्हणाला, “कर्णा ! या घटोत्कचाशीं युद्ध करून अत्यक्ष ब्रह्मदेवासही जय प्राप्त होईलसें वाटत नाही. याची शस्त्रास्त्र-

प्रवीणता व याचा मायावीपणा पाहून आम्हां सर्वांस हा कल्पांतच भासत आहे. किंबहुना ही आमची शेवटचीच वेळ आहे असें आम्हांस यानें कळविलें आहे. थोडक्याच वेळांत यानें किती तरी सैन्य मारून टाकिलें ! व बाकीचें राहिलेलें सैन्य हा सूर्योदयापूर्वीच बहुतेक नष्ट करील. भीमार्जुनांचा मारा या माऱ्यापुढें अगदीच पोकळ आहे. या घटोत्कचाला जो जिंकील तोच शेवटीं निश्चयेंकरून विजयश्रीस वरील ! बाबा कर्णा ! तूं कृपा करून आतां मनावर घे: आणि ती वासवी शक्ति यावर सोड. ती शक्ति ठेवून आतां कांहीं उपयोग नाही. कारण दसरा गेल्याशिवाय दिवाळीचा दिवा पाहणें जसें कोंकरांस अशक्य असतें, तसेंच ह्याच्या सपाट्यांतून आम्ही राहिलों तरच अर्जुनाशी युद्धाचा प्रसंग येणार, एरव्हीं, 'इदं च नास्ति' आणि 'परं च न लभ्यते' अशी आमची स्थिति होणार."

मध्यरात्री राक्षसानें चालविलेला भडिमार व सैन्याची उडालेली तारांबळ पाहून आणि दुर्योधनाची प्रार्थना ऐकत असतां घटोत्कचानें केलेला स्वसेनेचा अमानुष वध अवलोकन करून, कर्णानें वासवी शक्ति सोडण्याचें मनांत आणिलें. कर्ण यावेळीं सिंहासारखा चवताळलेला होता. म्हणून घटोत्कचास ठार मारण्यासाठीं भगवत्संकल्पाप्रमाणें कर्णानें ती कोणासही सहन न होणारी श्रेष्ठ वैजयंती शक्ति हातांत घेतली. ती उत्कृष्ट व परकायाभेदक शक्ति कर्णाच्या हातांत झळकत आहे, असें पाहतांच घटोत्कच अगदीं भिऊन गेला. व विंध्याचलाएवढा देह धारण करून पळून जाऊं लागला. परंतु ती शक्ति त्यावर टाकित्याच प्राणी किंकाळ्या फोडूं लागले, सोसाट्याचे वारे वाहूं लागले, मेघांच्या प्रचंड

राधेयकर्णचरित्र,

गर्जना ऐकूं येऊं लागल्या, राक्षसी माया एकदम लुप्त झाली, व ती शक्ति घटोत्कचाच्या वज्रतुल्य हृदयाचा भेद करून नक्षत्रांतील पोकळीत अदृश्य झाली. ती शक्ति लागतांच घटोत्कचाचा अंत झाला, व कौरव आनंदसमुद्रांत तरंगू लागले. त्यांनी कर्णाला मोठ्या धाटाने मिरवीत नेले.

६. घटोत्कचवधामुळे कौरव हर्षनिर्भर झाले, व पाण्डव दुःखसागरांत बुडून गेले. फक्त श्रीकृष्णकृत पाण्डवसांत्वन. षणाला मात्र अत्यानन्द झाला. हे पाहून अर्जुनाने त्याला आनन्दाचे कारण विचारिले. तेव्हां तो म्हणाला, “घटोत्कचाने ही वासवी शक्ति नाहीशी करून टाकिल्याने वस्तुतः आज घटोत्कच मेला नसून कर्णच मरण पावला आहे. आतां माझी धास्ती नाहीशी झाली. कर्णाच्या अंगावर जर कवच असते व कानांत कुण्डले असती, त्याचप्रमाणे ही शक्तीही जर त्याने जतन करून ठेविली असती, तर या दुर्योधनाने त्या कार्तिकेयतुल्य वीराच्या साहाय्याने स्वर्गातही सर्वांवर जय मिळविला असता. व मग इतरांची गोष्ट तर बाजूलाच असूंदे. प्रत्यक्ष तुझ्या गाण्डीवाने व माझ्या सुदर्शनानेही हा आपले हातून मेला नसता. कर्णाचा हा पराक्रम मनांत आणूनच इन्द्राने त्याची कवचकुण्डले हरण केली. व ती कापून दिल्यामुळेच त्यास ‘वैकर्तन’ हे नांव प्राप्त झाले आहे. कर्णाजवळ ही शक्ति होती तोपर्यंत तो तुला मृतच समजत असे. साम्प्रत कर्ण जरी निर्विष सर्पाप्रमाणे झाला आहे तरी तू त्याला कांही कमी पराक्रमी समजू नकोस. कवचकुण्डले जरी नष्ट झाली आहेत तरीही एक वेळ इन्द्रसुद्धां याशी लढतांना घाबरून पळून जाईल, असा

कर्ण पराक्रमी आहे. हे अर्जना ! कर्ण हा ब्राह्मण-भक्त, सत्य-चादी, तपस्वी, व्रतस्थ, व शत्रूवरही दया करणारा असल्यामुळेच यास ' वृष ' असे म्हणतात. हा युद्धनिपुण वृष रणाङ्गणांत प्राप्त झाला असतां तुमचे मोठमोठे सेनानी देखील याच्याकडेस पाहण्यास समर्थ नाहीत. आणि म्हणूनच याच्या हातांत शस्त्र असेपर्यंत हा त्रिभुवनांत सर्वांनाच अजिंक्य आहे. तथापि याच्या वधाला एक युक्ति आहे. ती ही की, जेव्हां याच्या रथाचे चक्र जमिनीत रुतून हा महत्संकटांत सांपडेल व असावध होईल तेव्हांच म्हणजे याच्या शस्त्रहीन व असावधान स्थितीमध्ये हा तुझ्या हातून मारिला जाईल, एरव्हीं यास मारणारा वीर साऱ्या त्रिभुवनांत नाही. ”

इकडे शक्तिनिक्षेपणाची बातमी धृतराष्ट्रास कळल्यावर तो संजयास म्हणाला, “ संजया ! एका वीरास निश्चयेंकरून मारणारी शक्ति कर्णाजवळ असतांना त्यानें युद्धारंभीच अर्जुनाला युद्धार्थ आव्हान करून त्यावरच ती कां टाकिली नाही ? ज्या शक्तीवर कर्णाची एवढी मदर होती, ती शक्ति वासुदेवाने मोठ्या युक्तीने वटोत्कचावर टाकवून व्यर्थ घालविली. ज्याप्रमाणें डुक्कर आणि कुत्रा यांच्या लढाईत कोणीही मेला तरी चांडालाचा लाभच होतो, त्याप्रमाणें कर्ण-वटोत्कचांच्या युद्धांत महाबुद्धिमान् वासुदेवाने मात्र आपला फायदा करून घेतला आहे. कर्णाला कोणीही युक्तिवाद कसा सांगितला नाही ? हा भलताच प्रमाद त्याचे हातून कसा घडला ? ” तेव्हां संजय म्हणाला, “ दुर्योधन, शकुनि, मी व दुःशासन, नित्य रात्रीं कर्णास पार्थावर शक्तिविमोक्षण करण्यास सांगत असूं. व तोही उद्यां पार्थावर किंवा कृष्णावर शक्ति टाकीन असें आम्हांस आश्वासन देत असे. परंतु दुसरे दिवशीं युद्धासमय प्राप्त

राधेयकर्णचरित्र.

झाला म्हणजे तो देवाधिदेव हृषीकेश पाण्डवांचें कल्याण करण्यासाठीं सदा जागृत असल्यामुळें, कर्णाची वधबुद्धि मोह पावून शक्तिक्षेपणाची त्याला आठवणच राहात नसे. शिवाय कर्णाजवळ शक्ति होती तोंपर्यंत केशवानें अर्जुनास कर्णासमोर आणिलेंच नाहीं. जोंपर्यंत कर्णाजवळ ती शक्ति होती, तोंपर्यंत श्रीकृष्णास रात्रंदिवस झोंप येत नव्हती. व त्याला कशांतच आनंद वाटत नसे. शक्तीचा नाश कसा होईल ? याचाच तो रात्रंदिवस विचार करीत असे. अखेरीस रात्रीच्या वेळीं कर्णास घटोत्कचाशिवाय पीडा दण्यास कोणीही वीर समर्थ नाहीं, असें जाणून त्या शक्तिनाशासाठीं घटोत्कचाची योजना मोठ्या युक्तीनें कर्णावर केली." असो. तात्पर्य, श्रीकृष्णासारखा श्रितरक्षणपटु भक्ताचा नाश कसा बरें होऊं देईल ? व त्याच्याचमुळें कर्ण असा भ्रमला होता.

६ स्तुतिपर्व.

१. पुढें द्रोणाचार्य सेनापति झाल्यापासून पांचवे दिवशीं, म्हणजे एकंदर युद्धाच्या पंधराव्या दिवशीं द्रोणाचार्य कर्णास सेनाप- प्रायोपवेशन करून बसले असतां त्यांचें शिर त्याभिषेक. धृष्टद्युम्नानें कापून टाकिलें. हें पाहून कौरव- सैन्य भयभीत झालें; व दशदिशांस पळू लागलें. तेव्हां दुर्योधनानें मुख्य मुख्य योद्ध्यांस एकत्र केले व आतां सेनापतित्व कोणाला द्यावें ? असें त्यांना विचारिलें. त्या वेळीं सर्वांना उद्देशून अश्वत्थामा म्हणाला; “ह वीर हो ! स्वामिभक्ति, देशकालादिकांची अनुकूलता, बल व राजनीति हीं अर्थसिद्धीचीं मुख्य साधनें होत. परन्तु या साधनांना दैवाचें साहाय्य अवश्य पाहिजे. तें नसल्यानेंच भीष्मद्रोणासारखे रणधुरंधर योद्धे गेल्या पंधरा दिवसांत शत्रूकडून मारिले जाऊन आतां सेनापति कोणास नेमावें ? हा प्रश्न आपल्या सर्वांपुढें येऊन पडला आहे. मला वाटतें, प्रस्तुत प्रसङ्गी आपण सर्वांनीं मुख्य ध्येयावर लक्ष ठेवून सर्व गुणांनीं सम्पन्न असा सेनापति नेमिला पाहिजे. माझ्या मतें असा सर्वलक्षणसम्पन्न योद्धा कर्ण हा असल्यामुळें, दुर्योधनानें त्यावर सेनापत्याचा अभिषेक करावा. कर्ण हा अतिशय बलिष्ठ, शूर, सर्वशस्त्रास्त्रप्रवीण, शत्रूला असह्य व अजिंक्य असा आहे. यासाठीं आपण सर्वांनीं त्यालाच सेनापत्य द्यावें.” अश्वत्थाम्याचें हें म्हणणें सर्वासच मानवलें. हें पाहून दुर्योधन

राधेयकर्णचरित्र.

राजा कर्णसि म्हणाला, “कर्णा ! पहिल्यापासून माझी भिस्त तुझ्यावरच होती. भीष्मद्रोण हे अतिरथि होते, परन्तु ते वृद्ध व पाण्डवांविषयीं पक्षपाती होते. त्यांच्या हातून गेल्या पंधरा दिवसांत एकही पांडव मारिला गेला नाही. आतां मीं पुष्कळ विचार करून पाहिलें, तरी तुझ्यासारखा प्रतापी वीर मला दुसरा कोणी दिसत नाही. तूं आमच्या हिताविषयीं नेहमीं तत्पर असतोस, म्हणून देवांचा सेनापति जसा स्कन्द तसा तूं आमचा सेनापति होऊन पांडवांची व पांचालांची त्रेधा उडवून दे ! आम्हांला जय प्राप्त करून देण्यास खरोखरी तूंच समर्थ आहेत.”

हे दुर्योधनाचें अतिशय दीन असें भाषण श्रवण करून कर्ण म्हणाला, “राजा ! तूं स्वस्थ ऐस ! मी तुझे सैनापत्य स्वीकारून तुला जय प्राप्त करून देतो.” कर्णाचें हे भाषण ऐकून त्याजवर सैनापत्याचा अभिषेक करण्यासाठीं दुर्योधनासह सर्व राजांनीं त्याला रेशमी वस्त्रांनीं शृंगारिलेल्या उत्तम आसनावर बसविलें, व शास्त्रोक्त विधीनें त्यावर अभिषेक केला. ब्राह्मणांनीं त्याला मंगलप्रद आशीर्वाद दिले, सर्वांनीं त्याची फारच स्तुति केली, व दुंदुभि वाजूं लागल्या. नन्तर दुर्योधन राजा सर्व सैन्याच्या अग्रभागीं येऊन सर्व सैनिकांस म्हणाला, “सैनिकहो ! तुम्ही भिऊं नका ! भीष्मद्रोणांच्या वधानें पाण्डव जरी क्षणमात्र हर्षित झाले असले तरीही महात्मा कर्ण त्यांचा रेंच उतरील. तुम्ही सर्वजण त्यास एकदिलानें मदत करा ! कर्णाचा पराक्रम सामान्य समजूं नका ! नुसत्या मानुष बलानें यानें भीमास शरण आणिलें, व त्याचा अधिक्षेप करून त्याला सोडून दिलें. एवढा पराक्रमी व मायावी घटोत्कच पण त्यासही

यानैच यमसदनाची वाट दाखविली. ” हें उत्साहजनक भाषण ऐकिल्यावर, एकन्दर युद्धाच्या सोळाव्या दिवशीं तिसऱ्या सेनापतीच्या हाताखालीं सर्व कौरवसैन्य युद्धार्थ सिद्ध झालें. कर्ण स्वतः आदित्याप्रमाणें तेजस्वी अशा रत्नखचित रथांत आरूढ झाला होता. त्याच्या रथावर श्वेतपताका फडकत असून, रथाला जोडिलेले अश्वही बगळ्याप्रमाणें पांढरे शुभ्र होते. त्याच्या ध्वजावर नागकक्षेत्रें (म्हणजे हत्तीच्या साखळदंडाचें) चिन्ह होतें. रथामध्यें लहान लहान घण्टा टांगिलेल्या होत्या. रथांत सुवर्णाचे बाण भाते शंभर ठेविले असून गदा व वरूथ (म्हणजे रथरक्षक कवच) हीं सुद्धां होती. त्या रथावर शतध्वनी, शूल व तोमर हीं होती अशा रथावर महाधनुर्धर व महारथ कर्ण आरूढ होऊन सुवर्णमंडित धनुष्याचा टणत्कार करिता झाला. तेव्हां तो उदयपर्वतावरील सूर्यासारखा अन्धकाराचा नाश करित आहे कीं काय, असें सर्वास भासलें. नन्तर कर्णानें आपला शंख वाजवून सर्व सैन्याची रणाङ्गणावर मकराकार रचना केली व आपण पाण्डवांना जिंकण्यासाठीं स्वतः त्या मकराच्या मुखप्रदेशीं उभा राहिला. हें पाहून युधिष्ठिर अर्जुनास म्हणाला, “अर्जुना ! या कौरवसैन्यांत आतां मला महाधनुर्धर कर्णाशिवाय इतर कोणीही वीर तुझ्याशीं युद्ध करण्यास योग्य दिसत नाही. देव, असुर, किन्नर व महोरग यांसह वर्तमान चराचर तीनही लोक, जरी सिद्ध झाले, तरी ते कर्णाला जिंकण्यास समर्थ नाहीत. हे महाबाहो अर्जुना ! या कर्णाचा आज तूं वध कर. म्हणजे द्वादश वर्षांपर्यन्त माझ्या हृदयांत खुपत असलेलें शल्य उपटून टाकिल्याप्रमाणें होईल व आपणांला जय प्राप्त होईल.” श्रेष्ठ भ्रात्याचें हें वचन श्रवण करून

राधेयकर्णचरित्र.

अर्जुनानें आपल्या सैन्याचा अर्धचन्द्राकार व्यूह सिद्ध केला. नन्तर मामूल वहिवाटीप्रमाणें दोन्ही सैन्यांत शंख, भेरी, पणव, आनक, दुंदुभि, झर्झर, डिंडिम इत्यादि महान् महान् वाद्यांचा एकच घोष सुरू झाला. विजयेच्छु शूर योद्धे सिंहाप्रमाणें गर्जना करूं लागले. घोड्यांचें खिकाळणें, हत्तींचा वृंहित नाद, रथचक्रांचा घडघडाट, शस्त्रास्त्रांचा खणखणाट व वीरसिंहांची गर्जना यायोगें सर्व रणांगण कम्पित होऊं लागलें. नन्तर दोन्ही सेना युद्धाविषयीं आतुर होऊन एकमेकांवर धांवून गेल्या व निकराचें युद्ध सुरू झालें.

२. दोन्ही दळांचें याप्रमाणें निकराचें युद्ध सुरू झाल्यावर कांहीं वेळानें कर्णास असें दिसून आलें कीं, कर्णकृत नकुलोपहास. पाण्डुपुत्र नकुल हा मोठ्या आवेशानें सैन्याची कत्तल करित आहे. हें पाहून कर्ण त्यावर चालून गेला. त्याला पाहतांच नकुलाच्या अंगाची अगदीं लाही उडून गेली, व तो कर्णास म्हणाला, “अरे दुष्टा कर्णा ! तूं फार दिवसांनीं माझ्या तडाख्यांत आला आहेस. अधमा ! या सर्व कलहाचें व अनर्थाचें बीज तूंच आहेस ! तुझ्या अपराधामुळेच कौरवपाण्डवांचें युद्ध होऊन हा भयंकर संहार होत आहे. अरे नीचा ! तुझ्याच उपदेशावरून साध्वी दौपदीला सभेंत ओढून आणिलें होतें. ह्यासाठीं आज या रणभूमीवर मी तुझा वध करून सर्व कलहाचें बीज नाहींसें करून टाकितों.” नकुलाचें हें क्रोधयुक्त भाषण ऐकून कर्णानें त्यास शान्तपणें सांगितलें, “नकुला ! राजपुत्राला योग्य असेंच तुझे हें भाषण आहे. वा वीरा ! तूं आपला पराक्रम प्रकट कर. फार

बडबड करूं नकोस. पराक्रमावांचून केलेलें भाषण बुबुळांवांचून असलेल्या नेत्रांप्रमाणें व्यर्थ होय. तुझा पराक्रम पाहण्यास मी फार उत्सुक झालों आहे. शूर पुरुष पराक्रम करूनही मुळींच बोलत नाहींत. परन्तु तुझे मात्र त्यांच्या अगदी उलट आहे. तूं प्रथम मजवर प्रहार कर व तुझे सामर्थ्य मला दाखीव ? परन्तु लक्षांत ठेव कीं, या कर्णापुढें तुझा दर्प तेव्हांच जिरून जाईल.” याप्रमाणें उभयतांचें भाषण झाल्यावर वरेंच युद्ध झालें. परन्तु त्यांत नकुल हतवीर्य झाला. कर्णानें त्याच्या रथाचे, पताकेचे, रथचक्राचे, गदेचे, खड्गाचे, कवचाचे व इतर सर्व युद्धोपयोगी उपकरणांचेही तिलप्राय तुकडे केले. अशा प्रकारें नकुल हताश, विरथ, निःशस्त्र व विगतकवच होऊन रणांगणांतून पळून जाऊ लागला, तेव्हां कर्ण त्यास धरावयास धांवला, व आपलें धनुष्य त्याच्या गळ्यांत घालून त्यानें त्याला पकडलें, आणि हंसत हंसत त्याला म्हणाला, “नकुला ! वर पहा ! प्रथम उगीच बडबड केलीस हें तुझ्या आतां तरी लक्ष्यांत आलें ना ? बाळा ! पाण्डवपेक्षां कौरव मोठे बलिष्ठ आहेत, ह्यास्तव त्यांच्याशीं युद्ध करण्याचें सोडून दे. हें युद्ध मोठ्या योद्ध्यांचें आहे. म्हणून ज्यानें त्यानें तुल्यवीरांशीं झगडत असावें. भलत्याशींच भलत्यानें झगडूं नये. तूं कांहीं मनांत शरमूं नकोस ! व खेदही करूं नकोस ! जा ! मी तुला जीवदान दिलें आहे. जेथें कृष्णार्जुन असतील, तेथें जाऊन त्यांचा आश्रय कर ! किंवा फार वेळ तूं दृष्टीस न पडल्यानें तुझी माता कुन्ती व्याकुल झाली असेल, म्हणून प्रथम घरीं जाऊन तिला भेट ! ” असें म्हणून त्यानें नकुलास सोडून दिलें, व नंतर पाञ्चालांकडेस आपला मोर्चा फिरविला. मध्यान्हीच्या सुमारास तो पाण्डवसैन्यांत

राधेयकर्णचरित्र.

चक्राप्रमाणें संचार करूं लागला व त्यामुळें त्या सैन्याचा फारच नाश झाला. कित्येकांच्या रथाचीं चक्रे छिन्नभिन्न झालीं, ध्वजा व पताका यांचा चुराडा उडाला, सारथी मरून गेले, अक्ष फुटले व अश्व उधळून गेले. कर्णाच्या बाणांनीं पाण्डवांकडील हत्तींचीं गण्डस्थळें विदीर्ण झालीं, शुण्डा तुटल्या, गात्रें विच्छिन्न झालीं व पुच्छेंही नाहीशीं झालीं. कर्णाच्या भयङ्कर माऱ्यानें अशवांचीं उर-रुद्धें (उरांवरील कवचें) फुटून गेलीं, शेंपट्या कापल्या गेल्या, लगामा तुटल्या आणि चामरें व खोगिरें नाहीशीं होऊन त्यांवरील स्वार मृत्युमुखी पडल्यामुळें ते घोडे इतस्ततः धावूं लागले; कर्णाच्या बाणसमुदायानें पाण्डवपक्षीय वीरांच्या हातांतील प्रास, खड्ग, वृष्टी, धनुष्यें व भाते यांचा चक्काचूर उडाला. व त्या वीरांचे हस्तपादादि अवयव तुटून गेले. कर्णानें याप्रमाणें पांचालसंजय वीरांचो दुर्दशा केल्यामुळें पांडवसैन्य पळून जाऊं लागलें. याप्रमाणें युद्ध होतां होतां अगदीं सायंकाळीं सात्यकी कर्णावर चालून आला. कर्णसात्यकीचें तुमुल युद्ध झालें, त्यांत सात्यकी अगदीं मेटाकुटीस आलेला पाहून अर्जुन त्याच्या रक्षणार्थ धावून आला. तो येतांच कर्णानें सात्यकीस सोडून दिलें व त्याच्याशीं तो युद्ध करूं लागला. थोड्या वेळानें सात्यकी सावध झाला व त्यानें धृष्टद्युम्न, शिखण्डी, नकुल, सहदेव, द्रौपदीचे पांचही पुत्र, युधामन्यु, चेकितान, युयुत्सु, उत्तमौजा, युधिष्ठिर व प्रभद्रक एवढ्या वीरांनिशीं कर्णावर चाल केली, व चोहोंकडून त्यावर सर्वांनीं एकदम शस्त्रवृष्टि करण्यास प्रारम्भ केला. परंतु वीरकर्ण यत्किंचितहि घाबरला नाही. त्यानें थोडक्याच वेळांत सर्वांचा पराजय करून त्यांना पळवून लाविलें. एकही वीर जेव्हां कर्णापुढें तगेना, तेव्हां स्वतः अर्जुन त्यावर चालून गेला. कर्णार्जुनांचें

थोडकैसें युद्ध होते न होते तोंच संध्याकाळ झाला, व युद्ध राहिले. दोनही पक्ष आपणांसच जय मिळाला असें समजून परतले.

३. असो. रात्री शिविरामध्ये सर्व राजे मसलत करण्यासाठी एकत्र झाले. त्यांत, राजा दुर्योधनास शल्यसारथ्य-खिन्नान्तःकरणयुक्त असा पाहून, वृषभतुल्य स्कंध धारण करणारा, युद्धांत पुरन्दराप्रमाणें पराक्रम गाजविणारा, मत्त गजाप्रमाणें बलिष्ठ व कार्तवीर्याप्रमाणें वीर्यवान् असा कर्ण म्हणाला, “ राजा ! तूं काय काळजी करतोस ! उदयीक सर्व शत्रु मारून तुला विजयश्री मिळवून देईन. अस्वस्थ होऊं नकोस ! आज रात्र झाली म्हणून, युद्ध बन्द करणें भाग पडलें. ” हें कर्णाचें धीरोदात्त भाषण ऐकून सर्व राजे आनन्दित झाले, व आपआपल्या शिविरांत निजावयास गेले. प्रातःकालीं नित्यकर्म आटोपून सर्व सैन्य युद्धार्थ सिद्ध झालें. सेनापति कर्णही तेथें प्राप्त झाला, व दुर्योधनाला म्हणाला, “ राजा ! कार्यबाहुल्यामुळें आजपर्यन्त अर्जुनाचा समाचार घेण्यास मला झालें नाहीं परन्तु आज त्याला ठार मारिल्याशिवाय मी परत फिरणार नाहीं. आज एक तर तो मला मारील किंवा मी तरी त्याला मारीन. आज आमचें युद्ध फार प्रेक्षणीय होईल तें तूं नोट अवलोकन कर. अर्जुन आज मजशीं मुद्दामच गांठ घालील, अशीच युक्ति मी करीन, व वासवी शक्ति नष्ट झालेली आहे हें जाणून अर्जुन आतां मजसमोर येण्यास मुळींच कचरणार नाहीं. परन्तु हरकत नाहीं : माझे आयुध आणि वीर्य हीं अर्जुनाप्रमाणेंच आहेत. मी अर्जुनापेक्षां कित्येक गुणांनीं अधिक आहे. लवकर लवकर बाण सोडणें, शत्रूंच्या शस्त्रास्त्रांचा

राधेयकर्णचरित्र.

तत्काल नाश करणें, दूरच्या लक्ष्याचा अचुक भेद करणें यांत मी अर्जुनाहून अधिक आहे म्हणजे या कामांत अर्जुन मजएवढा प्रवीण नाही. शरीरबल, मानसिक बल, अस्त्रनैपुण्य व युद्धत्रिक्रम हे देखील अर्जुनापेक्षां मजमध्ये अधिक वास करीत आहेत. अस्त्रांचा अभ्यास अज्ञूनही मी रात्रंदिवस करीत असतो. व म्हणूनच सर्व अस्त्रें मला करतळामलकवत् अवगत आहेत. अर्जुनाची एवढी तयारी नाही. माझा उत्साह तर तुला ठाऊकच आहे. तेव्हां त्याबद्दल विशेष सांगण्याचें प्रयोजन नाही. सकल आयुधांमध्ये श्रेष्ठ असें जें विजय नामक धनुष्य तेंही मजजवळ सिद्ध आहे. राजा ! या विजय चापाची महती काय वर्णावी ? पूर्वी विश्वकर्मानें इन्द्रासाठीं हें धनुष्य तयार केलें. इन्द्रानें या धनुष्याच्या साहाय्यानें अनेक दैत्यसमुदाय जिंकिले. असें हें अपूर्व धनुष्य इन्द्रानें नन्तर परशुरामाच्या स्वाधीन केलें. आणि सद्गुरु परशुरामांनीं एकवीस वेळां याच धनुष्यानें निःक्षत्रिय पृथ्वी करून आतां तें मला अर्पण केलें आहे. हें विजय धनुष्य तुझा पार्थवधाचा मनोरथ आज पूर्ण करील. माझ्या विजय चापापुढें गांडीव चापाची मुळींच प्रतिष्ठा नाही. म्हणून मी निःसंशय अर्जुनाचा वध करीन, व ही समुद्रत्रलयाङ्कित पृथ्वी तुला अर्पण करीन. राजा ! अर्जुनापेक्षां माझ्या ठिकाणीं काय अधिक आहे, हें मी तुला सांगितलें. आतां अर्जुनाच्या ठिकाणीं मजपेक्षां काय जास्ती आहे तेंही तुला कथन करतो. शत्रूंच्या गुणांचें वर्णन करण्यास कांहींही हरकत नाही. अर्जुनाचा सुवर्णमय रथ, धनुष्य व त्याची प्रत्यंचा, ध्वज, अश्व, ध्वजस्थ मारुति हे सर्व दिव्य व अवीनाशी आहेत. त्याचप्रमाणें त्याचे भातेही अक्षय्य

आहेत. त्यांतील बाण कधीही संपत नाहीत. शिवाय मुख्य गोष्ट अशी आहे की, ज्याला सर्व लोक परमेश्वररूप म्हणून समजतात, तो श्रीकृष्ण परमात्मा त्याचा सारथी आहे. हे पार्थाच्या ठायी मजपेक्षां आधिक्य आहे. तरीही मी त्याशी युद्ध करण्यास मनापासून इच्छितो. अर्जुनाहून माझे साहित्य जर अधिक होईल तर मजला खात्रीने जय प्राप्त होईल. एवढ्यासाठी बाणांचे शेंकडो गाडे माझ्या रथामागून चालीव व उत्तम उत्तम अश्वानी युक्त असे बलिष्ठ रथ माझ्यामागे तयार असू देत ! त्याचप्रमाणे, राजा ! आपल्या पक्षाकडे असलेला हा रणधुरन्धर शल्य कृष्णापेक्षां सारथ्यकर्ता अधिक कुशल आहे, त्याच्याकडून माझे सारथ्य करीव ! मला जर शल्य सारथी मिळेल तर मी युद्धांत निःसन्देह अर्जुनास जिंकून. माझ्या मनाप्रमाणे जर सर्व युद्धसामग्री जुळली, तर रणांगणांत माझ्याशी भिडण्यास सुरासुरही समर्थ नाहीत, मग मानुषयोनीत जन्म पावलेल्या पाण्डुपुत्रांची कथा काय ? ” दुर्योधनाने हे सर्व कबूल करून बाणांची वगैरे व्यवस्था केली व आपण शल्याकडेस गेला, आणि त्यास विनयपूर्वक वन्दन करून म्हणाला, “ हे राजा ! कर्णाचे भाषण तू ऐकिले आहेसच. आतां तू मजवर कृपा कर ! व कर्णाचे सारथ्य कर ! ” हे दुर्योधनाचे भाषण ऐकून शल्य फारच रागावला व आपण राजर्षिकुलोद्भव असून आपणास निन्द्य काम सांगितल्याबद्दल त्याने दुर्योधनाची फारच निर्भर्त्सना केली. परन्तु शेवटी दुर्योधनाच्या अत्यन्त लीनतेमुळे त्याने हे काम पत्करिले व म्हणाला, “ राजा ! ज्या अर्थी माझी योग्यता कृष्णापेक्षांही अधिक आहे असे तू भरसैन्यांत म्हणत आहेस, त्या अर्थी मी कर्णाचे सारथ्य करीन. परन्तु मला जे उचित

राधेयकर्णचरित्र.

दिसेल तें मी कर्णास बोललों असतां तें त्यानें मुकाट्यानें सहन केलें पाहिजे. माझ्या भाषणाच्या पथ्यापथ्यतेचा त्यानें विचार करितां कामा नये.” कर्णानें कार्याच्या महत्त्वाकडेस लक्ष देऊन हें म्हणणें कबूल केलें. शल्यानें सारथ्य कबूल केल्यावर दुर्योधन त्याला म्हणाला, “राजा शल्या, तूं कर्णास कमी समजूं नकोस, ‘सूतपुत्र’ असा याला फक्त डाग लागलेला आहे. हा खरोखरीच कोणी तरी पराक्रमी क्षत्रियपुत्र आहे. याच्या प्रत्यंचेचा हृदयभेदक ध्वनि कानीं पडतांच पाण्डवसैन्याची गाळण उडून जाईल. ज्या परशुरामानें एक-वीस वेळां निःक्षत्रिय पृथ्वी केली त्याचा हा आवडता शिष्य आहे. व तूं जर आज मनावर घेशील तर हा खात्रीनें पार्थाचा वध करील. रात्रियुद्धामध्ये यानेंच घटोत्कचाला ठार मारिलें; भीम, नकुल व सहदेव यांना जर्जर केलें; धृष्टद्युम्न व सात्यकि यांचीही यानेंच खोड मोडिली; व याच्याच भयानें अर्जुन समरामध्ये याला तोंडही दाखवीत नाही. हा कर्ण जर एकदां रागावला तर प्रत्यक्ष इन्द्रालाही ठार करील, मग पाण्डवांची कथा ती काय ? मात्र आज तूं याचें रक्षण करून उत्तम प्रकारें रथ चालीव, म्हणजे हा पार्थाला निःसंशय जिंकील.” याप्रमाणें दुर्योधनाचें भाषण झाल्यावर शल्यानें कर्णाकरितां विजयशाली व मंगलदायक असा रथ यथाविधि सिद्ध करून कर्णापार्शी आणिला. त्या रथांत बसून रथिश्रेष्ठ कर्ण व सारथिश्रेष्ठ शल्य असे उभयतां रणभूमीकडेस जाण्यास निघाले. रथ चालत असतांना शल्यकर्णाचा जो संवाद झाला तो पुढील भागांत वर्णिला आहे.

कर्ण-शल्यसंवादपर्व.

कर्णः—शल्य ! जेथें पाण्डव असतील तेथें हा रथ घेऊन चल. तूं रथ कसा हांकतोस तें मी आज पाहीन, व माझ्या बाहूंचें शौर्य कृष्णार्जुनांस दाखवीन. मी सशस्त्र असतां प्रत्यक्ष वज्रपाणि इन्द्रही माझ्यासमोर उभा राहण्यास समर्थ नाही. आज मी निश्चयेंकरून निष्पाण्डवी पृथ्वी करीन. जेवढीं शस्त्रास्त्रें ते धरितील तेवढ्या सर्वांचा मी नाश करीन; व कुरुराजाचा मनोरथ मी परिपूर्ण करीन. अर्जुनाला माझ्या बाहूंचा प्रताप आज मी चांगलाच दाखवितों.

शल्यः—हे सूतपुत्रा ! गाण्डीव धनुष्याचा टणत्कार जोपर्यन्त तूं एकदिल नाहींस, तोपर्यन्तच ही तुझी बडबड चालेल. प्रलयानलासा रखा भीम, धर्मात्मा धर्मराज, अनिलानलासारखे नकुलसहदेव हे तुझ्या सैन्याचा धुव्वा उडवून देतांना तुझ्या जेव्हां नजरेस पडेल तेव्हांच तुझे हे प्रताप बंद होतील.

कर्णः—शल्य ! सर्वथैव वन्दनीय अशा भीष्मद्रोणांना शत्रूंनीं अधर्मानें मारून आमची वीजयश्री बळेंच ओढून नेली. व मला तर खचीत असें वाटतें कीं, शस्त्रें, शस्त्रें, अस्त्रें, बल, पराक्रम किंवा राजनीति नैपुण्य यांपैकीं कोणाचेंही बळ भवितव्यातेपुढें चालत नाहीं. इच्छामरगी भीष्म व विश्वख्यात गुरु हेही ज्या अर्थीं मृत्युवश झाले त्या अर्थीं मरण हें कोणासच सोडीत नाहीं हें निसंशय जाणावें. व हें जर खरें आहे, तर प्रत्येकानें

राधेयकर्णचरित्र.

आपलें कर्तव्य सदोदित करीत असावें असा विचार करूनच मी उत्साहयुक्त होऊन युद्धाला निघालों आहे. दुसरें, गुरु व पितामह हे वृद्ध होते, परन्तु मी तसा नाही. म्हणून अर्जुनाचा प्रताप सहन करण्यास मजएवढे ते समर्थ नव्हते. यासाठी तुला सांगतो की, जेथें कृष्णासह पांडव असतील तेथें तूं मला ने. मी युद्धार्थ स्वैर संचार करूं लागलों म्हणजे, हा रुद्र आहे की काय ? असा सर्वांना भास होईल. कौरवांनीं आजपर्यन्त माझे फारच प्रिय केलेले आहे. म्हणून त्यांचे मनोरथ पूर्ण करण्यासाठी मी आपल्या सुखांना किंबहुना प्राणांना देखील मुकण्यास सिद्ध आहे. कौरवांनीं आजपर्यन्त मजसाठीं जे कष्ट सोशिले आहेत, त्यांचें फळ आज मी त्यांना देईन. आज आपण ज्या रथावर बसून जात आहोंत तो हा दिव्य रथही तूं सामान्य समजू नकोस. याला व्याघ्रचर्माचें भावरण असून हा अतिशय बळकट आहे. ज्या रथावर बसून श्रीपरशुरामानें एकवीस वेळां निःक्षत्रिया पृथ्वी केली, तोच हा रथ त्यांनीं मला दिला आहे. या रथावरून मी आज अर्जुनास मारीन. अर्जुनाच्या रक्षणार्थ आज प्रत्यक्ष इन्द्रादि लोकपाल जरी आले, तरी मी त्यांचें निवारण करीन. म्हणून तूं अगोदर अर्जुनाशीं माझी गांठ घालून दे.

शल्यः—हर ! हर ! कर्णा ! तुला युद्धाचा कितीही आवेश आला असला, तरी असलें अमर्याद भाषण करणें याग्य नाही. पुरुष-श्रेष्ठ धनञ्जय कोणीकडे ? आणि पुरुषाधम तूं सूतपुत्र कोणीकडे ? अरे, छपन्न कोटी शूर यादवांच्या बेहड्यांतून कृष्णभगिनी सुभद्रा ज्यानें उचलून आणिली, ज्यानें प्रत्यक्ष शकराबरोबर युद्ध केलें, ज्यानें सर्व खाण्डववन अग्नीस अर्पण केले, (ज्या घोषयात्रेचे

तुला नेहमी स्मरण असावे त्या) घोषयात्रेत दुर्योधनाला ज्याने बन्धमुक्त केले व ज्याने उत्तरगोग्रहणप्रसंगी भीष्मद्रोणादि सर्व योद्ध्यांना एकट्याने जिंकिले, त्या फाल्गुनाची बरोबरी करणारा वीर या सर्व विश्वांत एक तरी आहे काय? तुझा कार्याकार्यविचार सुटला, यावरून तुझ्या मृत्यूची घटका जवळ आली असे वाटते. तू हा वेडेपणा सोडून दे व ही बडबड बंद कर !

कर्णः—शल्य ! मागच्या गोष्टी आज आठविण्यांत काय अर्थ आहे ? आज जर अर्जुन मला जिंकिल, तर तुझे भाषण मी खरे मानीन. तू रथ चालीव. आज जो मला अर्जुन दाखवील, त्याला मी, तो मागेल तेवढे द्रव्य, देईन. आज कृष्णार्जुनांना युद्धांत परमगति प्राप्त करून देईन.

शल्यः—कर्ण ! मूर्खासारखा धन कां नासतोस ? शहाणे सत्पात्री दान करीत असतात. कृष्णार्जुनांना मारीन म्हणतोस हा तुझा कोण मूर्खपणा ! कोल्ह्याने सिंहाला मारावे, किंवा पतंगाने दीपाचा नाश करावा, त्याप्रमाणेच तू कृष्णार्जुनांना मारावेस ! कार्याकार्याचा तुला विचार नाही व तोंडाला येईल ते बडबडतोस, यावरून तुझे मरण जवळ आले आहे, असे मला वाटते.

कर्णः—शल्य ! मी स्वतःच्या बाहुबळाने अर्जुनाचा पराभव करण्याचे ठरविले आहे. तू मात्र दिसावयाला मित्र परन्तु वस्तुतः खरा शत्रुच आहेस. म्हणजे तू हितशत्रु आहेस. वारंवार भीमार्जुनांची प्रशंसा करून मला भीति घालू पाहातोस, पण हे व्यर्थ आहे. तुझी किंवा इतर कोणत्याही मर्त्याची काय कथा ? प्रत्यक्ष इन्द्र देखील मला आतां रणांगणांतून परतवू शकणार नाही.

राधेयकर्णचरित्र.

शल्यः—तुझ्या ऋर कृत्यांना स्मरून अर्जुन जेव्हां तुजवर प्रहार करील तेव्हांच, कर्णा ! तुला पश्चात्तीप उत्पन्न होईल. अर्जुन समोर दिसतांच, कर्णा ! तूं रणांतून पळून जाशील. तो दिसेपर्यंत तुझी वल्गना चालू दे. तुझी स्थिति कुश्यासारखी आहे. तुकडा घालणाराच्या दाराशी बसून तो जसा येणारा जाणाराच्या अंगावर भुंकत असतो तसाच, कर्णा ! तूंही कौरवांच्या शत्रूवर भुंकण्याचें काम करितोस.

कर्णः—शल्य ! गुणी मनुष्यच गुणज्ञ असतो. मूर्खाला गुणांची काय किंमत ? प्रसववेदना वांझेला काय ठाऊक ? अर्जुनाची शस्त्रास्त्रे व त्याचें दिव्य चाप, त्याचप्रमाणें त्याचें वीर्य व त्याचा क्रोध हीं मला माहित आहेत. त्याचप्रमाणें माझे वीर्यही मला अवगत आहे. मजजवळ एक सर्पाकृति बाण आहे, त्याचे योगें मी आज निःसंशय अर्जुनाचे प्राण हरण करीन सर्व यादवांची श्री त्या कृष्णाच्या ठिकाणीं प्रतिष्ठित आहे, व सर्व पाण्डवांचा जय त्या एकट्या अर्जुनाच्या ठायीं वसत आहे, अशा दोवांची गांठ पडत असतां कोणता स्वहितेच्छु मार्ग घेईल बरें ? हे दोन कृष्ण मजवर चालून आले असतां जगत्रयांत मी धन्य होईन. हाच युद्धप्रसंग मला हर्षप्रद होवो ! याच शुभ प्रसंगाची मी फार दिवसांपासून वाट पाहात होतो. कृष्णार्जुन अंगावर चालून येत असता आनन्द मानावयाचा कीं भीति वाळगावयाची ? शल्य ! तूं मूढ आहेस, तुला संगरपांडित्य काय माहित ? तूं फार भ्यालास व म्हणूनच फार बडबड करून शत्रूची प्रशंसा करितोस. मृत्यूच्या भयानें तुझा धीर खचलेला आहे. आतां यापुढें तरी तूं मुकाट्याने रहा ! नाही तर त्या दोवांप्रमाणें तुझाही माझ्या हातून आज्ञा प्राप्त होईल. तूं हितशत्रु आहेस. हें पुनः एकदां मी तुला

बजावितों. कृष्णार्जुनांना मारावें किंवा त्यांचे हातून मारावें हा आज माझा निश्चयच झालेला आहे. केव्हां तरी या नश्वर देहाचा त्याग करून जाणें भाग आहे. मग मृत्यूला कां भ्यावें ? एक कृष्ण आणि एक अर्जुन अशा दोघांचीच कथा काय ? असले हजारों कृष्ण व हजारों अर्जुन जरी आज मजपुढें आले तरी त्यांनाही मी यमसदनाला पाठवून देईन. पूर्वी मी ब्राह्मणांच्या तोण्डून असें ऐकिलें होतें कीं, तुझ्या देशांत म्हणजे मद्र देशांत मिथ्याभाषण, मित्रद्रोह, व्यभिचार व मांसाशन हे दुर्गुण प्रत्येक व्यक्तिमात्राच्या ठिकाणीं दिसतात. या पूर्वकथित गोष्टीची आज मला तुझ्या उदाहरणानें सत्यता पटली. मला उपदेश करण्यास फक्त श्रीपरशुरामच समर्थ होत. तुझ्यासारख्या पापी मनुष्याचें तें काम नव्हे. अनंत जन्मांच्या पुण्यसंचयानें क्षत्रियाला धारातीर्थी मरण येतें, व पुढें त्याला उत्तम गति मिळते, असें परशुराम गुरूंनीं मला सांगितलें आहे, तें सत्य आहे. म्हणूनच आजचा प्रसंग व्यर्थ दवडणें हें मजकडून कालत्रयींही होणें नाहीं. शत्रूंनीं तुझा भेद केला आहे असें स्पष्ट दिसतें. परन्तु जो जो तूं शत्रूचें वर्णन करिशील, तो तो हा कर्ण भिण्याच्या ऐवजीं अधिकच खवळेल. मजला आजच्या युद्धाभिप्रायापासून कोणीही परत फिरवूं शकणार नाहीं. मी अर्जुनवधाचें मित्रकार्य आज करीन. म्हणून पुनः एकदां तुला बजावितों कीं, तूं चूप रहा ! नाहीं तर लोकापवाद, सहज क्षमा व आजचें युद्धकार्य या तीनही गोष्टीं वाजूस ठेवून माझे हात तुझा वध करितील.

शल्यः—कर्णा ! ज्यांनीं धर्मन्यायानें राज्य केलें, ज्यांनीं गोब्राह्मणांचें रक्षण केलें, जे अभिमुखशस्त्राघातानें समरांगणांत मुक्त झाले, जे संग्रामामध्ये कधींही पळाले नाहींत, ज्यांनीं शंक्रडों

राधेयकर्णचरित्र.

यज्ञ केले व जे मूर्धाभिषिक्त राजे होते; त्यांच्या शुद्ध वंशांत उत्पन्न होऊन तुला वर देऊन मी तुझा रथ चालवीत आहे. मी कांहीं सूत किंवा रथ हांकणारा नव्हे, ही गोष्ट लक्षांत ठेवून तू भाषण करीत जा ! तुझ्या हिताची गोष्ट सांगत असतां तू मलाच मारावयास उठतोस याला काय म्हणावें ? सारथीनें रथीचें रक्षण करावें असा धर्म आहे, व मी त्याप्रमाणें वागत आहे. तू मात्र वेड्यासारखा मजवरच रागावतोस. नीचानें थोराशीं स्पर्धा करूं नये, या विषयीं तुला एक दृष्टांत सांगतो. पूर्वीं समुद्रकाठीं एक वाणिज्य राहत असे. त्याला बरींच मुलें होतीं. तीं मुलें एका कावळ्यास दररोज उच्छिष्ट अन्न वगैरे पदार्थ खाऊं घालीत असत. त्यामुळे इतर कावळ्यांच्या मानानें हा कावळा बराच पुष्ट झाला होता. एके दिवशीं त्या समुद्रतीरीं कांहीं हंस आले. त्या हंसांचीही या बलिपिण्डपुष्ट कावळ्यानें हेटाळणी केली. पुढें त्यांशीं पैज मारून त्यां पैकीं एका हंसाबरोबर तो आकाशांत उंच उडाला. थोडा वेळ इकडे तिकडे उडून हंस समुद्रावर आकाशांत पश्चिम बाजूला झपाट्यानें चालला; त्याच्या मागोमाग कावळाही निघाला. परन्तु या स्पर्धेत सागरतीर दूर राहिल्याचें कावळ्यास भानही राहिलें नाहीं. उडतां उडतां कावळा थकला, व चोहोंकडे पाहूं लागला. तो काय ? जिकडे तिकडे गम्भीर व अपार असा समुद्रच दिसूं लागला. पक्षांचें बळ अगदींच संपल्यानें तो आतां पाण्यांत पडण्याच्या वेतांत होता. परन्तु (जोडीदार) हंसानें दया करून त्याला तेथून उचलून पूर्व ठिकाणीं आणून ठेविलें. यांतील तात्पर्य असें झालें कीं, दुष्ट असतात ते कावळ्यासारखे वागतात. व सज्जन असतात ते हंसासारखे वागतात. कर्णा ! तुझी स्थिति त्या कावळ्या-

सारखी झालेली आहे. त्याला ज्याप्रमाणे वैश्यपुत्रांनी उच्छिष्ट चालून पुष्ट केले होते, त्याचप्रमाणे तुलाही धृतराष्ट्रपुत्रांनी पुष्ट केले आहे. उत्तरगोग्रहण, घोषयात्रा, जयद्रथवध इत्यादि प्रसंगी तुझा पराक्रम आम्ही पाहिलाच आहे. असला तू पळपुटा वीर अर्जुनाव्युतांचा वध करणार ! व तो आम्ही पाहणार ! तू आपले चरित्र डोळ्यांपुढे आण ! व केशवार्जुनांच्या पराक्रमांचे स्मरण कर. म्हणजे तरी तुझ्या चवचाल जिभेला आळा बसेल. कर्णा ! अज्ञून तरी सावध हो आणि हा युद्धाचा हट्ट सोडून दे. विनाकारण काळाचा पाश कां घालून घेतोस ?

कर्णः—अरे ! मरणाला मी भीत नाही. माझ्या धैर्याची अज्ञूनही तुला कल्पना नसावी हे आश्चर्य आहे. कृष्णार्जुनांना मी उत्तम प्रकारे जाणितों, हे तुला किती वेळां सांगूं ? आतांपर्यंतच्या आषणावरून तू माझा शत्रु आहेस हे तर निश्चित झालेच. आतां माझे मर्म तुला सांगतो, ऐक. ब्रह्मास्त्र प्राप्त व्हावे या हेतूने विप्र-वेष घेऊन मी परशुरामांजवळ गेलों; व त्यांची उत्तम प्रकारे उपासना केली. एके दिवशी श्रीराम माझ्या मांडीवर डोकें ठेवून निजले असतां अर्जुनाच्या हितासाठीं* इन्द्रानें खालून माझी मांडी फोडिली. एकाद्या उंदरानें भिंतीला जसें आरपार भोक पाडावें किंवा एकाद्या भुंग्यानें जशी तुळई कोरावी, तशीच इन्द्रानें माझी मांडी कोरिली. त्याचे दुःसह दांत आंत रुपत असतां मी यत्कि-

* शान्तिपर्वांत ही गोष्ट पुनः आलेली आहे. परन्तु तेथें नारद इन्द्राचें नांव न सांगतां अलर्क नांवाच्या एका राक्षसाचें नांव सांगतात. हा अलर्क शापानें मलमूत्रभक्षक कीटक झाला होता, व तो परशुरामाच्या दृष्टिपातानें उद्धरून गेला, असें तेथें सांगितले आहे.

राधेयकर्णचरित्र.

चितही न गडबडतां मोठ्या धैर्यानें राम गुरु जागे होऊं नयेत म्हणून निश्चळ बसून राहिलों होतो. त्या वेळीं मला किती पीडा झाली असेल याची कल्पना कर. व त्यावरून जर तुला माझ्या धैर्याचा अंदाज बांधितां आला तर पहा ! राम गुरुच्या निद्राभंगाच्या भीतीनें मी निश्चळ बसलों खरा, परन्तु माझ्या मांडीतून जें रक्त निघालें त्याच्या स्पर्शानें परशुराम जागे झालेच. व त्यांनीं घडलेला प्रकार पाहून मला म्हटलें, “तूं कोण आहेस ? खरें सांग. इतकें दुःख सहन करणें हें कांहीं ब्राह्मणाचें काम नव्हे.” पुढें मीं त्यांस खरी हकीकत सांगितली. परन्तु माझ्या प्रथमच्या असत्य बोलण्यानें त्यांनीं मला असा शाप दिला कीं, “प्रतिज्ञा-रक्षणाच्या वेळेला तुला अस्त्रस्मृति राहणार नाही. म्हणजे अमुक प्रतिज्ञापूर्तीसाठीं अमुक अस्त्राचीच योजना करावी याचें तुला भान राहणार नाही. व जेव्हां तुला मरण येईल तेव्हां ब्रह्मास्त्र तुला स्फुरणार नाही.” शल्या ! परशुरामाचें हें वचन कधींही मिथ्या होणार नाही. तथापि अर्जुनासारख्याचा वध करण्यास ब्रह्मास्त्र पाहिजे कशाला ? मजजवळ जो सर्पाकृति बाण आहे असें मीं तुला नुकतेंच सांगितलें तो सोडून मी त्याचे प्राण हरण करीन. कुन्तीपुत्र अर्जुन व त्याचा सहायक देवकीपुत्र श्रीकृष्ण अशा उभयतांनाही मी चांगल्या प्रकारें ओळखून आहे, हें तुला आणखी एकदां बजावून सांगतो. आज मी त्यांना मारीन किंवा कृष्णाच्या चक्रानें मी तरी मरून जाईन. कोणच्या तरी प्रकारानें सत्कीर्ति व्हावी, एवढाच हेतु आहे. तूं भितरा आहेस, मूर्ख आहेस, दुष्ट आहेस, निष्ठुर आहेस, क्षुद्र आहेस, नीच आहेस व हितशत्रु आहेस. माझा तेजोवध करण्यासाठीं घटकोघटकीं माझी निन्दा करितोस व शत्रूची स्तुति करितोस; मित्रांवर निरतिशय

प्रेम करणें, त्याला तृप्त करणें, हीं सन्मित्राचीं लक्षणें होत. हीं सर्व लक्षणें माझ्या ठिकाणीं मूर्तिमन्त वास करीत आहेत. व म्हणूनच दुर्योधनाची कामनापूर्ति आज मी करीन. गुरुशापाचें एक मर्म तुला सांगितलें. आतां विप्रशापाचें माझे दुसरें मर्म तुला सांगतो. शत्रूला देखील माझीं अनेक वमें सांगतो, यावरून तूं माझ्या धैर्याची परीक्षा करावयास पाहिजे. अस्त्रांसाठीं रात्रीवेरात्रीं राणावनांतून फिरत असतां माझ्या शरसन्धानानें एका ब्राह्मणाच्या गाईचें वासरूं मरून पडलें. वस्तुतः हे कर्म अज्ञानानें घडलें. परन्तु तो ब्राह्मण अतिशय कोपला, व त्यानें मला असा शाप दिला कीं, “ भयंकर युद्धामध्ये तुझे रथचक्र ही भूमि गिळील ! ” शल्या ! हे दोन शाप मीं तुला सुहृद्भाषानें सांगितले, किंवा मीं तुला कस्पटाप्रमाणें समजून सांगितले, असेंही पाहिजे तर तूं समज. तात्पर्य, मला अधिक क्रोध येऊं नये म्हणून वारंवार तुला बजावितों. जर का मला क्रोध आला, तर तुझे चंदन तेव्हांच उडवून देईन. तूं सारथ्य करावेंस, म्हणजे तुझ्या बळावर मीं लढावें असा मुळींच माझा हेतु नाही. हजारों शल्यही माझ्या या दोन हातांची बरोवरी करूं शकणार नाहीत. अद्यापही तुझी मला दया येते. म्हणून तूं अज्ञून वांचला आहेस. तरी शहाणपणानें स्वस्थ बैस कसा !

शल्यः—कर्णा ! तूं मला भीति दाखवितोस होय ? हजारों कर्ण जें कार्य करूं शकणार नाहीत, तें हा एकटा शल्य करील. तूं काय आपल्या मनांस समजतोस ? तुझ्या बळाची घमेंड क्षणाधिति उतरून टाकीन. ‘ मारीन, ’ ‘ मारीन ’ म्हणून मला काय एवढें

राधेयकर्णचरित्रः

टरकावितोस ! नीट संभाळून यापुढें बोल. नाही तर तूंच माझ्या हस्ते मरण पावशील.

याप्रमाणें उभयतांचें भाषण अगदीं निकरावर येऊन दोघेही युद्धार्थ सिद्ध झाले. हें पाहून दुर्योधन तेथें धांवत आला, व त्यानें मोठ्या मिनतवारीनें उभयतांचें समाधान केले. नन्तर शल्यानें कर्णाचा रथ समरांगणांत नेऊन उभा केला.

अधिक्षेपपर्व.

३. मागील प्रकरणी सांगितल्याप्रमाणें कर्ण रणभूमीवर प्राप्त झाल्यावर त्याने आपल्या सेनेचा ब्राह्मस्पत्य नांवाचा व्यूह रचून युद्धाची पूर्व तयारी केली. या व्यूहाचा भेद करणें म्हणजे त्याच्या सेनापतीचा वध करणें हेंच मुख्य कार्य होय. या दिवशींच्या युद्धांत कर्णानें आपल्या शौर्याची व पराक्रमाची अगदी सीमा केली. सात्यकि, द्रौपदेय, धृष्ट-द्युम्न, भीम, नकुल, सहदेव हे कोणीही त्याच्या पुढें उभे राहूं शकले नाहींत. हें पाहून युधिष्ठिर मोठ्या घैर्याने त्याच्याशी लढण्यास आला व त्याला म्हणाला, “हे नीचा, सूतपूत्रा, कर्णा ! तूं दुर्योधनाच्या इच्छेनुरूप वागून आम्हांस निरंतर त्रास देतोस व जिष्णूशी स्पर्धा करितोस; परंतु आज तुझें बल, तुझी द्रोह-बुद्धि व तुझा प्रताप या सर्वांचाच मी लय करून टाकितों.” कर्णानें यावर कांहींच उत्तर दिलें नाहीं. पुढें उभयतांचें कांहीं वेळ युद्ध झालें. परंतु थोडक्याच वेळांत राजा धर्म हताश होऊन रणांतून पळून जाऊं लागला. हें पाहून कर्णानें आपल्या वज्र, छत्र, अंकुश, ध्वज, कूर्म, अम्बुज इत्यादि लक्षणांनी युक्त अशा सुंदर हस्तानें त्याला धरिलें. हें पाहून शल्य म्हणाला, “बा कर्णा, या तीव्रतपोनिधि राजाला मारूं नकोस, सोडून दे !” कर्णालाही या वेळीं कुंतीच्या वचनाची आठवण झाली, व त्याने धर्मास म्हटलें,

राघेयकर्णचरित्र.

“राजा धर्मा ! शुद्ध क्षत्रियकुलांत जन्म घेऊन तूं क्षत्रियधर्मपालन करण्याचे ऐवजीं भयभीत होऊन प्राणरक्षणासाठीं घोर समरांगण सोडून पळून जातोस, हें सर्वथैव निन्द्य होय. मरणाच्या त्रासानें क्षत्रियानें पळून जावें हें सर्वथा अनुचित आहे. तूं ब्राह्मणधर्म-प्रवीण दिसतोस, क्षत्रधर्मकुशल नाहींस; म्हणून तूं स्वाध्याय, यज्ञानुष्ठान इत्यादिकांत मग्न असावेंस हेंच उत्तम. इतःपर तूं वीरपुरुषांच्या वाटेस जाऊं नकोस, व त्यांना अप्रियही बोलत जाऊं नकोस. निदान मजसारख्याला तरी भलतेंच बोलत जाऊं नकोस. तूं फार तर बरोबरीचा वीर पाहून त्याच्याशीं युद्ध करीत जा. मी तुला आतां सोडून देतो व जीवदान देतो. जा ! जेथें कृष्णार्जुन असतील तेथें जा, किंवा आपल्या घरीं निघून जा !”

इतकें बोलून धर्माला कर्णानें सोडून दिलें. परन्तु थोड्या वेळानें फिरून धर्म कर्णाशीं झुंजण्यास आला. या वेळां तर कर्णानें त्याला अगदीं जर्जर केलें, व त्याच्या शरीरावर हजारों जखमाही केल्या. त्यामुळें धर्मराज व्याकुळ होऊन लढाईतून अंग काढून आपल्या शिविरांत पळून गेला. पुढें भीमार्जुनादि सर्व मुख्य मुख्य योद्धे कर्णाशीं लढण्यास आले. परंतु कर्णाच्या माण्यापुढें एकही वीर टिकेनासा झाला. शेवटीं शेवटीं तर कर्णानें अगदीं प्रलय करून सोडिला. पांडवसैन्यावर त्यानें भार्गवास्त्र सोडिलें. त्या अस्त्राच्या प्रभावानें एकदम दहा कोटि व दहा लक्ष वीरांची शिरकमलें तुटून खालीं पडलीं, असला भयंकर सेनाविध्वंस भीष्मद्रोणांनींही केला नव्हता. ‘वीररसाची मूस, अशी ज्या पार्थाला भीष्मानें पदवी दिली होती, तो पार्थ देखील हें कर्णाचें शौर्य पाहून घाबरला व रणातून पळून जाण्याचा विचार करूं लागला. तो कृष्णाला म्हणाला, “कृष्णा ! परशुरामानें जें

भार्गवास्त्र कर्णाला शिकविलें होतें, त्या अस्त्राचा प्रयोग आतां यानें केला आहे. या अस्त्राचें निवारण मजजवळ नाहीं. कर्णानें आज निःसंशय आमचा पराभव केला. हा टक्कारून वारंवार मजकडेस पाहत आहे. त्यावरून हा आज माझे हातून मरेलसें मला कांहीं वाटत नाहीं. यापुढें आज रणांतून पळून जावें हें तर मरणाहूनही वाईट आहे, व याशीं युद्ध करावें तर हाच माझा निश्चयेंकरून अन्त करील. अशा समयीं काय करावें, हें मला तर कांहींच सुचत नाहीं.” अर्जुनाचें हें भाषण ऐकून कृष्णास वाटलें कीं, याउपर याचा अन्त पाहण्यांत कांहीं अर्थ नाहीं, ज्या प्रसंगास आपण फारा दिवसांपासून भीत होतो तोच आज येऊन ठेपला आहे. या वेळीं हा भयविह्वल झाला आहे. रणांतून या वेळीं याला बाजूला नेलें नाहीं तर कर्ण याचा निःसंशय अन्त करील. असा पोक्त विचार करून तो अर्जुनास म्हणला: “अर्जुना! या समरांगणांत धर्म कोठेंच दिसत नाहीं. तो शिविरांत गेल्याचें कळतें, तर प्रथम त्याचा समाचार घेऊं चल. घटकाभर युद्ध सोडून दे.” अर्जुनास हें पाहिजेच होतें. त्यानें तत्काल आपली सम्मति दर्शविली. व याप्रमाणें हे दोघेही वाहेरून धर्माच्या निमित्तानें पण आंतून पूर्णपणें कर्णभयाकुल होऊन शिविरांत निघून गेले. अर्जुन या वेळीं रणांतून पळून गेला नसून धर्मराजास भेटण्यासच गेला असें भारतकारांनीं दाखविण्याचा पुष्कळ प्रयत्न केला आहे, परन्तु तो सिद्धीस गेला नाहीं. याला आणखी एक प्रमाण सांगतो. शिविराकडे जातां जातां रक्ष्यांत भीम भेटला. त्याला धर्माची हकीकत अर्जुनानें विचारिली. तेव्हां तो म्हणाला, “कर्णाच्या बाणांनीं धर्मराजा व्याकुल होऊन परत शिविरांत गेला आहे. त्याचा समाचार घेण्यास तूं जा पाहिजे तर.” यावर अर्जुन

राधेयकर्णचरित्रः

म्हणाला, “ या संशप्तक वीरांचा नाश केल्याशिवाय मला येथून जाणें शक्य दिसत नाही, म्हणून तूच जाईनास परता.” भीम म्हणाला, “ रणांतून मी जर आतां गेलों तर शत्रु मला भितरा म्हणतील. मी या रणांतून एक पदभर देखील मार्गें फिरणार नाही. तू जा. तुझे संशप्तक आणि कौरव हे दोघेही मजशीं युद्ध करूं देत.” हें ऐकून अर्जुन शिविरांत गेला. भीमाच्या मताप्रमाणें हें पलायनच होतें. अस्तु.

२. अर्जुनाला रणांतून आलेला पाहतांच धर्मराजास मोठा आनन्द झाला, व तो म्हणाला:—

धर्म:—बा अर्जुना ! तू कर्णाला मारून आलास ! फार चांगलें केलेंस. परशुरामाचा प्रिय शिष्य, प्रख्यात, पराक्रमी व आमचा काळच असा कर्ण तू कोणत्या अस्त्रानें मारिलास ? भीष्मद्रोणांनीं ही जें केलें नाही तें कर्णानें केलें. माझे शरीर कसें अगदीं सोलून टाकिलें आहे. क्षत्रियाला रणपलायन अनुचित. पण तें सुद्धां मीं केलें. परशुरामाचेंच तेज त्याला आलेलें दिसत होतें. कोणीही योद्धा त्यापुढें टिकेना. कर्ण जीवन्त असेपर्यन्त मला सर्वच कर्णमय वाटत होतें. ज्याचा पराक्रम इन्द्रासारखा होता, ज्याचें अस्त्रवेतृत्व परशुरामाप्रमाणें होतें, बळानें जो सागराप्रमाणें होता व जो अर्जुनवधाची प्रतिज्ञा वारंवार बोलून दाखवून कौरवांस हर्षित करीत होता, तो दुष्ट कर्ण तू कसा रे मारिलास ? आज अर्जुन मारिल्याशिवाय जो परत फिरणार नव्हता तोच आज अर्जुनाच्या हातून कसा वध पावला ? वस्त्रहरणप्रसंगीं ज्यानें आमची अवाच्य व मनसोक्त निन्दा केली, त्या कर्णास— या बळार्णवास—मारून तू कृतकृत्य झालास. मला हें वधवृत्त सविस्तर कथन कर.

अर्जुनः—महाराज ! संशतकांना मारीत असतांना अश्वत्थामा मजवर चालून आला. कर्णानें भार्गवास्त्राचें प्रदीपन करून आपल्या सैन्याचा फारच नाश केला. राजा ! कर्ण काळाप्रमाणें आपल्या पक्षांतील वीरांचा नाश करीत होता हें पाहून त्याच्या पुढें उभें राहणें मला भीतिप्रद वाटू लागलें. व त्याच वेळीं तुझाही रथ मला रणाङ्गणांत दिसेना. तेव्हां तर मी फारच भयविश झालों, व प्रथम तुझा शोध करीत हा येथें आलों. आतां मला तुझ्या दर्शनानें अपरिमित बळ चढलें आहे. मी प्रतिज्ञापूर्वक सांगतो कीं, आज मी कर्णाचा निःसंशय वध करीन. तो पाहण्यास तूं युद्धभूमीवर चल. मी समरामध्ये भीमाला एकटाच सोडून आलों आहे, म्हणून मला जाण्यास अनुज्ञा दे !

धर्मः—माझ्या पायांचें दर्शन घेण्यासाठीं भीमाला एकट्याला संकटांत टाकून तूं येथें आलास काय ? माझ्या दर्शनाचें निमित्त मात्र तूं सांगतोस पण खरोखरी तूं कर्णाला भिऊनच येथें पळून आलास. धिक्कार असो तुला नपुंसकाला ! द्वैतवनामध्ये कर्णवधाचा पण तूं कशाला केलास ? तुझे समरपाण्डित्य आम्हांसारख्यांनीं वाखाणारें एवढ्याच योग्यतेचें आहे, अशी आज माझी खात्री झाली आहे. तूं जर कर्णवधाचा पण केला नसतास तर मीही हा एवढा दारुण रणसङ्ग्राम करण्याच्या मानगडींत पडलों नसतो. तेरा वर्षेपर्यंत निव्वळ मी तुझ्यावर भरंवसा ठेवून कसा तरी धीर धरिला. त्या वेळीं असें वाटत होतें कीं, या सर्व दुःखांचा परिहार, युद्धसमयीं कर्णाचा वध करून, अर्जुन करील. परन्तु आज पाहतों तों, सर्वच उलटें दिसतें. अर्जुना ! असा तूं पळपुटा मुलगा पृथेच्या उदरीं येण्याऐवजीं ती गरोदर असतांनाच तूं गर्भातून कां रे गळाला नाहीस ? तूं आपल्या शौर्याचा भरं-

राधेयकर्णचरित्र.

वसा देऊन आम्हांला ऐन वेळीं फर्शी पाडिलेंस. शतशृङ्गपर्वतावर तुझा जन्म झाला त्याच्या सातव्या दिवशीं अशी आकाशवाणी झाली कीं, ' हा मुलगा सर्व क्षत्रियांमध्ये श्रेष्ठ होईल, खाण्डववन अग्नीस अर्पण करील व सर्व कौरवांचा निःपात करील. याच्या-सारखा धनुर्धर पृथ्वीवर कोणीही असणार नाही.' अर्जुना ! कर्णासमोर पळतांना ही नभःसरस्वती देखील तूं खोटी ठरविलीस ना ! मनुष्यच नव्हेत, परन्तु देवही खोटें बोलूं लागले काय ? अर्जुना ! तूं शूर कसला ? तुझा रथ अविनाशी; रथाच्या वरील ध्वज प्रत्यक्ष हनुमान् संभाळितो; रथाचे घोडे दिव्य म्हणजे त्यास भीतिच नाही; तुझा सारथी प्रत्यक्ष परमेश्वर जन्ममृत्युजराविरहित; तुझे भाते अक्षय्य व तुझे धनुष्य कधींही न मोडणारें. असलें दैवी साहित्य तुजजवळ असूनही ज्या अर्थीं तूं कर्णासमक्ष पळून आलास त्या अर्थीं तूं साधारण क्षत्रियांहून फारच हीन योग्यतेचा आहेस. अरे ! असलें दिव्य साहित्य एकाच क्लीबाला असतें तर, त्यानेंही कर्णवध हां हां म्हणतां केला असता. आतां यापुढें तरी आपलें गाण्डीव धनुष्य श्रीकृष्णाला दे. अथवा कृष्णाला कशाला, आपल्या सैन्यांतील कोणाही वीराला दे. अथवा भीमालाच दे. तो तरी माझा मनोरथ पूर्ण करील. अर्जुना ! तूं लढाईत निःशस्त्र झाला नाहीस, तूं विरथ झाला नाहीस, तूं सारथिहीन झाला नाहीस किंवा एकही बाण तुझ्या मर्मा शिरला नाही. असें असताना रणांतून पळून येण्यास तुला शरम कशीरे वाटली नाही ?

येथें एक मोष्ट वाचकांस सुचवून ठेवावयाची आहे, ती अशी कीं, ' गाण्डीव धनुष्याचा त्याग करून तें दुसऱ्याला दे, ' असें जो म्हणेल, त्याला तत्काल ठार मारावें, असा अर्जुनाचा गुप्त पण होता. त्याचप्रमाणें जा भामाला ' बल्लुव ' म्हणजे आचारी असें

म्हणेल (कारण भीम हा अज्ञातवासांत विराट राजाच्या घरीं बल्लुव म्हणून चाकरीस राहिला होता.) त्यालाही तत्काल ठार मारावें असा भीमाचाही पण होता. ' आपलें गाण्डीव दुसऱ्याला दे ' असें धर्माच्या तोंडून निघतांच अर्जुन एकदम रागावला व तलवार घेऊन धर्मास मारण्यास धांवला. हें पाहतांच श्रीकृष्ण म्हणाले:—

अर्जुना ! हें काय ? सध्यां तूं रणभूमीवर नसून आपल्याच शिविरांत धर्मराजासमोर उभा असून तलवार कोणावर उपसतो न ? ज्यावर तलवार घेऊन धांवावें असा एकही शत्रु मला तर येथें दिसत नाही. दुर्योधनादि कौरव, रणांमध्ये आहेत. तूं येथें धर्मराजाला पाहण्यास आलेला असून तो सुखरूप आहे, असें दिसतांच तुला हर्ष व्हावयास पाहिजे. अशा हर्षनिर्भर स्थितीत हें काय आरंभिलें आहेम ? तलवार नागची करून तूं प्रहार तरी कोणावर करणार ? तुझे डोकें ठिकाणावर नाही कीं काय ?

अर्जुनः—कृष्णा ! मी चांगला शुद्धीवर आहे ' गांडोव धनुष्य दुसऱ्याला दे ' असें जो म्हणेल, त्याला मारावें असा माझा गांडीव प्राप्तापासून गुप्त नियम आहे. धर्मराजा आतां तेंच बोलला. म्हणून प्रातःज्ञारक्षणासाठीं मी त्याचा शिरच्छेद करणार आहे, व मला तेंच विहित दिसतें. तुला हें योग्य वाटत नाही काय ?

कृष्णः शिव ! शिव ! अर्जुना ! हें तुझाच तोंडून कां मी ऐकतो ' व तेंच तत्त्व तुला हेंच कां कळलें ? कार्याकार्यव्यवस्था शास्त्रज्ञानाविना समजत नाही. वृद्धोपासनेशिवाय शास्त्रज्ञानाहून त नाही. चित्तशुद्धेव्यतिरिक्त वृद्धोपासना साधक नाही. सदसद्भिचारबुद्धावांचून चित्तशुद्धे होत नाही. या प्रणालीचे प्रमाणें पाहतां तुझी चित्तशुद्धेच झालेली नाही, असें

राधेयकर्णचरित्र.

असतांही स्वतःस धर्मज्ञ समजून पाण्डित्य मात्र पुष्कळ करतोस ।
कार्याकार्यांचा निश्चय करणें हें फार गूढ तत्त्व आहे. कित्येक
वेळां सत्य बोलूनही अधर्म होत असतो, व असत्य बोलून
धर्मरक्षण होतें. असत्य बोलावें, परन्तु हिंसा करूं नये, असें
असतां तूं आपल्या भावाला ठार मारावयास प्रवृत्त झालास
याला काय म्हणावें ? बरें, तुझा भाऊ तरी कसा ? तर सख्खा !
तुजहून वडील ! तशांत राजा ! त्यांतही धर्मशास्त्रज्ञ ! पुण्यश्लोक
व सर्वमान्य ! अशा प्रकारचा तुझा भाऊ मारिल्यानें तूं
फक्त सत्याचें रक्षण करशील. पण इतर किती तरी पापें
डोक्यावर घेशील ? याचा कांहीं विचार केला आहेस काय
बाबा ! अशाला मारणें यांत तुझा भीरुपणा मात्र प्रकट होईल !
जो युद्धविमुख आहे, जो मित्र आहे, जो कृताञ्जली आहे,
जो भययुत आहे, जो रणांतून पळून जात आहे, जो विचार-
शक्तिहीन आहे व जो शरणागत आहे अशाला—किंवा यां-
गैकी एकालाही—शूर पुरुष मारीत नाहींत. या धर्मराजाच्या
ठिकाणीं हें सर्व प्रस्तुत दिसत आहे. असें असतांना अशाला तूं
मारून लोकांत सत्यप्रतिज्ञ म्हणवून घेणार काय ? धर्माची गति
फार सूक्ष्म आहे. मी जर आतां या वेळेला येथें नसतो, तर तूं
कांहीं भलतेंच केलें असतेंस. अरे ! लग्न, रति, प्राणक्षय,
सर्वस्वविनाश आणि सज्जनकार्य या पांच प्रसंगीं जरूर पड-
ल्यास अनृतही बोलावें. असत्य बोलूनही जर स्वधर्म होत
असेल तर तसेंही बोलावें. तूं कसलें वेड्यासारखें नसतेंच
सत्य घेऊन बसला आहेस ?

श्रीकृष्णाचें हें भाषण ऐकून अर्जुनास फारच गहिवर आला. व आपण भरीं भरून एक भयंकर पातक करीत होतो, हें त्याच्या लक्षांत आलें. तो म्हणाला:—

अर्जुन:—कृष्णा ! जें खरें होतें तें मीं तुला सांगितलें. व तुझ्या उपदेशानें माझी चुकी माझ्या ध्यानांत आली. परंतु माझाही पण सिद्धीस गेला पाहिजे व राजा धर्मही जीवन्त असला पाहिजे, असा कांहीं तरी मार्ग तूंच सांग.

कृष्ण:—आहे ! यालाही युक्ति आहे. धर्मराजा तुम्हांस अत्यंत मान्य आहे. व मान्यांचा अपमान करणें हें त्याचा वध करण्यासारखेंच आहे. पूज्यपूजाव्यतिक्रम करणें हें त्याच्या वधाहूनही त्याला अधिक भयंकर शासन आहे. अशा रीतीनें तुझे अनृतापासून रक्षण झाल्यावर तूं धर्मराजाचे पाय धर ! मग युद्धास जा ! व कर्णादिकांना मारून जय प्राप्त करून घे !

श्रीकृष्णाचें हें भाषण श्रवण करून अर्जुन धर्माचा अपमान करण्याच्या बुद्धीनें त्याला म्हणाला:—

अर्जुन:—राजा धर्मा ! विनाकारण माझी निन्दा करण्यास तूं कां प्रवृत्त होतोस ? जर रणांगणांत उत्साहानें तूं टिकाव धरितास व त्यांतून पळून न येतास तर हें तुझे बोलणें कांहीं तरी शोभलें असतें. ज्यानें शेंकडो हत्ती रणामध्ये मारून टाकिले, जो कर्पांत रुद्रासारखा रणांत संहार करितो, शस्त्रसम्पात सुरू झाला कीं, ज्याला वाहनादिकांचेंही भान राहत नाहीं, रिपुबल पाहून ज्याला तन्मथनाविषयीं हर्षवीची उचंबळू लागतात, शत्रुसैन्याचा नाश करितेसमयीं ज्याला शर, भाते व धनुष्य यांचीही शुद्धि न राहतां जो नुसत्या हातानेंच त्याला झोडपीत सुटतो, ज्यानें आजच एका घटकेंत आठशें गज सहज लीलेनें मारून टाकिले,

राधेय-कर्णचरित्र.

व शंभरही धार्तराष्ट्रांना ठार मारण्याची ज्याची प्रतिज्ञा जवळ जवळ पूर्ण होत आली आहे, तो भीम माझी खुशाल निंदा करो. कारण तो खरोखरी मजपेक्षांही अधिक काम करीत आहे. असें असतांना तो चकार शब्दही बोलत नाही. पण तूं मात्र रणापासून एका कोशावर शिविरांत द्रौपदीच्या मंचकावर बसून मारे मला दोष देत आहेस; याची तुला शरम वाटावयास पाहिजे. तुझ्यासाठीं आम्हीं सर्वस्व वेंचिलें. एकुलता एक अभिमन्यु बाळही, राजा धर्मा ! तुझ्यासाठींच खर्ची पडला ! असें असतांनाही तूं उलट मलाच बोल लावितोस ! ! धिक्कार असो तुला ! तुला द्यूतप्रियाला राज्य काय होय ! द्यूत खेळूं नकोस म्हणून तुला सहदेव वारंवार बजावीत असतांनाही तूं कुरुसभेंत माघार घेतली नाहीस व आमच्यासह आपल्या सुखांतही मातां कालविलीस; निव्वळ तुझ्याचमुळें हा एवढा मोठा रणयज्ञ होऊन लक्षावधि वीरांचा क्षय होऊन वीरस्त्रिया विधवा झाल्या. इतकें करूनही, तुझें टोचणें चालू आहेच, याला काय म्हणावें ? जो भुजबळानें सम्पन्न असतो तोच खरा क्षत्रिय होय, चाग्वलसम्पन्न असतो तो ब्राह्मण होय. तूं खरोखरी ब्राह्मण आहेस. क्षत्रियाचें कर्म तुला काय होय ?

इत्यादि प्रकारची मनसोक्त निंदा केल्यावर अर्जुन क्षणभर गप बसला. व पुनः त्यानें आपली तरवार उपसली. तेव्हां कृष्ण घाबरून म्हणाले.

कृष्णः—बाबा ! अद्याप तुझा क्रोध शान्त होत नाही काय ?

अर्जुनः—कृष्णा ! आतां मला माझाच राग आला आहे. गुरुजनांची निंदा करून या जिभेनें या तोंडांत राहावें किंबहुना

या प्राणांनी या हृदयांत वास करावा, हे मुळीच योग्य नाही. म्हणून आतां मी माझेच मस्तक धडापासून वेगळे करणार !

कृष्णः—पहा ! तुला धर्माचें तत्त्व समजलें नाहीं, असें जें मीं पूर्वीं म्हटलें; तें खरें आहे, अशी तुझीहि आतां खातरी होईल. पण काय रे ! नुसती निंदा जर तुला सहन होत नाहीं तर तूं धर्मराजाचा वध केल्यानंतर काय केलें असतेंस ! आतां तुला गुरुनिंदापातकशमनार्थ जर स्ववध एवढाच उपाय दिसत असला तर त्यालाही एक युक्ति सांगतो. ज्याप्रमाणें परनिंदेनें परवध होतो त्याचप्रमाणें आत्मस्तवनानें आत्मवध होत असतो, असें शास्त्र आहे. म्हणून तूं आतां आत्मप्रौढी गा ! म्हणजे तुला स्ववधासारखीच शिक्षा होईल.

हे कृष्णाचें पुनरपि युक्तिवादाचें भाषण ऐकून पार्थ आपले गुण आपणच वर्णू लागला.

पार्थः— राजा ! या पृथ्वीतलावर मीच एकटा काय तो धनुर्धर आहे. जर मला तूं आज्ञा करशील तर एक क्षणही जाऊं न देतां या चराचर सृष्टीचा तेव्हांच नाश करून टाकीन. दिग्विजय मीच केला, तुझा राजसूय यज्ञ मजमुळेंच शेवटस गेला, खाण्डववन अग्नीला मीच दिलें व मयासुरानें मजमुळेंच अप्रतिम सभा तयार करून तुला दिली होती. पण करून लढणाऱ्या संशतक नांवाच्या वीरांना, मीच एकट्यानें खपविलें व अकरा अक्षौहिणी सेनेपैकीं अर्धी सेना मीच एकट्यानें रणभूमीवर कायमची निजवून ठेविली. अरे ! अकराही अक्षौहिणी मीच मारिल्या असत्या, परंतु भीमादिकांचेही कांहीं यश व्हावें, म्हणून हात आंवरून लढलों. राजा ! कर्णाची कथा

राधेय-कर्णचरित्र.

काय ? आज त्याला मारून तुझ्या हृदयांत तेरा वर्षे सलत असलेले शल्य काढून टाकिल्याशिवाय मी कवच उतरणार नाही. सर्व पाण्डवांची व या गाण्डीव धनुष्याची शपथ घेऊन सांगतो की, आज कर्णाला मारिल्याशिवाय मी रणांतून परत फिरणार नाही. राजा ! तुला त्याने फार छळिले आहे. व भीमालाही बोलू नये ते बोलला आहे. या सर्वांचे उसने मी आज फेडून टाकीन. कृष्णा ! रथ आण ! राजा ! कर्णाला मारण्यास जाण्याविषयी मला अनुज्ञा दे, व आशीर्वादही दे ! हा माझा देह तुझ्या चरणी मी वाहिला आहे. हल्ली भीम समरांत एकटाच लढत आहे. त्याला जाऊन सोडवू दे !

याप्रमाणे श्रीकृष्णाने अर्जुनास चांगले तयार करून मग सोत्साह असा रणभूमीवर आणिले. येतां येतां पुनः अर्जुनाला कर्णवधाची अशक्यता वाटून तो भग्नोत्साह होऊं लागला. जसजसा संग्राम जवळ जवळ दिसूं लागला तसतसा अर्जुन अन्तःकरणांत फार भिकूं लागला; त्याच्या अंगाला घाम सुटला, तोंड कोरडे पडूं लागले व अंगांत कांपरेंही भरले. त्रिलोकसाक्षी भगवान् श्रीकृष्णांनीं हे ओळखिले व पुनः त्याला धैर्य दिले. याच्या पूर्व गुणांचे व पराक्रमांचे अतिशयोक्तिपूर्ण असे वर्णन केले. याप्रमाणे त्याला धीर देऊन श्रीकृष्णांनीं त्याचा रथ रणांगणावर कर्णसमोर आणून उभा करण्यास सपाटयाने चालविला.

वधपर्व.

१. अर्जुन शिविरांत गुंतला असतांना इकडे भीमानें सैन्यांत बराच पराक्रम केला, व कौरवसैन्याच्या अर्जुनोद्वेग. कांहीं भागास पळावयास लाविलें. तें पाहून कर्ण त्यावर चालून गेला. त्यावेळीं कर्णावर पाण्डवपक्षैकपाती सात्यक्यादि महावीर एकदम चढाई करून गेले व मोठा घनघोर रणसंग्राम झाला. कर्णाचा पराक्रम सर्वांनाच दुःसह झाला. एकही वीर पुढें जाण्यास धजेना. सर्वत्र हाहाकार उडून गेला. भीमही घाबरून गेला. इतक्यांत अर्जुन येऊन पोचला; व आपल्या सैन्याची कर्णकृत दुर्दशा पाहून फार खिन्न होऊन श्रीकृष्णास म्हणाला, “ देवा! एकदम मला कर्णाजवळ ने. नाही तर भीमाची दशा कांहीं बरी दिसत नाही. ते पहा! भीमासह सर्व पांचाळ पुढें पळत असून त्यांच्या मार्गे दुर्योधन कसा लागला आहे! त्याचें रक्षण कृतवर्मा, अश्वत्थामा आणि आमचे गुरु कृपाचार्य कसें झटून करीत आहेत तेंही पहा! देवा! आम्ही इतक्या चांगल्या रीतीनें वागत असूनही त्यांची दुर्योधनावरच ममता असावी ना! अरे! आमचा मामा मोठा शूर व सत्यवचनी परन्तु तोही ऐनप्रसंगीं आमच्या शत्रूसच सहाय झाला. हें आमचेंच दुर्भाग्य म्हणावयाचें! आतां मुळींच वेळ न लावितां मला कर्णाजवळ ने!” तेव्हां कृष्णानेंही रथ कर्णाकडेस वळविला. हें पाहून शक्य कर्णाला म्हणाला, “कर्णा! सावध हो! अरे हा अर्जुन आला! तूं धर्माचा पराभव केलास, भीमाची

राधेय-कर्णचरित्र.

दुर्दशा उडविलीस, नकुळाला धिक्कारिलेंस व सहदेवाची रण-
जिरविलीस. ह्या सर्वांचें उसनें फेडण्यासाठीं त्यांचा हा कैवारी
अर्जुन आला ! याच्या पुढें कोणीही टिकाव धरीत नाहीं व तो
आतां एकटाच दिसतो, तर कर्णा ! मला आज्ञा दे, म्हणजे अशा
वेळीं मी तुला त्यासमोर नेऊन उभा करितों. अर्जुन हा फार
मोठा धनुर्धर आहे, व तूही कांहीं सामान्य वीर नाहींस. दिग्वि-
जयप्रसङ्गीं जें तेज तुझ्यांत होतें तेंच आतां तुला प्राप्त होवो !”
कर्ण म्हणाला, “शल्या तूं खरेंच सांगितलेंस. आतां तूं मात्र धैर्य
सोडूं नकोस. जन्मापासून ज्या दिवसाची मी मोठ्या उत्सुकतेनें व
आतुरतेनें वाट पाहत होतो, तो दिवस माझ्या अनन्त जन्मांच्या
पुण्याईनें आज मला प्राप्त झाला आहे, जो अद्वितीय वीर आहे,
जो प्रत्यक्ष शंकरासही युद्धांत मान्य झालेला आहे, व ज्यानें परमे-
श्वराचें सख्य सम्पादन केलें आहे, त्या अर्जुनाशीं आज माझे
द्वैरथ युद्ध होणार हें निजभाग्य मीं कोठवर वर्णविं ? पाशुपतास्त्र
मानवांना दुर्लभ आहे. परन्तु इन्द्रादिदेवतांनीं ज्याला आपलीं
अस्त्रें शिकविलीं त्या अर्जुनाशीं आज माझे द्वन्द्व होणार हें केवढें
महत् भाग्य ? शल्या ! हे कृष्णार्जुन, पुराण ऋषी नारायण आणि
नर यांचे प्रत्यक्ष अवतार आहेत. देवकार्यासाठींच यांचा अवतार
झालेला आहे. असल्या कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुम् वीरांशीं मी
आज निर्भय चित्तानें व परमानन्दयुक्त अन्तःकरणानें धर्मयुद्ध
करीन. सद्गुरु परशुरामाच्या प्रसादानें व त्यांनीं शिकविलेल्या
विद्येच्या प्रभावानें या नरनारायणांनाही थक् करून सोडीन. भीष्म-
द्रोणांपेक्षांही अधिक लोकोत्तर असा पराक्रम आज मी करीन !
इतकेच नव्हे, परन्तु या उभयतां कृष्णांनाही आज युद्धांत घाबर-
वून टाकीन. तूं मात्र निर्भय ऐस ! ” इतकें शल्यास सांगून दुर्यो-

धन, कृपाचार्य, कृतवर्मा आणि अश्वत्थामा यांना त्याने अर्जुनावर पाठविले. आणि त्यांच्या रक्षणार्थ आपण सज्ज होऊन अर्जुनरक्षक वीरांशी युद्ध करूं लागला. त्याने सर्व पांचाळ वीरांना पळविले, शतानीक व सुतसोम यांची धनुष्ये मोडून टाकिली, कैकय व त्याचा पुत्र विशोक, यांनाही त्याने ठार मारिले आणि सात्यकि, शिखंडि व धृष्टद्युम्न यांचीही त्याने त्रेधा उडवून दिली. तेव्हां अर्जुन पुनः कृष्णास म्हणाला, “कृष्णा! सर्व पांचाळांना हा कर्ण आज बहुतेक लयास नेऊन ही पृथ्वी अपांचाळ करील, असे मला वाटते. म्हणून तू अगोदर तिकडेस रथ चालीव!” कृष्णानेही रथ तिकडेसच हांकिला.

२. अर्जुनाचा रथ समरांगणांत मध्यवर्ती आल्यावर कर्णाचा मुलगा वृषसेन त्यावर चालून गेला. यापूर्वी कर्णपराक्रम. वृषसेनाने अनेक रथातिरथांस विरथ, विशस्त्र व विरुत्साह करून रणांतून पिटाळून लाविलेले होते. कृष्णार्जुनावरही शस्त्रप्रहार करण्यास त्याने मुळीच मार्गें पुढें पाहिले नाही. वृषसेन किती झाले तरी पोरच होता. त्याने शक्य तेवढा पराक्रम केला. परन्तु या युद्धांत अर्जुनाच्या हातून त्याला मृत्यु आला. वृषसेनाचा पराक्रम पाहून वस्तुतः अर्जुनाने त्याची पाठ थोपटावयास हवी होती; परन्तु क्रोधान्ध अर्जुन हे विसरला असे दिसते, किंवा त्याच्या मनाचा तितका मोठेपणा नसेल ! कांहींही असो. अर्जुनाच्या तोंडून चार प्रशंसापर उद्गार निघाले नाहीत हे मात्र कांहीं खोटे नाही. वृषसेन रणांत पडलेला पाहतांच कर्ण फारच खवळला व एकदम अर्जुनावर धांवून आला. त्याला पाहून कृष्ण अर्जुनास म्हणतात, “अर्जुना ! आतां मात्र

राधेय-कर्णचरित्र.

सांभाळ ! हा कर्ण स्वापत्यवधानें फारच क्रुद्ध झालेला आहे. पांचाळ योद्धे गलितधैर्य होऊन पळू लागले आहेत. त्याच्या शरपात भूमीवर तुझ्याशिवाय एकही योद्धा जीवन्त राहणार नाही. तूं फारच पराक्रमी असून सुरांसुरांसही तुझ्या पराक्रमाचा दर्प सहन होत नाही. श्रीशंकराच्या प्रसादानें कर्णाला माखून ही भूमि धर्मराजास तुझ्याशिवाय आज दुसरा कोण प्राप्त करून देईल ?” अर्जुन म्हणाला, “ कृष्णा ! तुझ्या प्रसादानें व कृपेनें आज मी कर्णास निश्चयानें ठार मारीन. आज कर्ण किंवा अर्जुन या दोघांपैकीं एक खातरीनें ठार मरणार आहे ! तुझे मन व्यग्र होऊं देऊं नकोस ! रणामध्ये जय किंवा मृत्यु यासाठींच आम्हां क्षत्रियांचे जन्म होत. माझा रथ कर्णासमोर ने ! ” याप्रमाणें उभयतांचें भाषण होऊन शल्यकृष्णांनीं कर्णा-र्जुनांचे रथ समोरासमोर आणून उभे केले. दोघांचा उत्साह, दोघांचें तेज, दोघांची विद्या, दोघांचें शिक्षण, दोघांचें बळ, दोघांचें धैर्य, दोघांचें बळ, दोघांचें शौर्य आणि दोघांचा प्रभाव (व प्रभव) अगदीं तुल्य होता. ज्याला पाहावें तोच या संग्रामांत विजयश्रीपति होईल असें वाटत होतें. असो. कर्णा-र्जुनांचा सायन्त रणसंग्राम कांहीं मी आतां वर्णन करीत नाहीं. अग्न्यस्त्र, मेघास्त्र, वातास्त्र, पर्वतास्त्र, ऐन्द्रास्त्र, व्यालास्त्र, गरुडास्त्र, इत्यादि पौराणिक अस्त्रसम्पत्ति प्रसिद्धच आहे. तिचा यथेच्छ उपयोग उभयतांनीं केला. कर्णाचा पराक्रम क्षणोक्षणीं अर्जुनास उग्रतर व म्हणून असह्य वाटत होता. श्रीकृष्ण त्याला वारंवार धीर देत होतेच. कर्णाचें लाघव, शरसन्धान, प्रहार-चापल्य इत्यादि गोष्टी पाहून प्रेक्षकजनही थक्क होऊन गेले. व पार्थापेक्षां कर्ण खरोखरीच श्रेष्ठ आहे अशी त्यांची खातरी झाली.

पुढें कर्णानें एक भयंकर जलाल, बांकदार व फार दिवसां-
 पासून सुवर्णाच्या भात्यांत, चंदनाच्या चूर्णांत नित्यपूजा करून
 ठविलेला, शत्रुघातक, सर्पमुख, उग्र, प्रज्वलित व निशित असा
 बाण धनुष्यावर योजिला. त्यावेळीं दिशा व उपदिशा धुंद झाल्या,
 शेंकडो उल्का पतन पावल्या व सर्व लोकपालामध्यें हाहाकार
 उडून गेला. या भयंकर बाणामध्यें योगबलानें अश्वसेन नाग
 प्रविष्ट झाला होता; परंतु हें कर्णास मुळींच ठाऊक नव्हतें.
 खांडवदाहसमयीं अर्जुनानें अश्वसेनाच्या मातेस मारिल्यानें,
 तो सूड उगविण्याचे हेतूनें, तो नाग कर्णाचे भात्यांत शिरला
 होता. श्रीकृष्णांनीं हें जाणूनच तो बाण मोठ्या युक्तीनें—म्हणजे
 अर्जुनाच्या रथाचे घोडे खालीं बसवून—चुकविला, परंतु या
 बाणानें अर्जुनाच्या रत्नखचित मुकुटाचा मात्र नाश झाला. हा
 किरीट अर्जुनास इन्द्राकडून मिळाला होता. असो. याप्रमाणें
 हें व्यालास्र फुकट गेलें, तेव्हां तो नाग परत येऊन कर्णाच्या
 भात्यांत शिरूं लागला. कर्णानें हें पाहून 'तूं कोण?' असें
 त्यास विचारिलें. त्यानें वैराची त्रोटक हकीकत सांगितली,
 व पुनः सन्धान करण्यास फारच नम्रतेनें विनंति केली. ती
 ऐकून कर्ण हंसून म्हणाला, "हे नागा! वाटेल तेवढें संकट
 प्राप्त झालें तरी हा कर्ण एका बाणाचें दोनदां सन्धान कधींच
 करीत नाही व करणारही नाही. एका अर्जुनाची कथा
 काय? असें शेंकडो अर्जुन रणामध्यें मारूनही हा कर्ण
 भागणार नाही. आजपर्यंत अर्जुनाशीं जें वैर संपादन केलें,
 तें कांहीं इतरांच्या बळावर संपादन केलें नाही. हे माझे
 बाहु स्वतःच्या बळावरच विजयी होण्यास समर्थ आहेत,
 इतरांच्या बळानें ते विजयार्थी होऊं इच्छीत नाहीत. म्हणून.

राधेय-कर्णचरित्र.

तूं येथून निघून जा. ” असो. याप्रमाणें सर्वलोकविस्मयकर असा समरचमत्कार होत असतां, एकदम कर्णास ब्रह्मास्त्राची विस्मृति झाली, व पृथ्वीनेंही रथचक्र ग्रासिलें. हें पाहातांच आपला वधसमय प्राप्त झाला असें कर्णानें ताडिलें, व आजपर्यन्त आपण सद्धर्मनें चाललों असूनही त्याचा आपणांस अशा वेळीं कांहींच उपयोग झाला नाहीं, हें अवलोकन करून तर त्याला फारच वाईट वाटलें, आणि सन्तापही आला. तो तसाच आवेशानें अर्जुनाशीं युद्ध करूं लागला. कर्णाचा मरणकाल समीप आला हें कृष्णासही समजलें. कर्ण शेवटीं शेवटीं तर फारच उप्रतेनें शरसन्धान करूं लागला. यावेळीं त्याचें आपल्या चाप-गुणक्षणत्कारानें मदमत्त व क्रोधोधत्त अशा हत्तींचीं मस्तकेंही क्षण-क्षणवून सोडिलीं. फाल्गुन पुनः घाबरला. केशवानें पुनः धीर दिला. इतक्यांत कर्ण रथचक्रउद्धरणासाठीं खालीं उतरून प्रयत्न करूं लागला. रथचक्र कर्णानें किती बळानें उचलिलें याची कल्पना येण्यास महाभारतांतील पुढील श्लोक खालीं देतोः—

सप्तद्वीपा वसुमती सशैलवनकानना ।

गीर्णचक्रा समुक्षिप्ता कर्णेन चतुरङ्गुलम् ॥

“ जिनें रथचक्र धरिलें आहे अशी सशैलवनकानना व सप्तद्वीपा वसुमती कर्णानें चार बोटें वर उचलली. ” (म्हणजे तेवढी जागा उकरवून चार बोटें वर आली.)

३. अशा रीतीनें कर्ण न्यस्तायुध असून रथचक्र उद्धरीत असतां

श्रीकृष्णानें अर्जुनास सांगितलें कीं, अशा कर्णवध. व्यसनांत जोपर्यन्त कर्ण आहे तोपर्यन्तच तूं

यावर प्रहार करून यास ठार कर. यानें

शस्त्रधारण केल्यावर मग मात्र हा कांहीं ऐकणार नाहीं. अर्जुनानें कृष्णाचा हा उपदेश ग्रहण करून तो कर्णास मारण्यास सिद्ध

ज्ञाला. अशा रीतीने स्ववधोद्यत अर्जुनाला पाहून कर्ण म्हणाला, “ अर्जुना ! तूं रथी आहेस व मी पदाति आहे, तूं सायुध आहेस व मी अशस्त्र आहे. अशा स्थितीत तूं माझ्याशी युद्ध करावेंस हा युद्धधर्म नव्हे. मी तुला भ्यालों आहे किंवा मरणाला तरी मी भीत आहे अशांतला मुळीच भाग नाही. क्षणभर जर तूं दम धरिलास तर रथोद्धारणानन्तर पुनरपि त्यांत बसून हा कर्ण तुझी रणश्रद्धा पुरवील. यासाठी कृष्णाचा उपदेश वाजूला ठेवून धर्माप्रमाणें कर्तव्य कर.” हे कर्णाचें भाषण ऐकून कृष्ण म्हणतात—“ कर्णा ! बरा रे यावेळीं तुला धर्म स्मरला ! जेव्हां तूं, दुःशासन, शकुनि व दुर्योधन हे एकमति होऊन कपटघूत खेळलांत, द्रौपदीला सभेंत नेलीत, भीमाला विष चारिलेंत, पाण्डवांना जतुगृहीं दग्ध केलेंत, द्रौपदीला भरसभेंत नग्न करण्याचा प्रयत्न केलात व तिला बोलूं नये तें बोललांत, तेव्हां तुझा धर्म कोठें गेला होता ? तुम्हीं सहा महारथ्यांनीं एकट्या अभिमन्यूला मारिलेंत, तेव्हां तुझा धर्म काय झाला होता ? आजपर्यन्त तुम्हीं ज्या धर्माचें रक्षण केलेंत, तोच तुमचा आतां काळ झाला आहे. आतां दुसऱ्यास उपदेश करण्यांत काय अर्थ आहे ? अर्जुना ! पाहतोस काय ? उडोव या कर्णाचें मस्तक.” अशी आज्ञा होतांच एका तेजस्वी बाणानें अर्जुनानें कर्णाचें मस्तक तो निशःस्त्र व विरथ असतां धडापासून वेगळें केलें. कर्णवधानन्तर कौरवसेनेचा पुष्कळच नाश झाला. दुर्योधनानें कर्णविद्वल फारच शोक केला. कर्णवधाची वार्ता प्रथमतः धृतराष्ट्रास तर खोटीच वाटली. परन्तु धर्मासही ती खरी वाटेना ! धर्मराजा स्वतः रणभूमीवर कर्णाच्या प्रेताजवळ आला व त्यानें तें प्रेत पाहून स्वतःची खातरी करून घेतली. कर्णवधानें धर्मासही फारसा आनन्द झाल्याचें दिसलें नाही.

शोकपर्व.

१. महारथी कर्णाचा वध झाल्यावर सर्व कौरवसेना सैरावरा पळू लागली. धृतराष्ट्रास सज्जयाकडून कर्ण-धृतराष्ट्रकृत शोक. वधवार्ता समजतांच एकदम मूर्च्छा आली. शीतोपचारांनीं जागा झाल्यावर तो बोलू लागला, “ सज्जया ! कर्णवध क्षणोक्षणीं मला खोटा वाटतो. तूं सांगतोस म्हणूनच मी मानितों, एवढेंच ! आज कर्ण मेला नसून माझा पुत्र दुर्योधनच मरण पावला हें खास ! अरे ! जो सिंहासारखा पराक्रमी, सूर्यासारखा तेजस्वी व परशुरामासारखा दृढनिश्चयी तो कर्ण कसा रे मारिला गेला ? ज्यानें दिग्विजयप्रसङ्गीं यच्चयावत् राजे जिंकून त्यांजपासून करभार आणिला, उभयतां कृष्ण मारण्याची व सर्व भूमी दुर्योधनास देण्याची त्याची प्रतिज्ञा होती. मृत्यूलाही जो कःपदार्थ समजत होता, तो पुरुषशार्दूल कर्ण कसा रे मेला ! जो अनवरत दिव्यास्त्रांचा प्रयोग करीत असे, जो इन्द्रासही अक्षय कवच-कुण्डलें दान म्हणून देता झाला, ज्यानें घटोत्कचासारख्या अद्वितीय वीराग्रणीला रणांत लोळविलें तोच कर्ण दुर्योधनाला सोडून कसा रे गेला ! जो ब्रह्मास्त्रज्ञतेमुळें भीष्मद्रोणांशीं सतत स्पर्धा करीत असे; युद्धाच्या तेराव्या दिवशीं अभिमन्यूसमोर द्रोणादि विमुख झालेले पाहतांच ज्यानें अभिमन्यूचें धनुष्य तोडून टाकिलें; भीमासारख्या अतिबलाढ्य वीराच्या गळ्यांत धनुष्य भडकवून त्याचाही ज्यानें अत्यन्त उपहास केला; अर्जुनाशिवाय सर्व पाण्डव ज्यानें लीलेनें जिंकून

कैद करून सोडून दिले; तो पराक्रमी वीरमणि कर्ण कसा रे यमाचा पाहणा झाला ! इतक्या दिवसपर्यन्त ज्याचें भय धरून अर्जुन द्वैरथ युद्ध त्याजशीं करीत नव्हता, व. सामन्याच्या ऐन प्रसङ्गी कांहीं निमित्तानें जो अर्जुन रणांतून ज्याच्या समक्ष पळून गेला, त्याच अर्जुनानें या कर्णाचा वध केला, हें मला खरें तरी कसें वाटावें ? भीष्मद्रोणकर्णासारख्या वीरांच्या मृत्यूला खरो-खरी आमचेंच दैव करणीभूत झालें. संजया बोल ! बोल ! लढाईच्या ऐनप्रसंगी कर्णाचें धनुष्य मोडिलें ? कीं, भात्यांतून बाण ओढून काढीत असतां त्याला सर्पदंश झाला कीं, झालें तरी काय ? 'पार्थाचा वध करीपर्यन्त मी पादधावन करणार नाही' अशी ज्याची घोर प्रतिज्ञा होती, तेरा वर्षेपर्यन्त ज्याच्या भीतीनें धर्मराजाला झोंप आली नाही, पाण्डवांच्या समक्ष भरसभेंत जो द्रौपदीला 'दासांची भार्या,' 'पतिरहिता' इत्यादि रुक्ष वाणी बोलण्यास मुळींच भ्याला नाही, व प्रत्यक्ष पाण्डवांनाही 'षंढ' म्हणण्यास जो यत्किंचित्ही कचरला नाही, तो कर्ण खरोखरीच मेला काय रे ? यादव-पाण्डव-कौरव तर काय ? पण कृष्णासही जो लेखीत नव्हता, ज्याच्या मतानेंच शिष्टाईच्या प्रसंगी आम्हीं प्रत्यक्ष भगवान् कृष्णाचीही अव्हेर केला, जो इंद्रासही शौर्यांत भोक घालीत नव्हता, तो कर्ण रणांत पडला हें तूं खरें सांगितलेंस काय रे !" इत्यादि अनेक प्रकारांनीं धृतराष्ट्रानें फारच विलापकेला.

२. सर्व युद्ध संपल्यावर युद्धस्थान पाहण्यास श्रीकृष्णाबरोबर गान्धारी गेली. तिनें कर्णाचें शव पाहून गांधारीकृत शोक. फारच शोक केला व म्हणाली, "हा येथें महारथ कर्ण पडलेला आहे. कृष्णा ! याचा प्रतापाग्नि पार्थपराक्रमरूपी उदकानें विझून गेला आहे.

राधेय-कर्णचरित्र.

अनेक रथी व अतिरथी यांस ठार मारून यानें जमिनीवर काय-
मचें शयन केलें आहे. कृष्णा ! याचें सर्व अंग रक्तानें भरून
गेलें आहे, तें पहा ! अरे हा फार क्रोधी, द्वेषी व बलाढ्य वीर
अर्जुनाच्या हातून मरून कीं रे गेला ! माझ्या मुलांनीं याला
पुढें करून पांडवांना मोठी लढाई दिली. तोच कर्ण आज हा मरून
पडलेला आहे काय रे ! श्रीकृष्णा ! याच्या स्त्रिया पहा ! याच्या
प्रेताभोंवतीं जमून रडत बसल्या आहेत. कृष्णा ! कृष्णा !
ज्याच्या धास्तीनें युधिष्ठिर सर्वदा चिंतामग्न असे, जो रणां-
गणांत शत्रूला कधींही पाठ दाखवीत नसे, उदयकालच्या सूर्या-
प्रमाणें जो तेजस्वी असे, जो हिमालयपर्वताप्रमाणें संकटकारीं
स्थिर असे, व मेरुपर्वताप्रमाणें ज्याचें धैर्य अचल असे, तो
वीर कर्ण वातभग्न वृक्षाप्रमाणें जमिनीवर मरून पडला ना ?
हाय ! हाय ! कर्णा ! परशुरामाचा शापच तुला भोंवला काय ?
ऐनप्रसंगीं पृथ्वीनें तुझें रथचक्र कसें रे गिळलें ? कर्णा ! ही
तुझी माता राधा शोकसंतप्त होऊन बेशुद्ध पडली आहे. एक
वेळ तरी आम्हांशीं बोल ! कर्णा ! तुझा तो गर्व आणि कौरव-
रक्षणाची प्रतिज्ञा आज कोठें रे गेली ? ज्या तुजकडे, तूं जीवन्त
असतांना प्रत्यक्ष यमही पाहण्यास समर्थ नव्हता, किंवा तुझ्या
आज्ञेशिवाय तुझ्या शरीराला स्पर्श करण्याची वायूचीही प्राज्ञा
नसे, त्या तुझ्या शरीराचे लचके तोडून हे गृध्रपक्षी निर्भयपणें
खात आहेत. कृष्णा जरी याचें शरीर असें विद्रूप झालें आहे तरीही
याच्या शरीरावरील तेज मुळींच कमी झालेलें नाहीं. कृष्णा
पुत्रवधानें दीन झालेली राधा कर्णाचें मुख पुनः पुनः हुंगून
सारखा विलाप करीत आहे. पुत्रवधापेक्षांही मला कर्णवधानें

अधिक दुःख होत आहे. ” या परीने गान्धारीने परोपरीने शोक केला,

३. कर्ण हा असा तेजस्वी, शूर, व देवपुत्रासमान असून त्याला असली हीन जातीची संगति जन्मधर्मपृच्छा. पासून कां असावी ? असे कर्णाच्या वेळींही पुष्कळांना वाटत असे. युधिष्ठिरासही या गोष्टीचे मोठे गूढ पडले होते. शान्तिपर्वाच्या आरंभी भगवान् नारदमुनि धर्मास भेटण्यास आल्याचा उल्लेख आहे. नारदाने धर्मास विचारले, “ राजा धर्मा ! श्रीकृष्णाच्या अनुग्रहाने व स्वतःच्या बाहुवीर्याने त्या लोकभयङ्कर संग्रामांत सर्व दुष्टांचा निःपात करून तू जो जय मिळविलास त्यायोगे आतां तू तुष्ट आहेस ना ? ” धर्मराजाने उत्तर दिले, “ महाराज ! श्रीकृष्णाच्या प्रसादाने, ब्राह्मणांच्या आशीर्वादाने व भीमार्जुनांच्या सामर्थ्याने मला जय मिळाला, ही गोष्ट जरी खरी आहे, तरीही लोभाच्या प्रेरणेने आपल्या ज्ञातीचा हा भयंकर संहार करून ज्या युद्धांत सौभद्र-द्रौपदेयासारखी मोहोरीं विरेस घातलीं, त्या युद्धांत जय प्राप्त झाला तरीही त्यामुळे माझ्या अन्तःकरणाला दुःखाच्या भयंकर वेदना होत आहेत. याशिवाय, नागायुतबळ, अप्रतिरथ, सुव्रत, दयाळू, दाता, भीमपराक्रमी, असहिष्णु व त्वरेने अस्त्रे सोडणारा असा जो वैकर्तन कर्ण, तो आमचा ज्येष्ठ भ्राता, हे न समजून आम्हीं त्यास मारिले. व याला कारण कुन्तीचे तत्संबंधीचे मौन हे होय, असे आम्हांस कर्णादींच्या उत्तरकार्यप्रसंगी समजले असून मला हा झालेला जय अपजयाकार भासत आहे. आमच्या मातेने कर्णास आमचे नाते कळविले होते व आम्हांस येऊन मिळण्यासही विनविले होते. तेव्हां त्या

राधेय-कर्णचरित्र.

महात्म्यानें दुर्योधनाचा त्याग करण्याचें स्पष्ट नाकारिलें पण अर्जुनाशिवाय इतर कोणत्याही कुन्तीपुत्राचा मी वध करणार नाही, असें त्यानें आमच्या मातेस युद्धापूर्वीच वचन दिलें होतें, व तें त्यानें अक्षरशः पाळिलें. कर्ण आमचा बन्धु आहे, हें मला माहीत नव्हतें, भीमाला ठाऊक नव्हतें, अर्जुनास कळलें नव्हतें, नकुळ्यास समजलें नव्हतें व सहदेवास कोणीही सांगितलें नव्हतें. त्यामुळें आम्हीं राज्यलोभानें त्या महात्म्याचा वध केला. खरोखरी अर्जुन व कर्ण या उभयतांचें साहाय्य मिळतें तर मी युद्धांत इन्द्राचाही पराजय केला असता. घृतांत हरल्यावर कौरवांनीं सभेंत जो आमचा अपमान केला, त्यायोगें अंतः-करणांत उत्पन्न झालेला क्रोधाग्नि कुन्तीच्या दर्शनानेंच शमत असे, तसाच तो कर्णाचे पाय पाहूनही शमत असे. म्हणजे कर्णाच्या पायांचा घाट अगदीं हुबेहूब कुन्तीच्या पायांसारखा होता. अर्थात् कर्णाचे पाय पाहतांच हे पृथेचेच पाय आहेत असा मला भास होत असे. कर्णाच्या आणि कुन्तीच्या पायांत इतकें सादृश्य कां असावें ? या सादृश्यहेतूचा हृदयांत मीं तेव्हांपासून पुष्कळ विचार करून शोध केला; परन्तु माझ्या दुर्दैवानें, मला मन्दबुद्धीला, त्याचा तेव्हां, व पुढें केव्हां सुद्धां, उलगडा झाला नाही याचें कारण काय असावें हें आपण कृपा करून मला सांगा." हें ऐकून नारद म्हणाले, "या पृथ्वीवर क्षत्रिय फार उन्मत्त झालेले पाहून त्यांना नाहीसे करण्याच्या हेतूनेंच हा कन्यागर्भ देवांनीं निर्माण केला. व त्यांच्याच संकल्पानें हा महातेजा सूतत्व पावला आणि यानें पुढें वैराग्नि पेटविला. असा वैराग्नि पेटविण्यांत देवांचा हेतु एवढाच होता कीं, सर्व क्षत्रियांनीं रणामध्ये शस्त्रपूत होऊन उत्तम लोकप्राप्ति करून घ्यावी. तुझी सुबुद्धि, भीमाचें बळ,

अर्जुनाचें लाघव, व नकुलसहदेवांचा विनय, हे तुमचे सद्गुण पाहून याच्या अन्तःकरणांत लहानपणापासूनच तुमचेविषयी असूया उत्पन्न झाली! व तेव्हांपासून मनांत हा फार खिन्न असे. पुढें कृष्णा-
र्जुनांचें अत्यन्त सख्य तर त्याच्या तळव्याची आग मस्तकीं जाण्यास फारच कारणीभूत झालें. आणि तेव्हांपासून तो तुमचा द्वेष करूं लागला. जो क्षत्रिय अभिमुखशस्त्राघातानें रणांत मृत्यु पावला त्याला श्रेष्ठ लोक प्राप्त होतात. व म्हणूनच कदापि तो शोच्य नव्हे; किंबहुना क्षत्रिय आपला देह अशा रीतीनें त्याला मृत्यु येण्यासाठीं जतन करीत असतात. ही गोष्ट लक्ष्यांत आणून तूं शोकाचा त्याग कर. ”

४. कर्णास चार पुत्र होते. पैकीं वडोल पुत्र वृषसेन हा युद्धांत अर्जुनाचे हातून मारला गेला. बाकीचे तिघे कर्णाचे पुत्र. लहान होते. त्यांचें पालनपोषण अर्थातच धर्म-राजानें केले. या तीन मुलांपैकीं एक मुलगा वृषकेतु या नांवाचा होता. तो पांडवांच्या अश्वमेधसमयीं त्यांना अत्यन्त उपयोगी पडल्याचें वर्णन जैमिनिअश्वमेधांत आहे. बभ्रु-वाहनार्शी लढत असतांना गांडीवचापही जेव्हां बंद राहिलें तेव्हां या वृषकेतूनेंच बभ्रुवाहनार्शीं निकराचा सामना केला होता.

५. भारती युद्धानंतर धृतराष्ट्र, गांधारी, कुंती व सर्व कौरव-स्त्रिया हीं माणसें पंधरा वर्षे धर्मराजाजवळ कर्णाचें पुनर्दर्शन. होतीं. व पुढें तीन वर्षे तपोवनांत राहिलीं होतीं. तपोवनांत असतांना एक वर्षानें, म्हणजे युद्धानंतर सोळा वर्षांनीं, युद्धांत पतन पावलेल्या भीष्म-द्रोणादि कर्मानुरूपलोकस्थित अशा सर्व वीरांना एक रात्रिपर्यंत

[राधेय-कर्णचरित्र.

येथे राहण्यास योगसामर्थ्याने त्या त्या लोकांतून आकर्षण करून व्यास महर्षींनी आणिले होते. ते वेळी आपणांस कर्णास भेटण्याची अत्यन्त उत्कंठा झाली आहे असे कुंतीने फारच काकुळतीने व्यासास विनविलेले आहे. ही हकीकत आश्रमवासी पर्वत आहे. सर्व वीरांवरोबर कर्णही एक रात्रिभर राहण्यास आला होता. तो गंगेतून निघतांच जणू सूर्यच बाहेर निघाला. कीं काय, असे लोकांस क्षणभर वाटले.

६. स्वर्गारोहणपर्वत इतर पांडवांवरोबर, कर्णही नरकांत पडल्याचें लिहिले आहे, परन्तु तो प्रक्षेप असावा किरकोळ. असे स्पष्ट दिसते. कारण युद्धांत मृत्यु आलेल्याला अक्षय लोकच मिळाला पाहिजे, असे श्रुतिवचन आहे. पाण्डवांना कांहीं युद्धांत मरण आले नव्हते. तेव्हां त्यांना त्यांच्या कर्माप्रमाणे कदाचित् नरकप्राप्ति झाली असेल; परन्तु कर्णाची कांहीं तशी गोष्ट नव्हती. हा प्रक्षेप करणाराने कर्णावरोबर पाण्डवांचे अभिमुखशस्त्राघाताने मेलेले प्रतिविन्ध्यादि कुभारही नरकांत टाकिले आहेत. परन्तु दुर्योधन इन्द्राच्या अर्धा आसनावर बसलेला त्याच पर्वत आहे. हे या प्रक्षेपकाच्या लक्ष्यांत नव्हते असे दिसते. असो.

७. वाचक हो ! येथे कर्णचरित्र संपले. आतां प्रस्तुत कर्णचरित्रावरून स्थूलदृष्टीने साधारण वाचसमाप्ति. कांच्या मनांत काय विचार येतील, हे पुढील शेवटल्या भागांत सांगून मी रजा घेणार आहे.

उपसंहार-पर्व.

१. कर्ण हा कुन्तीला साधारणतः तिच्या वयाच्या अठराव्या वर्षी झाला असावा असे अनुमान कर-
कर्णाचे वय. प्यास कांहीं हरकत नाही. पुढे लवकरच
तिचे पण्डूबरोबर लग्न झाले असेल. वर्ष
सहा महिने तिच्यासह उपभोगांत काढिल्यावर पण्डूस किन्दम
ऋषींचा “प्रियेशीं सुरतक्रीडा करितांच तुला मृत्यु येवो !” असा
शाप झाला असावा, म्हणजे या समयी कुन्ती वीस वर्षांची
झाली असेल. पण्डूस झालेल्या या शापाने अर्थातच त्याचे
प्रजोत्पादन खुंटले. म्हणून त्याच्याच परवानगीने किंवा आज्ञेने
तिने यम, वायु व इन्द्र यांपासून अनुक्रमे धर्म, भीम व
अर्जुन असे तीन पुत्र नियोगविधीने उत्पन्न करून घेतले. या
प्रत्येकांत साधारणतः एक एक वर्षांचे अंतर असेल अशी आपण
कल्पना केली, व धर्म हा कुन्तीस एकविसाव्या वर्षी झाला असे
कल्पिले तर कर्ण हा धर्मापेक्षां तीन वर्षांनी व अर्जुनापेक्षां पांच
वर्षांनी वडील असावा असे सिद्ध होते. भीम व दुर्योधन
हे सारख्या वयाचे होते, अर्थात् दुर्योधनापेक्षां कर्ण चार
वर्षांनी मोठा असेल. भारतीयुद्धांत भीष्म एकशें वीस वर्षांचे
असावेत असे अनुमानाने ठरवितां येते. व हे जर खरे असेल
तर त्यांच्या वयाच्या पन्नासाव्या वर्षी कर्णाची उत्पत्ति झाली
असावी असे ठरेल. भीष्म, द्रोण, कृपाचार्य हे जवळ जवळ
सारख्याच वयाचे होते. म्हणजे ही त्रयी कर्णापेक्षां सरासरी

राधेय-कर्णचरित्र.

पन्नास वर्षांनी वडील होती. धृतराष्ट्र हा कर्णपेक्षां वीस वर्षांनी वृद्ध असेल, असें स्थूल अनुमानावरून दिसते. म्हणजे भारतीययुद्धप्रसंगी कर्ण सत्तर वर्षांचा असावा असें ठरते. भीष्म, द्रोण, कृप हे कर्णपेक्षां इतके जरी वृद्ध होते, तरीही कर्ण त्यांच्याशी रात्रंदिवस स्पर्धा करित असे. इतका तो तेजस्वी, मानी, शूर व आत्मप्रत्ययी होता. सूर्यादि देवांपासून कर्णादि मानवांची उत्पत्ति कशी झाली, हे गूढ समाधानकारक रीतीनें आजला सोडवितां येणें शक्य नाही. पाण्डवकालीं नियोगपद्धति सर्वत्र रूढ होती, परन्तु कन्यावस्थेंत सन्तति होणें हे दुष्कृत्य मानीत असत असें दिसते. तथापि त्याचें स्वरूप आजच्या इतकें उग्रतर नसावें. कारण, पाण्डवांना येऊन मिळण्याविषयीं कुन्तीनें, कृष्णानें व भीष्मांनींही कर्णास प्रेमपूर्वक एकान्तांत सांगितलें होतें. धर्मराजाच्या उद्गारावरून तोही कर्णाला वडील बन्धूचे सर्व हक्क देण्यास तयार होता असें दिसते. तात्पर्य वैवाहिक बन्धनें पाण्डवकालीं धर्मशास्त्रानें शिथिल परन्तु सुप्रजाजननशास्त्राच्या दृष्टीनें उदात्त अशीं होती असें दिसते.

२. अर्वाचीन कालीं स्त्रोविख्यातत्वाप्रमाणेंच मातृविख्यातत्वही कमीपणाचें मानितात. किम्बहुना, त्याचा मातृविख्यातत्व. अर्थ असा करितात कीं, पित्याचा पत्ता नसलेल्या मनुष्यानेंच मातेच्या नांवानें प्रसिद्ध असावें. प्राचीन कालीं पित्याप्रमाणेंच मातेच्या नांवानेंही ओळखण्याची चाल होती, असें दिसते. उदाहरणार्थ, गाङ्गेय, कौन्तेय, कार्तिकेय, राधेय, सौभद्र, द्रौपदेय, देवकीनन्दन, काद्रवेय, वैनतेय, आदित्य अशीं शेंकडो उदाहरणें भारतरामायणादि ऐतिहा-

सिक ग्रन्थांत आढळतात. व यावरूनच मातृविख्यातत्व ही सर्व-साधारण व सर्वमान्य पद्धति होती, असें निश्चित अनुमान होतें.

३. कर्णाला सूतपुत्र म्हणत असत. सूत ही एक संकीर्ण जाति असून तिचा धंदा रथ हांकण्याचा होता. अधिरथाचा वंश क्षत्रियांपेक्षां ही हीन जाति होय. कर्णाचा पिता अधिरथ हा धृतराष्ट्राचा रथ हांकीत असे. एवढ्यावरूनच कर्णाला सूतपुत्र म्हणत असत, असें दिसतें. कारण, भागवतांतील वंशावळीवरून पाहतां, अधिरथ हा अस्सल चन्द्र-वंशीय क्षत्रिय होता असें ठरतें. तो वंश याखाली दिला आहे:-

१ चन्द्र.	८सभानर.	१५रुषद्रथ.	२२ धर्मरथ.	२९ विजय.
२ बुध.	९कालनर.	१६ हेम.	२३ चित्ररथ.	३० धृति.
३ पूरुवा.	१०सृञ्जय.	१७ सुतपा.	२४ चतुरगड्.	३१ धृतव्रत.
४ आयु.	११जनमेजय.	१८ बलि.	२५ पृथुलाक्ष.	३२ सत्कर्मा.
५ नहुष.	१२महाशील.	१९ अगड्.	२६ बृहद्रथ.	३३अधिरथ.
६ ययाति.	१३महामन.	२०खनपान.	२७ बृहन्मना.	३४ कर्ण.
७ अनु.	१४तितिक्षु.	२१दिवीरथ.	२८ जयद्रथ.	३५ वृषसेन.

वर दिलेल्या वंशावळीवरून असें स्पष्ट सिद्ध होतें कीं, अधिरथ हा क्षत्रिय होता. आतां त्यानें क्षत्रियांचे गुणकर्म सोडून देऊन रथ हांकण्याचा धंदा पत्करिल्यामुळे, लोक त्यास सूत म्हणूं

राधेय-कर्णचरित्र.

लागले.त्यानेही आपले व आपल्या वंशजांचे सर्व संस्कार सूताप्रमाणेच करण्यास प्रारम्भ केला होता, परन्तु यावरून पाण्डवकाली-गुणकर्मावरून वर्णव्यवस्था होती असें मात्र मुळीच ठरत नाही.

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।

असें सांगणारे प्रत्यक्ष श्रीकृष्ण देखील कर्णास क्षत्रिय म्हणत नव्हते. जर वर्णव्यवस्था गुणकर्माप्रमाणेच वारंवार बदलत असती तर अधिरथाला ज्याप्रमाणे सूतत्व प्राप्त झाले, त्याचप्रमाणे कर्णालाही क्षत्रियत्व प्राप्त व्हावयास पाहिजे होते. परन्तु ते ज्या अर्थी प्राप्त झाले नाही, त्या अर्थी गुणकर्मावरून वर्णव्यवस्था ठरत नव्हती असेंच सिद्ध होते. कर्णाच्या आयुष्याच्या शेवटच्या दिवशी त्याचा आणि शल्याचा जो संवाद झाला, त्यांत कर्णाने शल्य ज्या देशचा राजा होता त्या मद्रदेशातील लोकांची कांहीं व्यंगे सांगितली आहेत, त्यांत त्यानें एके ठिकाणी असें म्हटलें आहे कीं, “ शतद्रु, विपाशा, इरावती, चन्द्रभागा आणि वितस्ता या नद्यांमधील प्रदेशास आरट्ट देश म्हणतात. तेथे एकाच कुटुंबांत अनेक जातीचे व वर्णाचे लोक असतात, आणि म्हणूनच तेथे वर्णसंकर झालेला आहे.” यावरूनही असेंच सिद्ध होते कीं, गुणकर्मानुसार वर्णव्यवस्था असणे हा वर्णसंकर होय, असें महाभारतकालीं मानीत असत; द्रौपदीस्वयंवर-प्रसङ्गींही कर्णाचे सूतत्वच त्याला आडवे आले. म्हणजे तो गुणकर्माने क्षत्रिय असून, संस्कारांनीं सूत झाल्यामुळे, द्रौपदीस्वयंवराच्या त्याचा अधिकार नष्ट झाला होता. उच्च वर्णांतून नीच वर्णांत येण्यास आजच्याप्रमाणेच तेव्हांही कांहीं हरकत नसे, म्हणजे ब्राह्मण हा शूद्र होऊं शकत असे. परन्तु शूद्रास मात्र ब्राह्मणत्व प्राप्त होत नव्हते. याचे तात्पर्य इतकेच कीं, वर्णव्यवस्था आजच्याप्रमाणेच भारतकालींही अस्तित्वांत होती.

४. पण्डूच्या निधनानंतर पाण्डव, धृतराष्ट्राकडेस हस्तिनापुरीं आले. पुढें कौरवपाण्डवांस- द्रोणाचार्याकडून युद्धशिक्षा मिळून त्यांची परीक्षा घेण्यांत आली. तेव्हां रंगस्थळीं दुर्योधनानें कर्णास अंग-देशाचें राज्य दिल्याचा उल्लेख आहे. तेथें

दुर्योधनाचा अधिकार.

असा प्रश्न उपस्थित होतो कीं दुर्योधनास असा काय अधिकार होता कीं, जेणें करून तो संबंध अंगदेशचें राज्य कर्णास देण्यास समर्थ झाला ? दुर्योधन त्या वेळीं युवराजही नव्हता. कारण आदि-पर्वत उपर्युक्त प्रकारानंतरच्या वर्णनांत धृतराष्ट्रानें धर्मराजास यौवराज्य दिल्याचा स्पष्ट उल्लेख आहे. तेथें पूर्वीं अमक्याकडेस असलेलें हें पद हिरावून घेऊन युधिष्ठिरास दिल्याचा कांहीं उल्लेख नाही. बरें ! घटकाभर आपण असें गृहीत धरूं कीं, हें पद दुर्योधनाकडेस पूर्वीं होतें. परंतु या पदांत असा व इतका अधिकार ते वेळीं होता कीं काय, याची शंका येते. मग धृतराष्ट्राच्या सम्मतीनें जर हें अंगदेशाचें राज्य कर्णास दुर्योधनानें दिलें असल्यास न कळे. किंवा या भागाच्या तिसऱ्या कलमामध्ये दिलेल्या वंशावळीप्रमाणें अङ्गदेशचा प्रस्थापक अंगराजा हा कर्णाचा पूर्वज असून संस्कारहीनतेमुळें सूतत्व प्राप्त झालेल्या कर्णास आपल्या पूर्वजांचें राज्य प्राप्त झाल्यास क्षत्रियत्वही प्राप्त होईल, अशा समजुतीनें अङ्गदेशाचें राज्य त्याला दिलें असल्याचा संभव आहे.

५. इंद्रास कवचकुंडलें दान देण्याच्या सुमारास कर्णाला त्याचें व पांडवांचें नातें कळलें असावें. त्या पूर्वीं कर्णाची असभ्यता. त्याला या गोष्टीचा मुळींच गंध नव्हता असें वाटतें. कारण हें नातें जर त्याला प्रथमच ठाऊक असतें तर त्यानें भरसभेंत द्रौपदीची जी अवहेलना केली

राधेय-कर्णचरित्र.

ती खात्रीनें केली नसती. कौरवांनीं पांडवांना छळण्यांत जे नीचपणाचे प्रकार वारंवार केले, त्या प्रत्येकांत कर्ण सामील होता, असें महाभारतावरून दिसत नाही. तत्रापि द्यूतप्रसंगीं द्रौपदीला उद्देशून असलेलें कर्णाचें भाषण म्हणजे मूर्तिमंत नीचपणा होय. भरसभेंत एकाद्या स्त्रीला, 'अपति,' 'स्वैरिणी,' 'दासभार्या,' 'सुरतपरा,' इत्यादि शब्दांनीं संबोधणाऱ्या व्यक्तीची गणना शौर्यदृष्ट्या सिंहांत झाली तरी नीतिदृष्ट्या चतुष्पादांतच होईल.

६. घोषयात्रापर्वाचा जो उल्लेख कर्णचरित्रांत आलेला आहे, तत्सम्बन्धीं कांहीं विवेचन करणें अवश्य घोषयात्रापर्वाचा आहे. कारण हें पर्व प्रक्षिप्त आहे असा अप्रक्षिप्तपणा, कित्येक विद्वानांचा तर्क आहे. हें जर खरोखरीच प्रक्षिप्त ठरलें, तर त्यांत कर्णाची योग्यता वाढणार आहे. परन्तु तें तसें ठरत नाही. 'दुर्योधनाची फिर्याद' या नांवाचा एक लेख, विविधज्ञानविस्ताराच्या सन १९११ च्या मे व जूनच्या अंकांत प्रसिद्ध झालेला आहे. त्यांत कौरात व घोषयात्रा हीं दोन पर्वे प्रक्षिप्त असल्याचें लिहिलें आहे. म्हणून हीं दोन पर्वे प्रक्षिप्त आहेत कीं काय, याचा विचार करूं. घोषयात्रापर्वाबद्दल रा. गोखले म्हणतात:—

“ हें आख्यान प्रक्षिप्त असल्याचीं अनेक चिन्हे आहेत..... घोषयात्रेचा प्रक्षिप्तपणा सिद्ध करणें विशेष कठिण नाही. कारण ज्यावेळीं ही हकीकत द्वैतवनांत घडली, त्यावेळीं पाण्डव द्वैतवनांत मुळीं नव्हतेच. वनवासाचीं दहा वर्षे संपल्यावर त्यांनीं (पांडवांनीं) गन्धमादन सोडिलें. अकरावें वर्ष बरेंचसें विशाखायूप वनांत काढिलें. बारावें वर्ष जवळ आलें त्या वेळीं ते द्वैतवनांत गेले; व थोडे महिने म्हणजे पावसाळा

संपेपर्यन्त तेथें राहून पुढें काम्यकवनांत गेले. या नन्तर द्वैतवनांत घडलेली घोषयात्रापर्वांतली हकीकत ! घोषयात्रेच्या वतीनें साक्ष देणारे मृगस्वप्नोद्भवपर्वकार म्हणतात कीं, या खेपेला पाण्डव द्वैतवनांत १ वर्ष ८ महिने राहिले होते. म्हणजे वनवासाच्या बारा वर्षांपैकीं १२ वर्षे ८ महिने संपून पुढील अध्यायाकरितां बारावें वर्ष शिल्लक राहिलें ! घोषयात्रा-पर्वाचे लेखकानें डोळे मिटून भारत वाचलें असावें; नाही तर दुर्योधनाप्रीत्यर्थ दिग्विजय करितांना कर्णानें द्रोणाच्या राज्यावर स्वारी करून अहिच्छत्र जिंकिलें नसतें, आणि स्वतःच्या अंगराज्यावर तर खात्रीनें स्वारी केली नसती ! ”

रा. गोखल्यांच्या या म्हणण्याचा आतां आपण विचार करूं. तो करण्यासाठीं पाण्डवांनीं वनवासांत कसकसा प्रवास केला व ते कोठें किती किती दिवस राहिले, याची माहिती महाभारतांत किती मिळते हें पाहणें अवश्य आहे. म्हणून ती वनपर्वांतून खालीं देतो. (वाक्यापुढील दोन आंकड्यांपैकीं पहिला अध्यायाचा असून दुसरा श्लोकाचा आहे. सर्वत्रांच्या सोईसाठीं भारताची वाईस छापलेली समूलभाषान्तराची प्रत घेतली आहे. ही सर्व हकीकत वनपर्वांतील आहे हें वाचकांस पुनः सांगण्याची जरूरी नाही.)

१ पांडव जान्हवीतीरापासून कुरुक्षेत्रामध्यें गेले. (५-१)

२ तेथून काम्यकवनांतप्रयाण, व तेथें जाण्यास तीन अहोरात्रें लागलीं. (११-३)

३ काम्यकवनांतून द्वैतवनांत प्रवेश. (२४-१२.१४)

४ द्वैतवनांतून काम्यकवनांत पुनरागमन. (३६-४१)

५ येथें, म्हणजे काम्यकवनांत, असतांनाच अर्जुन इन्द्रदर्श-नार्थ हिमालयावर जातो.

राधेय-कर्णचरित्र.

- ६ अर्जुनगमनानन्तर धर्मराजा काम्यकवनांत तीन रात्री राहिला. (२७-९२)
- ७ मार्गशीर्ष पौर्णिमा झाल्यावर पुष्यनक्षत्रावर युधिष्ठिराचें तीर्थयात्रेस प्रयाण. (९४-२७)
- ८ पुढें नरनारायणाश्रमांत चार वर्षे वसति. (१५८-३)
- ९ तेथून १७ दिवसांनीं हिमालयाचे पायथ्याशीं आगमन. (१५८-१८)
- १० पुढें चार दिवसांनीं गन्धमादन पर्वत. (१५८-३१)
- ११ त्यानन्तर माल्यवान् पर्वत. (१५८-३७)
- १२ त्यापुढें मन्दर पर्वत. (१६७-१)
- १३ अर्जुन इन्द्राकडेस पांच वर्षे राहिला. (१६५-१७)
- १४ युधिष्ठिर गन्धमादन पर्वतावर असतांना अर्जुन परत येतो. (१६५-२०)
- १५ अर्जुनासह गन्धमादन पर्वतावर चार वर्षे वास्तव्य व पूर्वी गेलेलीं सहा वर्षे, मिळून दहा वर्षे वनवास झाला. (१७६-१, ६)
- १६ तेथेंच अकरावें वर्षे सुरू झालें. (१७६-८)
- १७ गन्धमादनाहून परत येतांना कैलासपर्वत. (१७७-२)
- १८ तेथून वृषषव्याश्रम व तेथें एक रात्र वसति. (१७७-६)
- १९ पुढें सुबाहूचें नगर. (१७७-१२)
- २० नन्तर यमुनोद्गमपर्वत व त्यापुढें विषाखायूपवन या विषाखायूपवनांत एक वर्ष वसति. (१७७-१६)
- २१ बारावें वर्ष जवळ आल्याचा उल्लेख. (१७८-२०)
- २२ तेथून द्वैतवन नामक सरोवराकडेस गमन. (१७८-२१)

२३ गन्धमादनाहून काम्यकवनाकडेस कार्तिकी पौर्णिमेस
प्रयाण. (१८२-१८०)

२४ पुढें द्वैतवनांतून काम्यकवन. (२५९-१३)

याप्रमाणें पांडवांचा बारा वर्षांचा काल गेलेला आहे. शेवटीं शेवटीं ' द्वैतवनांत ' पाण्डव ' एक वर्ष आठ महिने राहिले होते', हें जें रा. गोखल्यांचें म्हणणें आहे त्याला प्रमाण वगैरें त्यांनीं कांहीं एक दिलेलें नाहीं. मृगस्वप्नोद्भव पर्वांत एक वर्ष आणि आठ महिने या कालाचा उल्लेख आहे ही गोष्ट खरी. परंतु त्यावरून, पाण्डव, एवढी मुदत द्वैतवनांत शेवटीं राहिले होते असें मुळींच सिद्ध होत नाहीं. मृगस्वप्नोद्भव पर्वाची हकीकत अशी आहे कीं, पाण्डवांनीं द्वैतवनांतील मृग इतके मारिले कीं, अखेरीस तें वन निर्मृग होण्याची पाळी आली. हें पाहून धर्मराजाच्या स्वप्नांत कांहीं मृग आले व त्यांनीं त्यास तें वन सोडून जाण्यास नम्रतापूर्वक विनन्ती केली. धर्मराजास ती पटळी, व तो आपल्या बन्धूस म्हणाला, " मृगांनीं जें हें सांगितलें तें अगदीं खरें आहे, व त्या वनचरांवर दया करणें आपलें कर्तव्य आहे. कारण एक वर्ष आठ महिने आपण यांना भक्षण करीत आहोंत.*" या धर्मराजाच्या उल्लेखावरून असें उघड दिसतें कीं, पाण्डवांचा द्वैतवनामध्ये एकंदर एक वर्ष आणि आठ महिने वास होता. व पाण्डव आरम्भींच काम्यकवनांतून द्वैतवनांत गेल्याचा उल्लेखही आहे. आणि गन्धमादनाहून ते एकदम कांहीं द्वैतवनांत आले नाहींत. कांहीं दिवस काम्यकवनांत व कांहीं दिवस जान्ह-

* ते सत्यमाहुः कतेव्या दयास्माभिर्वनौकसाम् ।

साष्टमासं हि नो वर्षं यदेनानुपयुङ्क्षम हे ॥

वनपर्व, अ. २५९, श्लो. १२.

राधेय-कर्णचरित्र.

वीचे तीरीं राहिले होते, असें १७८ व्या अध्यायावरून दिसते. कारण त्यांत पर्वतसमुदायांचा व विशेषतः सरस्वतीचा तर स्पष्टच उल्लेख असून शेवटीं तर काम्यकवनाकडेस निघाल्याचेंही लिहिलें आहे. यावरून 'पावसाळा संपेपर्यंत ते द्वैतवनांत राहिले' असें जें रा. गोखल्यांचें म्हणणें आहे तें खरें नाहीं, हें वाचकांच्या लक्ष्यांत येईलच. पावसाळा संपेपर्यंत ते, गन्धमादन व सरस्वतीचें तीर या बाजूलाच होते. म्हणजे ते द्वैतवनांत दुसऱ्यानें राहण्यास आले, ते चारसहा महिन्यांहून अधिक राहिले असतील असें मुळींच सम्भवत नाहीं. वैष्णवयागास, कर्णाच्या दिग्विजयास व घोषयात्रेस ही मुदत पुरेशी आहे. पाण्डवांच्या या दोन वेळच्या वसतीनें द्वैतवन निर्मृग होण्याचा संभव मृगांस दिसल्यानें त्यांनीं स्वप्नांत ही गोष्ट त्यांस कळविली, व म्हणून ते तेथून निघून गेले. या एकन्दर गोष्टीचा शान्त चित्तानें विचार केला म्हणजे बारा वर्षांचा हिशेब खालीं दिल्याप्रमाणें वसतो.

व.	म.	
२	८	द्वैतवनांत वसति.
५	०	तीर्थयात्रा आणि नरनारायणाश्रम-वास. या मुदतींत अर्जुन आपल्या बापाकडेस म्हणजे स्वर्गांत होता.
४	०	गन्धमादनपर्वतावर अर्जुनासह वास्तव्य.
१	४	काम्यकादि इतर ठिकाणीं प्रवास.

१२—० एकूण बारा वर्षे.

अशा संगतीनें विचारपूर्वक हिशेब बसविला म्हणजे घोषयात्रापर्व्या प्रक्षिप्तपणाचा मुख्य आधार जो मुदतीसम्ब-

न्धाचा, तो, कसा लंगडा आहे हें वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल. ही गोष्ट रा. गोखल्यांच्याही लक्षांत आली असावी असे वाटतें व म्हणूनच त्यांनीं दुसरें प्रमाण कर्णाच्या दिग्विजयाचें दिलें आहे. ते तेथें म्हणतात, “ दिग्विजय करितांना कर्णानें द्रोणाच्या राज्यावर स्वारी करून अहिच्छत्र जिंकिलें नसतें.—”पण कां जिंकिलें नसतें, हें मात्र ते सांगत नाहीत. अर्जुनानें दिग्विजय-प्रसंगीं द्वारकेवर स्वारी केल्याचा उल्लेख आदिपर्वांत आहे, तो रा. गोखल्यांना दिसला नाही यांत भारतकाराचा काय दोष बरें ? दिग्विजयाची प्रतिज्ञा सत्य करावयाची म्हणजे, यच्चयावत् राज्यांवर स्वारी करावयाची. व त्याप्रमाणें कर्णानें केल्याचा उल्लेख आहे. आतां अड्ग राज्यावर स्वारी केल्याबद्दल रा. गोखल्यांची तक्रार आहे. पण त्यानें अंगदेश ताब्यांत घेतल्याचा उल्लेख आहे, स्वारी केल्याचा कांहीं उल्लेख नाही. यावरून असें उघड दिसतें कीं, आदिपर्वांतील रंगस्थानामध्ये जें त्याला अंगदेशचें राज्य दुर्योधनाकडून मिळालें त्यावेळीं कांहीं त्यानें त्या राज्याचा कारभार हातांत घेतला नव्हता, फक्त हस्तिनापुरांत राहून शेवटचे हुकूम मात्र तो सोडीत असावा. दिग्विजयास निघाल्यावर आपल्या राज्यांत जाऊन त्यानें तेथील व्यवस्था लाविली असली पाहिजे. ही गोष्ट सरळ आहे. पण दुष्टपूर्वग्रहानें विकारवश झाल्यावर ही सरळ गोष्ट रा. गोखल्यांना वांकडी दिसावी यांत आश्चर्य तें काय ? असो. ‘ हें (घोषयात्रा) पर्व प्रक्षिप्त असल्याचीं अनेक चिन्हे आहेत.....घोषयात्रेचा प्रक्षिप्तपणा सिद्ध करणें विशेष कठिण नाही.’ इत्यादि गर्जना करून जीं दोन प्रमाणें त्यांच्याकडून मजबूत म्हणून पुढें आलीं त्यांची व्यवस्था वर लाविली आहे. तीवरून हें पर्व निदान या

राधेय-कर्णचरित्र.

दोन प्रमाणांनी तरी प्रक्षिप्त ठरत नाही, एवढें वाचकांच्या लक्षांत येईल. कोणत्याही ग्रंथांत प्रक्षिप्त भाग दर्शविणें ही गोष्ट खरोखरीच रा. गोखल्यांना वाटते तेवढी सोपी असती तर संस्कृत ग्रन्थ सर्वच आजला जवळ जवळ नामशेष झाले असते, ही गोष्ट प्रत्येक शोधकानें लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे.

७. पांडव अज्ञातवासांत असतांना त्यांना शोधून काढण्यासाठीं कर्णानें दुर्योधनास वारंवार सुचविलें आहे.

कौरव पर्वाचा पांडवांना-विशेषतः धर्मराजाला-या तेरा अप्रक्षिप्तपणा. वर्षाच्या अवधींत कर्णाच्या धाकानें रात्र-दिवस झोंप येत नसे. वनवासाचे तेरा

महिने पूर्ण झाल्यावर एका दिवशीं धर्मराजास भीमादि पांडव म्हणाले, “तेरा वर्षाच्या ऐवजीं तेरा महिने पूर्ण झालेले आहेत; आतां यापुढें वनवासांत न राहातां आपण एकदम सर्वांनीं मिळून कौरवांवर स्वारी करावी. कारण हा वनवासांतील त्रास आम्हांस आतां सहन होत नाही. व बारा वर्षांच्या अवधींत क्वितीतरी शारीरिक व मानसिक फेरफार होऊन जातील. !”

यावर, धर्मराजानें या म्हणण्याचा प्रथमतः निषेध केला व शत्रुंतीं तो म्हणाला, “भीष्म, द्रोण, कृपाचार्य, अश्वत्थामा या सारख्या वीरांशीं झुंजावयाचें आहे, ही गोष्ट तुम्ही साफ विसरलां आहांत व या सर्वांपेक्षाही महाक्रोधी कर्णाची धास्ती तर मला फारच वाटत आहे. कारण तो एकटाच आपणां सर्वांस गडू करून टाकील. त्याची कृतास्त्रज्ञता मोठी विलक्षण व अलौकिक आहे, म्हणून आपण अस्त्रप्राप्तीचा कांहीं तरी उपाय योजूं.”

या धर्मराजाच्या उद्गारावरून, कर्णाची भीति त्यास किती होती, हें सहज दिसून येतें, व या साठीच पुढें व्यासाच्या

उपदेशावरून धर्मराजानें अर्जुनास इंद्रदर्शनार्थ व अस्त्रप्राप्त्यर्थ हिमालयावर पाठविलें आहे. पूर्वोक्त रा. गोखले म्हणतात:—

“ या (कौरात) पर्वत अर्जुनाची हिमालयपर्वतावरील तपश्चर्या, श्रीशंकराशी युद्ध आणि ब्रह्मशिर नामक अस्त्राची प्राप्ति, ही हकीकत आहे. हें आख्यान प्रक्षिप्त आहे. अर्जुनाला ब्रह्मशिर अस्त्राची प्राप्ति पूर्वीच झालेली होती. कौरात पर्वाच्या पूर्वीच्या अध्यायांत अर्जुन फक्त इंद्राला भेटण्याकरितां युधिष्ठिराला सोडून निघाला असें स्पष्ट म्हटलें आहे. कौरात पर्वत तो इंद्र आणि शंकर यांचें दर्शन घेण्याकरितां निघाला, असा दोषांचा उल्लेख आहे. पूर्वीच्या अध्यायांत अर्जुन हिमालयावर न थांबतां तसाच पुढें इंद्रकील पर्वतावर गेला असें म्हटलें आहे. या लेखकाचे बुद्धीप्रमाणें फक्त इंद्राला भेटावयास जाणारा प्रवासी हिमालयावर थांबणार नाही असें असल्यामुळें त्यानें अर्जुनाला पुढें नेलें; परंतु कौरात पर्वाचा प्रक्षेप करणाराचे मलाखतीकरितां अर्जुनाला तेथें पांच महिने थांबावें लागलें.”

आतां या म्हणण्याचा आपण विचार करूं. कौरातपर्व प्रक्षिप्त आहे याला रा. गोखले तीन प्रमाणें देतात:—

- १ अर्जुनाला ब्रह्मशिर नामक अस्त्राची प्राप्ति पूर्वीच झाली होती.
- २ पूर्वीच्या अध्यायांत अर्जुन फक्त इंद्रासच भेटण्यास गेला, असें सांगितलें असून या पर्वत तो इंद्र व शंकर या उभयतांस भेटण्यास गेल्याचा उल्लेख आहे.
- ३ हिमालय व इंद्रकील हे भिन्न भिन्न पर्वत आहेत.

राधेय-कर्णचरित्र.

पहिला मुद्दा ब्रह्मशिरोस्त्राचा. ब्रह्मास्त्र आणि ब्रह्मशिरोस्त्र हीं एकच कीं भिन्न, हें तज्ज्ञाशिवाय इतरांस कळणें आजला मुळींच शक्य नाहीं. आदिपर्वांत ब्रह्मास्त्र अर्जुनास द्रोणांनीं पढविल्याचा उल्लेख आहे, तेथील एकंदर द्रोणकृत प्रशंसेवरून हें अस्त्र अर्जुनाशिवाय इतरांस द्रोणांनीं शिकविलें नसावें असें अनुमान निघतें, परंतु द्रोणपर्वांत धर्मराजानेंही प्रत्यक्ष द्रोणाचार्यांवर याच अस्त्राचा प्रयोग केल्याचा उल्लेख आहे. कर्णासारखी, धर्मानें, ब्रह्मास्त्रासाठीं कोणाचीही सेवा केल्याचा भारतांत उल्लेख नाहीं, असें असतांही ब्रह्मास्त्र त्यास येत होतें. यावरून असें वाटतें कीं, ब्रह्मास्त्रांतही कांहीं प्रकार असतील. गायत्रीमन्त्र उलटा म्हणणें हाच ब्रह्मास्त्राचा मंत्र होय असा लोकप्रवाद आजला प्रसिद्ध आहे. परन्तु ही ब्रह्मास्त्रासंबंधींची गोष्ट संशयित राहते. याबद्दल तर्कानें फार तर एवढेंच सांगतां येईल कीं, नुसती ' बी. ए. ' ची परीक्षा पसार होणें, उत्तीर्ण होणारांच्या गणनेंत वर असणें, अध्यापकपद (Professorship) मिळवितां येण्याजोगें पारंगत होणें व संमानपूर्वक (with honours) यशस्वी होणें, यांत जो भेद आज आपणांस प्रत्यक्ष दृग्गोचर होत आहे, तसलाच कांहीं तरी प्रकार या ब्रह्मास्त्रांत असला पाहिजे. व म्हणून या पहिल्या मुद्द्यानें कैरात पर्व प्रक्षिप्त ठरत नाहीं. आतां दुसरा मुद्दा, अर्जुनानें इंद्रास भेटण्यास जावें हा उपदेश व्यासमहर्षींचा. तेथें ते फक्त इंद्राचेंच नांव न घेतां अनेक देवांचीं नांवें घेतात. त्यांत रुद्राचेंही नांव आहे हें रा. गोखले विसरले. याला इतरानें काय करावें ? व्यासमहर्षींच्या आज्ञेप्रमाणें धर्मराजानें अर्जुनास देवदर्शनास पाठविलें. आतां तेथें जरी फक्त इंद्राचा उल्लेख असला व इतरांच्या

नांवांची द्विरुक्ति नसली तरी चालण्यासारखें आहे. एकादा मनुष्य कलेक्टरास भेटण्यास त्याचे कचेरींत गेला तर आपण “ तो कलेक्टरास भेटण्यास गेला, ” असें म्हणतो, परंतु याचा अर्थ तो फक्त कलेक्टरासच भेटण्यास गेला असाच करावयाचा काय ? कचेरींत तो ‘कलेक्टरा’च्या सन्निध असलेल्या कितीतरी लोकांस भेटत असतो ! हा साधा व्यवहारही रा. गोखले स्मरत नाहीत. प्राचीन पौराणिक गोष्टींचा विचार कर्तव्य असतां साधी व्यावहारिक माहिती अगदींच गुंडाळून ठेवावी असा जर—ज्याचें वारें रा. गोखल्यांच्या अंगात प्रविष्ट झालें आहे त्या—चार्वाकाचा उपदेश व उद्देश असेल तर न कळे. आतां तिसरा मुद्दा. इन्द्रकील व हिमालय हे भिन्न भिन्न पर्वत आहेत की काय ? याचा निर्णय करण्यास अर्जुनानें प्रवास कसा केला, हें आपण पाहिलें पाहिजे. (वाक्याच्या पुढील दोन आंकड्यांपैकी, मागीलप्रमाणेंच पहिला अध्यायाचा असून दुसरा श्लोकाचा आहे.)

- १ अर्जुन हिमालयाकडेस गेला. (३७-३९)
- २ तेथून गन्धमादन. (३७-४२)
- ३ पुढें इन्द्रकील पर्वत व इन्द्रदर्शन. (३७-४२)
- ४ तेथून हिमालयाचें शिखर. (३८-१५)
- ५ पुढें स्वर्ग. (३८-१६)
- ६ पुढें हिमालयाचा पृष्ठभाग. (३८-१६)
- ७ पुढें अमरावती. (४३-४२)
- ८ अमरावतीस अर्जुन पांच वर्षे राहिला. (१६५-१७)
- ९ गन्धमादन पर्वतावर परत आला. (१६५-२०)

राधेयकर्णचरित्र.

१० गन्धमादन पर्वतावर अर्जुनासह सर्व पाण्डव चार वर्षे राहिले. (१७६-५,६)

या अर्जुनाच्या प्रवासाचा बारकाईने विचार केला तर, गन्धमादन, इन्द्रकील, स्वर्ग, अमरावती, इत्यादि सर्व ठिकाणे हिमालयावरच असून त्याच्याच निरनिराळ्या भागांस हीं नामाभिधानें असावीत असें अनुमित होतें. रा.गोखल्यांच्या मताप्रमाणें जर इन्द्रकील पर्वत हिमालयाच्या पुढें असता तर त्या पर्वतापुढें हिमालयाच्या शिखराचा व पृष्ठभागाचा उल्लेख येणें शक्य नाहीं. परन्तु ज्या अर्थी तो आलेला आहे, त्या अर्थी वरील अनुमानच खरें आहे. निदान अर्जुनाभिगमनप्रसंगीं किंवा भारतलेखनकालीं तरी तसाच समज असावा हें खास. तात्पर्य, रा. गोखल्यांच्या तीन प्रमाणांपैकीं एकाही प्रमाणानें कैरातपर्व प्रक्षिप्त ठरत नाहीं. हा एवढा विस्तार येथे सांगण्याचें कारण इतकेंच कीं, कर्णाच्या धास्तीनेंच अर्जुनाला अस्त्रप्राप्त्यर्थ इतका अट्टहास करावा लागला, इतकें कर्णाचें अस्त्रनैपुण्य लोकोत्तर व अनुपमेय होतें.

८. कर्णाच्या ठिकाणीं दातृत्वाचा जो गुण होता व धार्मिकता, दयाशीलता इत्यादि विषयीं त्याची जी वर्तन शुद्ध व प्रसिद्धि होती ती यद्यपि यथार्थ होती, तथापि न्यायी असावें. कर्णाचे हे सद्गुण कारणपरत्वे होते, असें सूक्ष्म विचाराअन्तीं वाटतें. दुर्गुणी मनुष्यास दुर्गुण झांकून ठेवून मानमान्यता मिळवावयाची असली म्हणजे तो आपण सम्य असल्याचें इतरांस भासवीत असतो, तशांतून तो मनुष्य थोडासा देवभोळा असला तर

अत्युत्कटैः पापपुण्यैरिहैव फलमश्नुते,

हैं वचन रात्रंदिवस त्याच्या मनांत घोळत असतें. कर्णाची स्थिति जवळ जवळ अशीच झालेली होती. पाण्डवांना छळण्यांत कौरवांबरोबर कर्णानेही पुष्कळच अनाचार केला होता व तो त्यास रात्रंदिवस खात होता, शिवाय त्याला दोन शापही होते. यामुळे त्याला असें वाटत असे कीं, आपण जर पुण्यकर्मेही अत्युत्कट केलीं तर आपलीं पातके व आपणास झालेले शाप हीं आपणांस बाधणार नाहीत. या समजुतीनेच तो पुष्कळ दानधर्म करित असे. परन्तु हे त्याचें करणें लथ मारून नंतर पायां पडण्यासारखें होतें, आणि या मुळेंच त्याला त्याच्या सत्कृत्याचें त्यानें इच्छिलें फळ प्राप्त झालें नाहीं. जन्मभर वाईट गोष्टी करून मरतेवेळीं सत्कृत्य म्हणून एकादें देऊळ बांधणांर्नीं कर्णाचें उदाहरण लक्ष्यांत ठेविण्यासारखें आहे. आत्म्याला शान्ति हवी असेल तर भीष्माप्रमाणें नेहमीं शुद्ध व न्यायी वर्तन ठेविलें पाहिजे.

७. राजनिष्ठा हा गुण कर्णाप्रमाणें फारच थोड्यांच्या अंगी वसत असतो, तसेंच कर्णाचें मित्रप्रेमही कर्णाचें मित्रप्रेम. अवर्णनीय व अनुपमेय होतें. त्यानें दुर्योधनाशीं जें सख्य केलें तें आमरण पाळिलें. दुर्योधनाचा स्नेह तोडून कर्णानें पांडवांस भिळण्याबद्दल भगवान् श्रीकृष्णांनीं आपली शिकस्त केली; सर्व राज्य देऊं केलें, द्रौपदीचा भागही देण्याची लालूच दाखविली, पांडवांचें व त्याचें नातेंही सांगितलें, भावी युद्धांतील जयापजयाचें मूर्तिमन्त चित्र त्याच्यापुढें उभें केलें, किंबहुना त्याला मरणाचेंही भय दाखविलें; तथापि त्यानें दुर्योधनाचा पक्ष कांहीं सोडिला नाहीं. राज्यश्रीच्या लोभानें अश्वत्थामा मेला असें श्रीकृष्णाच्या उपदेशावरून असें द्रोणगुरूंस लटिकेंच सांगणारा युधिष्ठिर, प्रत्यक्ष गुरूची मान

राधेयकर्णचरित्र.

क्रापणाच्याची गय करणारा व युद्धधर्म सोडून कृष्णाच्या सांग-
ण्यावरून भूरिश्रव्याचा दक्षबाहु तोडणारा वीररसोव अर्जुन,
कृष्णाच्या खुणेवरून गदायुद्धाचा नियम सोडून दुर्योधनाच्या मांडी-
वर गदा मारणारा भीम,यांपैकीं एक तरी व्यक्ति कर्णाच्या निस्पृह-
पणाच्या, स्वामिनिष्ठेच्या, सत्यप्रीतीच्या, कर्तव्यदक्षतेच्या आणि
कर्तव्यतत्परतेच्या पासंगास तरी पुरण्यासारखी आहे काय ?
कर्णाच्या आयुष्यांत दोन प्रसंग मोठ्या आणीबाणीचे व परीक्षेचे
होते. पहिला प्रसंग कृष्णशिष्टाईचा व दुसरा कुन्तीकर्णसंवा-
दाचा. कृष्ण आणि कुन्ती या दोन्ही व्यक्ति फारच वजनदार
होत. परंतु कर्णापुढे यांचें वजन मुळींच चाललें नाहीं. भगवान्
कृष्ण किंवा मातुश्री कुन्ती यांपैकीं कोणाच्याही नादीं लागून
कोणाचीही आज्ञा परिपालन करून,कर्णानें मित्रदोह केला नाहीं.
कुन्तीकरितां अर्जुनाशिवाय इतर पाण्डवांना न मारण्याचें मात्र
त्यानें वचन दिलें व तें अक्षरशः पाळिलें. कर्ण आणि शल्य या
व्यक्तींचीं कृत्ये एकसमयावच्छेदेंकरून नजरेपुढ आणिलीं म्हणजे
कर्णाच्या चरित्राचा उदात्तपणा व शल्याचा अधमपणा हे तेव्हांच
समजतात. कर्णानें मित्रासाठीं देहसुद्धां सोडिला व शल्यानें
भाच्यांसाठीं हितशत्रूचें काम करून ऐनप्रसंगीं कर्णाचा तेजोवध
करण्याचा प्रयत्न केला. विभीषण आणि शल्य या दोन व्यक्तींची
तुलना केल्यास विभीषण शल्यापेक्षां श्रेष्ठ ठरेल, कारण तो उघड
रीतीनें शत्रुसैन्यास जाऊन मिळाला होता. प्रत्यक्ष शत्रु हा
हितशत्रूपेक्षां पुष्कळपटीनें चांगला असें कर्णानेंही शल्याला स्पष्ट
सांगितलें आहे.

१०. सेनापति या नात्याने कर्णाची योग्यता फारच मोठी-किंब-
 हुना भीष्मासारखी-आहे. कर्णाचा काल हा
 सेनापति या नात्याने सेनापतींनी लढण्याचा काल होता.
 कर्णाची योग्यता. प्रत्यक्ष युद्धक्षेत्रापासून शेंकडो योजने दूर
 राहून लक्षावधि सैनिकांचे जीव, युद्धक्षेत्रावर
 स्वतःच्या इच्छेने वाटेल तसे वागविणे हे कर्णाचीन कालचे युद्ध-
 शास्त्र पानिपतच्या लढाईपर्यंतही आम्हां पौरस्थांस अवगत
 नव्हते. असो. कोणतीही शिस्त नवीन लाविणे हे जितके अवघड
 आहे, त्यापेक्षां बिघडलेली शिस्त पुनः सुधरून पूर्वपदावर आणणे
 हे शतपटीने अधिक अवघड आहे. सेनापति कर्णाची योग्यता
 या कारणानेच अधिक आहे. प्रथम भीष्मांनी मूळ शिस्त लावून
 दिली की न्यायाने लढावे, पळत असल्यास त्याला मारू नये,
 रात्री युद्ध बंद करावे इत्यादि. या सर्व गोष्टी द्रोणाचार्यांच्या
 कारकीर्दीत लुप्त झाल्या होत्या. परंतु कर्णाने त्या पुनः सुरू
 केल्या, हे त्यांस मोठे भूषणावह आहे. व म्हणूनच कर्णाची
 थोरवी भीष्माहूनही कांकणभर अधिकच आहे.

११. शेवटच्या दिवशी कर्णार्जुनांचे जे युद्ध झाले त्यांत उभय-
 तांची युद्धसामुग्री पाहिली म्हणजे असे
 कर्णार्जुनांच्या युद्ध- दिसते की, कर्णार्जुनांच्या परिस्थितीत
 सामुग्रीची तुलना. उत्तरदक्षिण ध्रुवांपक्षांही अधिक मोठे
 अन्तर होते. नीचतम शल्य कर्णाचा तेजो-
 वध करित होता, तेव्हां त्रिजगरुद्र व श्रेष्ठतम वक्ता भगवान् श्रीकृष्ण
 अर्जुनास धैर्य देत होता; एवढेच नव्हे, परंतु एकदां धर्मकडून
 अर्जुनाचा मुद्दाम अपमान करविला, पुढे त्याजकडून आत्मप्रौढी

राधेयकर्णचरित्र.

गावविली व अशा रीतीने त्याला सर्व बाजूंनी सजवून श्रीकृष्णांनी रणभूमीवर पुनरपि आणले. तोःभ्याला असे पाहून रणांतून पळवून मुद्दाम शिविरांत नेले. कर्णाची बाजू सगळीकडून लंगडी करण्यांत आली होती. अर्जुनाचे सर्व साहित्य दैवी व अविनाशी होते. कर्णाचे, याच्या अगदी उलट होते. तथापि तो ज्या धैर्याने टिकाव धरून लढला ते खरोखरी वाखाणण्यासारखे होय. राळेच्या पुतळ्याने लाखेची तलवार व गवताची काठी हातांत घेऊन कापसाच्या पर्वतांसह अग्नीवर चालून जावे अशीच कर्णाने अर्जुनावर चाल केली होती असे म्हटले तर अतिशयोक्ति होणार नाही. परंतु अशा स्थितीतही त्याने (भिष्मद्रोणांच्याने पंधरा दिवसांत जे झाले नाही ते) अर्जुनास रणांतून पळवून लाविल्याचे कृत्य केले, हेच कर्णाच्या अद्वितीय सेनापतित्वाचे निदर्शक होय. कर्णाच्या एकंदर वागण्यावरून तो प्रयत्नवादी होता असे स्पष्ट दिसते. भवितव्य कांहीं टळत नाही म्हणून कांहींही करू नये असे विचारशून्य निराशावादी लोक म्हणत असतात, त्यांनी कर्णाच्या चरित्राचे मनन करण्यासारखे आहे.

१२. कर्णाला मृत्युसमयी ब्रह्मास्त्राची विस्मृति पडली होती, ती शापाने पडली होती असे दिसते. परंतु अशीच विस्मृतीची ब्रह्मास्त्राची विस्मृति द्रोणाचार्यांसही मरणसमयी सर्वसाधारणता. पडली होती असे द्रोणपर्वांत लिहिले आहे. यावरून मरण टळणे शक्य नाही हाच सिद्धान्त दृढ होतो. शिवाय मार्गे जगूनही मौसल पर्वांत अर्जुनाची जी दुर्दशा झाल्याचे लिहिले आहे ती वाचून, कर्ण मेला हे उत्तमच झाले असे वाटल्यावांचून राहत नाही. कृष्णाच्या मृत्यूनंतर त्याच्या बाय-

कांना सुरक्षितपणें हास्तिनापुरीं आणण्यास अर्जुन गेला होता. येतांना वाटेत दस्यूंनीं व यवनांनीं त्यांना लुटिलें. भारतीयुद्धांतोळ या वीरप्रवराला या लोकांशीं लढतांना अस्त्रविद्येचें एक अक्षरही आठवलें नाहीं. व म्हणून पराभव पावून त्यांनीं केलेली कृष्ण-स्त्रियांची विडंबना अवलोकन करून कसाबसा हा श्रेष्ठ धनुर्धर हास्तिनापुरांत आला. हें वर्णन मौसल पर्वांत आहे. यानंतर थोडक्याच दिवसांनीं पाण्डव हें जग सोडून गेले. यावरून असें दिसतें कीं, अन्तसमयीं विस्मृति ही सर्वसाधारण आहे. आतां ही सर्वसाधारण गोष्ट असून ती कर्णास लागू नव्हती, म्हणजे कर्णास कांहीं अशी विस्मृति पडणार नव्हती, असें परशुरामांनीं कर्णाच्या अचाट बुद्धिमत्तेवरून तर्कांनीं जाणून जर हा शाप दिला असता, तरीही या शापावरून कर्णाच्या धारणाशक्तीच्या अद्वितीयत्वाबद्दल खरोखरी आदरच वाटला पाहिजे. आपल्या स्मरणशक्तीच्या अद्वितीयत्वाची जाणीव खुद्द कर्णासही होती असें दिसतें. कारण त्यानेंही या शापाचा अर्थ असाच केला कीं, जोपर्यन्त आपणास ब्रह्मास्त्र स्फुरणार आहे तोपर्यन्त मरण हें येणारच नाहीं, असा श्रीगुरूंचा आपणास वरच आहे.

१३. आतां सरतेशेवटीं ज्या अङ्ग देशाचा कर्ण हा राजा होता, त्याबद्दल दोनच शब्द सांगून प्रस्तुत उपसंहार पूर्ण करीतों. अंग राज्याचा उल्लेख अथर्ववेद ५।२२। ४ यांत आहे. रामायणांतही याचें वर्णन आहे. बलिराजाचा पुत्र अंग याच्या नांवावरून या देशाला अंगदेश हें नांव पडलें

राधेयकर्णचरित्र.

असावे, असा कित्येकांचा तर्क आहे. परन्तु रामायणात या सम्बन्धानें मनोरंजक हकीगत आहे. ती अशी की, शंकराच्या तृतीय नेत्रानें मदनाला जाळिल्यावर रतीच्या प्रार्थनेने त्याला अनंगत्व प्राप्त झालें. पुढें कित्येक वर्षांनीं सरयू आणि भागीरथी या दोन नद्यांच्या मधील प्रदेशांत मदनाला पुनः साङ्गत्व प्राप्त झालें व यावरूनच त्या प्रदेशाला अङ्ग हें नांव पडलें.

आभवाय.

रा. रा. विनायक सदाशिव वाकसकर यांनी लिहिलेले 'राधेय-कर्ण-चरित्र' मीं वाचून पाहिले. रामायण महाभारत ह्या भावनोदीपक ग्रंथांतील प्रमुख पात्रांचीं चरित्रे वेगळीं काढून तीं सुसंबद्ध रीतीने लिहून वाचकांच्या व विशेषतः विद्यार्थ्यांच्या हातांत देणे हे राष्ट्रीय शिक्षणास माझ्या मते अत्यंत जरूर असून, श्रीराम किंवा श्रीकृष्ण यांच्या चरित्राप्रमाणेच कर्णाचे चरित्रही मोठे हृदयंगम व बोधकारक आहे. ह्या विषयीं मतभेद होण्याचे कारण नाही. वाकसकरांचा पुराणग्रंथांचा व्यसंग फार दिवसांचा व मार्मिक असून ह्यांचे लेख अनेक मासिकांच्या वगैरे द्वाराने मराठी वाचकांच्या चांगले परिचयाचे आहेत. विषयाशीं यांचे तादात्म्य असल्यामुळे, कर्ण-चरित्र हे पुस्तक सर्व दृष्टींनीं मनोरम झाले असून ते मुलांमुलींच्या हातांत देण्यास फार लायक आहे. पुस्तक लहान असूनही हल्लींच्या महर्गतेच्या काळांत आश्रयाच्या अभावीं ते बाहेर येऊं शकत नाही. वास्तविक ह्या महर्गतेनें पोटाप्रमाणेच बुद्धीचीही केवढी उगासमार होत आहे ह्याची कल्पना थोड्यांसच असेल. पुस्तक सर्वथैव आश्रयास पात्र आहे.

गोविंद सखाराम सरदेसाई,

बडोदे, ता. १६-७-१९२०

×

×

×

रा. रा. वाकसकर यांनी लिहिलेले " राधेय-कर्ण-चरित्र " मीं समग्र वाचून पाहिले. रा. वाकसकर हे उत्तम मराठी लेखक असून, महाभारतावरील त्यांचा व्यसंग फारच दांडगा असावा, असें या चरित्रावरून स्पष्ट दिसून येते. कर्णाचे चरित्र फारच निस्पृहतेनें लिहिण्यांत आलेले आहे. कर्णाचे गुण व अवगुणही या चरित्रांत दाखविण्यांत आले आहेत. उपसंहाराचा भाग फारच छान साधला आहे. चरित्र फारच वाचनीय झाले आहे. नवीन पिढीला या चरित्रापासून पुष्कळ गोष्टी शिकण्यासारख्या आहेत. उत्तेजनाच्या अभावीं, हे पुस्तक आज पांच वर्षांपासून, छापल्या-शिवाय तसेंच पडून राहिले आहे. अशा होतकरू लेखकास आमच्या येथील विद्याखाते आश्रय देणार नाही काय ?

बडोदे, तारीख २२ }
माहे जुलई सन १९२० } नानासाहेब शिंदे, कर्नल. बडोदा आर्मी.

श्रीजुम्मादादा—व्यायामशाळा —इमारत—फंड.

विनंति-पत्र.

श्रीयुत रा. रा.

प्रेमपूर्वक साष्टांग नमस्कार विनंति विशेष. श्रीजुम्मादादा-व्यायाम-शाळा (बडोदें) ही संस्था आपलें देशसेवेचें अंगीकृत कार्य आज जवळ जवळ चाळीस वर्षे सतत करीत आहे. परंतु, आजपर्यंत या संस्थेस स्वतःच्या मालकीची इमारत अशी मुळींच नव्हती. या संस्थेंत १ व्यायामगृह, २ क्रीडाभवन व ३ वसतिगृह असे तीन भाग आहेत हें जगत्प्रसिद्धच आहे. या तीनही भागांची व्यवस्था पृथक्पणेंच केलेली आहे. या तीनही शाखा एका भव्य जागेंत सुव्यवस्थितपणें करितां येतील व अशी एखादी विशाल इमारत संस्थेच्या मालकीची असावी या इच्छेनें प्रयत्न सुरू केला आहे.

आपल्या पौर्वात्य व्यायामकलेचें पुनरुज्जीवन करणें, मर्दानी व मैदानी खेळ नवीन पद्धतीनें सुरू करणें आणि शरीरसंवर्धनासाठीं तौलनिक पद्धतीनें शिक्षण देणें अशी तिहेरी कामें या संस्थेमार्फत होत असतात. प्राथमिक, माध्यमिक आणि उच्च यांपैकीं कोणतेही शिक्षण घेत असलेल्या विद्यार्थ्यांस आमच्या स्वतःच्या देखरेखीखालीं असलेल्या वसतिगृहांत ठेवून सदाचाररत करण्याच्या कामांत आम्हांस वरेंच यश आलें आहे हें बहुश्रुत आहेच.

याप्रमाणें आमच्या संस्थेंत अनेकविध होणाऱ्या कामासाठीं मालकीच्या इमारतीची खास आवश्यकता आहे. श्री. विजयसिंहजी विठ्ठलराव खासगी-वाले यांनीं बडोदें येथील दांड्याबाजारांतील ६०० × ३००ची स्वतःच्या मालकीची विस्तीर्ण मोकळी जागा आंतील वंगला व विहीर यासुद्धां या संस्थेस ९९ वर्षांच्या पट्यानें कृपाळूपणें दिली आहे. त्याचप्रमाणें, इमारतीच्या फंडासाठीं श्री. जुगळकिशोर विरला यांनीं सहा हजार रुपयांची

देणगी दिली आहे, व श्री. श्रीपाद रामचंद्र जाग यांनी एक हजार रुपयांची प्रॉमिसरी नोट संस्थेस अर्पण केली आहे.

आमच्या कल्पनेप्रमाणे इमारतीसाठी सुमारे एक लाख रुपयांचा फंड लागेल. तरी दानशूर महात्मे या प्रसंगी आम्हांस पूर्ण साहाय्य करतील अशी आम्हांस आशा आहे. आमची संस्था उदारधी दात्यांची नेहमीच उपकृत असते हे निराळे सांगण्याची आवश्यकताच नाही.

श्रीजुम्मादादा व्यायाम शाळा,
बडोदे.

आपला,

माणिकराव.

